ಕನ್ನಡ ಕರ್ನಾಟಕ ಚಿಂತನೆಗಳು

ಬಿ.ಜೆ. ಬಣಕಾರ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
ಪಂಪಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೧೮

BVP-1211-27/2/17

1206-(A).

ಬೀದರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ೭೨ನೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಪ್ರಕಟಣೆ

ಕನ್ನಡ ಕರ್ನಾಟಕ ಚಿಂತನೆಗಳು

ಬಿ. ಜಿ. ಬಣಕಾರ

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
ಪಂಪಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ
ಬೆಂಗಳೂರು- ೫೬೦೦೧೮

KANNADA KARNATAKA CHINTANEGALU
by : **Sri B.G. Banakar**
Published by : **Kannada Sahitya Parishat**
Pampa Mahakavi Road, Chamarajapet, Bangalore - 560018
Pages : viii + 58 Price : Rs. **30=00** : **2006**

ಪ್ರಥಮ ಮುದ್ರಣ : ೨೦೦೬
ಪ್ರತಿಗಳು : ೧೫೦೦
ಬೆಲೆ : ಮೂವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳು

ಬೀದರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ೭೩ನೇ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಪ್ರಕಟಣೆ

ಪ್ರಕಟಣಾ ಸಮಿತಿ

ಅಧ್ಯಕ್ಷರು
ಪ್ರೊ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪಾಟೀಲ (ಚಂಪಾ)

ಸಂಚಾಲಕರು
ಶ್ರೀ ಜರಗನಹಳ್ಳಿ ಶಿವಶಂಕರ್

ಸದಸ್ಯರು
ಶ್ರೀ ಪುಂಡಲೀಕ ಹಾಲಂಬಿ
ಡಾ. ಎಚ್.ಜಯಮ್ಮ ಕರಿಯಣ್ಣ
ಡಾ. ಮಧು ವೆಂಕಾರೆಡ್ಡಿ
ಶ್ರೀ ಬಾಲಸುಬ್ರಹ್ಮಣ್ಯ ಕಂಜರ್ಪಣೆ
ಶ್ರೀ ವಿಷ್ಣು ನಾಯ್ಕ
ಡಾ. ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾ

ಸಮ್ಮೇಳನಾಧ್ಯಕ್ಷರು
೭೧ನೆಯ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನ

ನಿರ್ದೇಶಕರು
ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ನಿರ್ದೇಶನಾಲಯ

ಮುದ್ರಣ : ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀ. ಅಚ್ಚುಕೂಟ ಆಫ್‌ಸೆಟ್ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು,
ಪಂಪಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು - ೧೮

ಅಖಿಲ ಭಾರತ ೭೨ನೆಯ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನ ಬೀದರ
ಸ್ವಾಗತ ಸಮಿತಿ

ಶ್ರೀ ಗುರುಪಾದಪ್ಪ ನಾಗಮಾರಪಳ್ಳಿ, ಅಧ್ಯಕ್ಷರು
ಶ್ರೀ ಮೆರಾಜುದ್ದೀನ ಪಟೇಲ, ಹಿರಿಯ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು.
ಶ್ರೀ ನರಸಿಂಗರಾವ ಸೂರ್ಯವಂಶಿ, ಲೋಕ ಸಭಾ ಸದಸ್ಯರು
ಶ್ರೀ ಬಂಡೆಪ್ಪ ಖಾಶೆಂಪೂರ, ಶಾಸಕರು
ಶ್ರೀ ಮುನೀಶ ಮೌದ್ಗಿಲ್, ಪ್ರಧಾನ ಸಂಚಾಲಕರು
ಶ್ರೀ ಕೆ.ಎಲ್. ಸುಧೀರ, ಜಿಲ್ಲಾ ಪೋಲಿಸ್ ವರಿಷ್ಠಾಧಿಕಾರಿಗಳು
ಶ್ರೀ ಆ್ಯಂಟನಿ ಮೆಂಡೋನ್ಸಾ, ಮುಖ್ಯ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು
ಶ್ರೀ ಚೆನ್ನಬಸಪ್ಪ ಹಾಲಹಳ್ಳಿ, ಕೋಶಾಧ್ಯಕ್ಷರು
ಶ್ರೀ ಡಾ. ಜಗನ್ನಾಥ ಹೆಬ್ಬಾಳೆ, ಪ್ರಧಾನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳು

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಕಾರ್ಯಕಾರಿ ಸಮಿತಿ ಸದಸ್ಯರು

ಪ್ರೊ. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪಾಟೀಲ (ಚಂಪಾ), ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಜರಗನಹಳ್ಳಿ ಶಿವಶಂಕರ್, ಬೆಂಗಳೂರು
ಡಾ. ಎಚ್. ಜಯಮ್ಮ ಕರಿಯಣ್ಣ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಪುಂಡಲೀಕ ಹಾಲಂಬಿ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಶ್ರ.ದೇ ಪಾರ್ಶ್ವನಾಥ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೦.
ಶ್ರೀ ಎಸ್. ರಾಮಲಿಂಗೇಶ್ವರ (ಸಿಸಿರಾ), ಬೆಂಗಳೂರು ಗ್ರಾಮಾಂತರ
ಶ್ರೀ ಎನ್.ಎಸ್. ರಾಮಪ್ರಸಾದ್, ಕೋಲಾರ
ಶ್ರೀ ಆರ್.ಎಸ್. ಸದಾನಂದ, ತುಮಕೂರು
ಶ್ರೀ ಕೆ.ಎಂ. ವೀರೇಶ್, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ
ಶ್ರೀ ಎಸ್.ಎಚ್. ಹೂಗಾರ್, ದಾವಣಗೆರೆ
ಶ್ರೀ ಡಿ. ಮಂಜುನಾಥ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ
ಶ್ರೀ ಮಾನಸ, ಮೈಸೂರು
ಶ್ರೀ ಮಲೆಯೂರು ಗುರುಸ್ವಾಮಿ, ಮೈಸೂರು
ಶ್ರೀ ಹೆಚ್.ವಿ. ಜಯರಾಂ, ಮಂಡ್ಯ
ಶ್ರೀ ಟಿ.ಪಿ. ರಮೇಶ್, ಕೊಡಗು
ಶ್ರೀ ಎಚ್.ಬಿ. ರಮೇಶ್, ಹಾಸನ

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ವಿ. ಶ್ರೀವತ್ಸ ಹುಲಸೆ, ಚಿಕ್ಕಮಗಳೂರು
ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಪ್ರದೀಪ ಕಲ್ಕೂರ, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ
ಶ್ರೀ ಯು. ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಹೊಳ್ಳ, ಉಡುಪಿ
ಶ್ರೀ ಮೋಹನ ಬಸವನಗೌಡ ಪಾಟೀಲ, ಬೆಳಗಾವಿ
ಶ್ರೀ ಬಿ.ಎಂ. ಪಾಟೀಲ, ಬಿಜಾಪುರ
ಶ್ರೀ ವಿಶ್ವನಾಥ ಕಾ. ವಂಶಾಕೃತಮಠ, ಬಾಗಲಕೋಟೆ
ಶ್ರೀ ಮಧು ವೆಂಕಾರೆಡ್ಡಿ, ಧಾರವಾಡ
ಶ್ರೀ ಅ.ಸಿ. ಹಿರೇಮಠ, ಹಾವೇರಿ
ಪ್ರೊ. ಕೆ.ಬಿ. ತಳಗೇರಿ, ಗದಗ
ಶ್ರೀ ರೋಹಿದಾಸ ನಾಯಕ, ಉತ್ತರಕನ್ನಡ
ಶ್ರೀ ವೀರಭದ್ರ ಸಿಂಪಿ, ಗುಲ್ಬರ್ಗ
ಡಾ. ಜಗನ್ನಾಥ ಹೆಬ್ಬಾಳೆ, ಬೀದರ
ಶ್ರೀ ಕ.ಮ. ಪುರದ, ರಾಯಚೂರು
ಶ್ರೀ ಶೇಖರಗೌಡ ಮಾಲಿಪಾಟೀಲ, ಕೊಪ್ಪಳ
ಶ್ರೀ ನಿಷ್ಠಿ ರುದ್ರಪ್ಪ, ಬಳ್ಳಾರಿ
Sri H.B.L. Rao, Navi Mumbai
Sri I.V. Bhatta, Kasaragod
Sri C. Ramaswamy, Chennai
Sri H. Ramachandrappa, Ananthpura
ಧರ್ಮದರ್ಶಿ ಹರಿಕೃಷ್ಣ ಪುನರೂರು, ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ
ಡಾ. ಕಮಲಾ ಹಂಪನಾ, ಬೆಂಗಳೂರು
ನಿರ್ದೇಶಕರು, ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇಲಾಖೆ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಶ್ರೀಮತಿ ಭಾನು ಮುಷ್ತಾಕ್, ಹಾಸನ
ಶ್ರೀ ರಫಾಯಲ್ ರಾಜ್, ಬೆಂಗಳೂರು
ಡಾ. ಎಲ್. ಹನುಮಂತಯ್ಯ, ಬೆಂಗಳೂರು
ಡಾ. ಕರೀಗೌಡ ಬೀಚನಹಳ್ಳಿ, ಬಳ್ಳಾರಿ
ಡಾ. ಸಿದ್ಧಲಿಂಗಯ್ಯ, ಬೆಂಗಳೂರು

ಅಧ್ಯಕ್ಷರ ನುಡಿ

ಕಳೆದ ತೊಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ನಾಡು-ನುಡಿ- ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ವಿಕಾಸಕ್ಕಾಗಿ ಬದ್ಧ ಕಂಕಣವಾಗಿರುವ ಸಂಸ್ಥೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು. ಪಂಚಕೋಟಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಏಕೈಕ ಪ್ರಾತಿನಿಧಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿರುವ ಪರಿಷತ್ತು ಕನ್ನಡ ಬದುಕಿನ ಬಹುಮುಖೀ ಆಯಾಮಗಳಿಗೆ ಆಲೋಚನೆ- ಅಕ್ಷರ- ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮೂಲಕ ಸ್ಪಂದಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದೆ.

ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟನೆ, ಪರಿಷತ್ತು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಮುಖ್ಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲೊಂದು. ಸೃಜನಶೀಲ ಕೃತಿಗಳಲ್ಲದೆ ಸೃಜನೇತರ ವಲಯದ- (ಅಂದರೆ, ವ್ಯಾಕರಣ, ನಿಘಂಟು, ಚರಿತ್ರೆ, ಸಮಾಜ ವಿಜ್ಞಾನ, ಮನೋವಿಜ್ಞಾನ, ಪರಿಶೋಧನೆ, ತತ್ವವಿಚಾರ, ಶಾಸನಶಾಸ್ತ್ರ, ಮಾಹಿತಿ ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ವಿಮರ್ಶೆ, ಜಾನಪದ, ಸಂಶೋಧನ, ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ... ಹೀಗೆ) ಹಲವಾರು ಜ್ಞಾನಕ್ಷೇತ್ರಗಳು ಸಾವಿರಾರು ಕೃತಿಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಕುಲಕೋಟಿಯನ್ನು ತಲಪುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಎಲ್ಲ ಬಗೆಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸುವುದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಮುಖ ಉದ್ದೇಶ.

ಜನವರಿ ೨೦೦೬ ರಲ್ಲಿ ಬೀದರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಿರುವ ೭೨ನೆಯ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಅಂಗವಾಗಿ, ಸೃಜನೇತರ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ೭೨ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮುದ್ರಿಸಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವುದೆಂದು ನಮ್ಮ ಪ್ರಕಟನಾ ಸಮಿತಿ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿತು. ಈ ಯೋಜನೆಯ ಅನುಷ್ಠಾನಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷ ಆರ್ಥಿಕ ಅನುದಾನ ನೀಡಿದ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರು. ಈ ಕೃತಿಯ ಲೇಖಕರಿಗೆ ನಾವು ಆಭಾರಿ. ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಮುದ್ರಿಸಿದ ನಮ್ಮ ಬಿ.ಎಂ.ಶ್ರೀ. ಅಚ್ಚುಕೂಟದ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ, ಮುಖಪುಟ ವಿನ್ಯಾಸದ ಕಲಾವಿದರಿಗೆ ನಮ್ಮ ವಂದನೆಗಳು.

ಚಂದ್ರಶೇಖರ ಪಾಟೀಲ (ಚಂಪಾ)
ಅಧ್ಯಕ್ಷರು

ಲೇಖಕರ ಮಾತು

ಹಂಸಭಾವಿಯ ಮೃತ್ಯುಂಜಯ ವಿದ್ಯಾಪೀಠದ ದುರ್ಗದ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ "ತರುಣಭಾರತ" ಕೈಬರಹ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕನಾಗಿ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಧಾರವಾಡ ಕರ್ನಾಟಕ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಮುಖಂಡನಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಸಂಘದ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ವಾಚನಾಲಯದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ "ಬೆಳಕು" ಕೈಬರಹ ಪತ್ರಿಕೆಯ ಸಂಪಾದಕನಾಗಿ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಬೆಳಗಾವಿ ಲಾ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಘದ ಮಹಾಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಆಶುಭಾಷಣದ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಶ್ರೀ ದಾತಾರ, ಧಾರವಾಡಕರ ಮೊದಲಾದವರನ್ನು ಆಮಂತ್ರಿಸಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಲಾಗಿದ್ದು ಹೀಗೆ ಧಾರವಾಡದಲ್ಲಿ ಬಳ್ಳಾರಿ ಬೀಚಿ, ಬಿ.ಎಸ್.ರಾಮಾಚಾರ, ಬಿ.ಎಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ, ವ್ಹಿ.ಕೆ.ಗೋಕಾಕ, ಪಾಟೀಲ ಪುಟ್ಟಪ್ಪ, ಅಣ್ಣುಗುರೂಜಿ, ಶಿದ್ದನಗೌಡ ಪಾಟೀಲ, ಜಸ್ಮೀನ್, ಖತ್ರೆ, ಹೆಗಡೆ, ನಾಯಕ, ವ್ಯಾಸ ಮೊದಲಾದವರ ಭಾಷಣಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಧಾರವಾಡದ ಹೈಸ್ಕೂಲ ಹಾಗೂ ಕಾಲೇಜು ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ "ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಗೋಷ್ಠಿ" ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಡಾ. ಜಿ.ಎಂ. ಪಾಟೀಲ, ಹೆಚ್.ಎಸ್. ಯೋಗೀಶ ಮೊದಲಾದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಮುಖಂಡ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಆಮಂತ್ರಿಸಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ ಒತ್ತು ಕೊಡುವ ಅವಕಾಶ ಕೂಡ ನನಗೆ ಒದಗಿತ್ತು. ಬಿ.ಎ.,ಎಲ್.ಎಲ್.ಬಿ ಪದವೀಧರನಾದ ಮೇಲೆ ಚಿಕ್ಕಣತಿ ಗ್ರಾಮ ನನ್ನ ಹುಟ್ಟೂರಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡುತ್ತ, ಹಿರೇಕೆರೂರ-ರಾಣೆಬೆನ್ನೂರಲ್ಲಿ ವಕೀಲ ವೃತ್ತಿ ಕೈಕೊಂಡು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತಿ, ಸಹಕಾರ ಸಂಘ, ವಿದ್ಯಾಸಂಘ ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಪದಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ, ಶಾಸಕನಾಗಿ, ಸಚಿವನಾಗಿ, ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾಗಿದ್ದಾಗ ಪರದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಂದ ಅವಕಾಶವೂ ನನಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ನನ್ನ ಅನುಭವದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ೧೯೬೩ ರಿಂದ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಪಂಚಾಯತಿ ರಾಜ್ಯ, ಸಹಕಾರ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ನೀರಾವರಿ, ಕೃಷಿ, ನ್ಯಾಯಾಂಗ, ಕಾರ್ಯಾಂಗ, ಶಾಸಕಾಂಗ, ಆಡಳಿತಗಳ ವಿಷಯದ ಬಗ್ಗೆ ೫೬೫ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದು ಅವೆಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಹೆಸರಾಂತ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಾದ ಸಂಯುಕ್ತ ಕರ್ನಾಟಕ, ಪ್ರಜಾವಾಣಿ, ಕನ್ನಡ ಪ್ರಭ, ವಿಜಯ ಕರ್ನಾಟಕ, ಪ್ರಪಂಚ, ತರಂಗ, ಜಾಗೃತವಾಣಿ, ವಿಕ್ರಮ, ಸಹಕಾರ, ಉದಯವಾಣಿ ಮೊದಲಾದ ಸುಮಾರು ೫೬ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದ್ದು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ೧೫೫ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದವರು "ಸಮಗ್ರ ನೋಟ" ವೆಂಬ ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿಸಿ ೨೦೦೩ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತೆ ೧೦೫ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬಿ.ಜಿ.ಬಿ ಟ್ರಸ್ಟ್ ದವರು "ಸಮಗ್ರ ಚಿಂತನ"

ವೆಂಬ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಮುದ್ರಿಸಿ ೨೦೦೪ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಮತ್ತೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನವರು ನನ್ನ ಕೆಲವು ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಮುದ್ರಿಸಿ ಪ್ರಕಟ ಮಾಡಲು ಮುಂದಾಗಿರುವುದು ನನ್ನ ಅಭಿಮಾನ ಹಾಗೂ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಇಮ್ಮಡಿಗೊಳಿಸಿದ್ದು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಅಧ್ಯಕ್ಷ ಶ್ರೀ ಚಂಪಾ ಅವರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿಯವರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದಾಗ ಕಥೆ ಕವನ, ಕಾದಂಬರಿ ಬರೆವ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇದ್ದರೂ ಕೆಲವು ಕಥೆ ಕವನಗಳು ಪ್ರಜಾಮತ ಮೊದಲಾದ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನು ಮುಂದುವರೆಸದೆ ಮುಂದೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಜನ ಜಾಗೃತಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿರುಚಿ ಹೊಂದಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬರೆಯುವ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿ ಅವೆಲ್ಲವುಗಳನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕರು, ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು, ಸರಕಾರಗಳು ಹಾಗೂ ಇತರರು ಅವಲೋಕನ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕು ಸಿಕ್ಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹಾಗೂ ದೊರೆತ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿ ದೇಶದ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯದ ಉತ್ತಮ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ಅಭಿವೃದ್ದಿಗೆ ಜಾಗೃತ ಸಾಹಿತ್ಯ ದಾರಿದೀಪವಾಗಲೆಂದು, ಸಾಹಿತ್ಯ ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಜೀವಿನಿಯಾಗ ಬೇಕೆಂಬುದೆ ನನ್ನ ಹಿರಿಯಾಸೆ. ಅಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಉಳಿದು ಬೆಳೆದು ರಾಜ್ಯದ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಹಾಗೂ ಸರ್ವೋತ್ತಮ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ನಾಂದಿಯಾಗಲೆಂದು ಹಾರೈಸುವೆ.

ಬಿ.ಜಿ. ಬಣಕಾರ

ಪರಿವಿಡಿ

೧ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ

ಹರಿದು ಹಂಚಿಹೋದ ಕನ್ನಡನಾಡು ೧ ನವ್ಹೆಂಬರ ೧೯೫೬ ರಂದು ಒಂದುಗೂಡಿದ ಮೇಲೆ ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಹೀಗೆ ಹಲವಾರು ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಎದುರಾಗಿವೆ. ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ದೊರಕಿಸಿ ಚೆಲುವ ಕನ್ನಡನಾಡು ಕಟ್ಟುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರು ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದ ಕರ್ತವ್ಯಗಳನ್ನು ೧-೧೧-೧೯೬೫ ರಂದು ಬರೆದ ತಮ್ಮ ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಬಿ.ಜಿ. ಬಣಕಾರರು ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ನವೆಂಬರ ಒಂದನೇ ತಾರೀಖು ಭಾರತದ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ಅಧ್ಯಾಯವನ್ನೇ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ ಮೊದಲನೆ ದಿನ. ಬ್ರಿಟಿಶರ ಆಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಹರಿದು ಹಂಚಿಹೋದ ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಜನರು, ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಪಟ್ಟವರು, ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಭಾಷಾವಾರು ಹೊಸ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಒಂದೇ ಆಡಳಿತಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದ ಮಹಾಸುದಿನ ಹಾಗೂ ಹಿಂದುಸ್ತಾನದಲ್ಲಿಯ ರಾಜ್ಯಗಳ ನಕ್ಷೆಯನ್ನೇ ಅದ್ದಲು ಬದಲು ಮಾಡಿದ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರೀ ದಿನ. ಬ್ರಿಟಿಶರ ''ಒಡೆದು ಆಳುವ ಧೋರಣೆಗೆ ಬಲಿಯಾಗಿ ಒಂದೊಂದು ಭಾಷೆಯ ಜನರು ಅನೇಕ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಒಕ್ಕಟ್ಟು, ಭದ್ರತೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಭಾಷಾ ಸಮನ್ವತೆ, ಆಡಳಿತ ಸೌಕರ್ಯ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳಿಗೆ ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಆತಂಕ ಹಾಗೂ ಆಘಾತವನ್ನು ಹೊಂದಿ ತೊಳಲಿ, ಬಳಲಿದ್ದರು. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಕ್ಕ ಒಂಭತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ನಂತರ ನಾಡಿನ ಧುರೀಣರ ಸತತ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವಾಗಿ, ವಿಭಕ್ತರಾಗಿದ್ದ ಈ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು ತಂತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಮರಳಿ ಸೇರಿ ಪುನರ್ಘಟಿತ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಇಂದಿಗೆ ಒಂಭತ್ತು ವರ್ಷ ತುಂಬಿದವು.

ಮೈಸೂರು, ಮುಂಬಯಿ, ಮದ್ರಾಸ, ಹೈದರಾಬಾದ ಮತ್ತು ಕೊಡಗು ಈ ಐದು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿದು ಹಂಚಿ ಹೋಗಿ ತೊಳಲಿ - ಬಳಲಿದ ಎರಡು ಕೋಟಿ ಕನ್ನಡಿಗರು ತಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಒಕ್ಕಟ್ಟು , ಭದ್ರತೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಭಾಷೆ, ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ

ಬೆಳವಣಿಗೆಗಳ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಆಶಿಸಿ ಒಂದುಗೂಡಿದ್ದಾರೆ ಹಾಗು ಒಂದೇ ಕನ್ನಡನಾಡನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಒಂಭತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಭಾಷೆಯ ಜನರಾದ ನಾವು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆಯೇ ಎಂದು ಸಮೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಪರಿಣಾಮ ತೃಪ್ತಿಕರವಾಗಿ ಕಾಣಲಾರದು.

ಏಕರೂಪ ಕಾನೂನುಗಳಿಲ್ಲ

ಕಾನೂನುಗಳ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡರೆ ಒಂಭತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಐದು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿದ್ದ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಿ ಏಕರೂಪ ಹಾಗೂ ಸಮನ್ವಯವಾದ ಹೊಸ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಕನ್ನಡಿಗರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಅವುಗಳ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತರುವಲ್ಲಿ ನಾವು ತಪ್ಪಿದ್ದೇವೆ. ಬ್ರಿಟಿಶ ಕಾಲದ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ರಹಿತಪಡಿಸಿ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಏಕರೂಪ ಸಮನ್ವಯ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಶೀಘ್ರವಾಗಿ ನಾವು ಪಡೆಯುವ ಹಾಗು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಒದಗಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಕನ್ನಡಿಗರು ಅರಿತು ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಸರಕಾರದ ಆಡಳಿತ ಸುಭದ್ರವಾಗಿ, ಸಲೀಲವಾಗಿ, ನೆಮ್ಮದಿಯಾಗಿ ಹಾಗೂ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿ ನಡೆಯಬೇಕಾದರೆ ಸರಕಾರದಲ್ಲಿ ನೌಕರರ ಹಾಗು ಪ್ರಜೆಗಳ ವಿಶ್ವಾಸ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಮುದಿರಲೇಬೇಕು. ಅಂತೆಯೇ ಸರಕಾರ ಕೂಡ ತನ್ನ ನೌಕರ ವರ್ಗ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಯಾವದೇ ಭಿನ್ನ - ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗಬೇಕು. ಸರಕಾರ, ನೌಕರ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಕನ್ನಡಿಗರು ಅಂದ ಮೇಲೆ ೧೯೫೬ ನವೆಂಬರ ಒಂದನೇ ತಾರೀಖಿನ ಹಿಂದೆ ಇದ್ದ ಭಿನ್ನ ಭಾಷಾ ಸರಕಾರ ನೌಕರ, ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ವೈಷಮ್ಯ, ಅಶಾಂತಿ, ಅತೃಪ್ತಿ, ಅದಕ್ಷತೆಗಳನ್ನು ಈಗಲೂ ನಾವೇಕೆ ಕಾಣಬೇಕು ? ಇವು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೊಣೆಗಾರ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಇಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಈ ದುಃಸ್ಥಿತಿ ತೊಲಗಬೇಕು

ಸರಕಾರದ ಮುಖ್ಯ ಅಂಗಗಳಾದ ಕಂದಾಯ, ವಿದ್ಯೆ, ಕಾನೂನು, ಪೋಲೀಸ, ಆರೋಗ್ಯ, ಲೋಕೋಪಯೋಗಿ, ಸಹಕಾರ, ಒಕ್ಕಲುತನ ಇತ್ಯಾದಿ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಣ್ಣ ಹುದ್ದೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆಯವರೆಗಿನ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ತಮಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗಿದೆಯೆಂಬ ಕಾರಣ ಮುಂದೆ ಮಾಡಿ ನ್ಯಾಯ ದೊರಕಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಕೋರ್ಟುಗಳಿಗೆ ಮೊರೆಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ ಹಾಗೂ ಸರಕಾರ

ರಚಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಮುನ್ನ ಈ ರೀತಿ ಕೋರ್ಟುಗಳಿಗೆ ಮೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅರ್ಥಾತ್ ರಿಟ್ ಅರ್ಜಿಗಳ ಸುರಿಮಳೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನೌಕರರು ಹಾಗು ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತೃಪ್ತಿ ಹಾಗು ಅಶಾಂತತೆ ಈಗಿನಷ್ಟು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೂಡ ಹೇಳಬಹುದು.

ಪ್ರಜೆಗಳು ಕೂಡ ಸರಕಾರವು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದೆಯೆಂದು ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಮೊರೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆಗ್ಗೆ ''ಸರಕಾರದ ಕೆಲಸವೆಂದರೆ ದೇವರ ಕೆಲಸ'' ವೆಂದು ನೌಕರರು ಅರಿತು ವಿಧೇಯರಾಗಿ ಅಚಲ ವಿಶ್ವಾಸ ಹಾಗೂ ನಿಷ್ಠೆಯಿಂದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಂತೆಯೇ ಸರಕಾರವಾದರೂ ಕೂಡ ನೌಕರರ ವರ್ಗ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳೆಂದು ತಿಳಿದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರನ್ನೂ ಸರಿಸಮಾನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಯಾವದೇ ಭಿನ್ನ ಭಾವವಿಲ್ಲದೆ ಅವರನ್ನು ನೋಡಿಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ಈಗ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಲ್ಲ. ಅಂತೆಯೇ ಸರಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯದ ಮೊರೆ ಹೋಗುವ ಪ್ರಸಂಗ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ ಎನ್ನುವರನೇಕರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ತಿಳಿದು ಹೀಗೆ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳ ಇಚ್ಛಿತ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಪಡೆಯಲೇಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಮಾತ್ರ ನಾವು ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯ ಪಡೆದದ್ದು ಸಾರ್ಥಕವಾದೀತು.

ನ್ಯಾಯ ಪರಿಪಾಲನೆ ಮುಖ್ಯ

ಇತ್ತೀಚಿನ ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳ ತೀರ್ಪನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅನೇಕ ಶಾಖೆಗಳಲ್ಲಿ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಿದೆ, ಭೇದ - ಭಾವ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂಬುದು ಕಂಡು ಬರುತ್ತಿದೆ. ಹೀಗೆ ಅನ್ಯಾಯ, ಭೇದ - ಭಾವಗಳು ಆಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ವಹಿಸುವದು ಹಾಗೂ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವದು ಸರಕಾರದ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಲೇಬೇಕು. ಕೋರ್ಟುಗಳನ್ನು ಸರಕಾರ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದೆ. ಕೋರ್ಟಿಗಿಂತ ಸರಕಾರವೇ ಹೆಚ್ಚು ಅನ್ನುವ ಭಾವನೆ ಹೋಗಬೇಕು. ನ್ಯಾಯಾಲಯಗಳ ತೀರ್ಪಿಗೆ ಸರಕಾರ ಕೂಡ ತಲೆಬಾಗಬೇಕು. ಗಣಪತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಶಿಲ್ಪಿ ಕೂಡ ಗಣಪತಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ವಂದಿಸುವನೇ ಹೊರತು ''ನಾನು ಮಾಡಿದ ಗಣಪತಿ ನೀನು; ನಿನಗೇಕೆ ನಾನು ತಲೆಬಾಗಿಸಲಿ'' ಎಂದು ಯಾವ ಶಿಲ್ಪಿಯೂ ಅನ್ನಲಾರ. ಇದು ಸೃಷ್ಟಿ ನೀತಿ ನಿಯಮ : ಸರಕಾರ ತಾನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ ದೇವರ ಕೆಲಸವೆಂದು ತಿಳಿದು ತನಗೆ ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನೌಕರರ ವರ್ಗ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳು ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಭೇದ-ಭಾವವಿಲ್ಲದೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಕಾಪಾಡಲೇ ಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಯಾವ ಪ್ರಜೆಗಳೂ ಹಾಗೂ ನೌಕರರೂ ನ್ಯಾಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಮೊರೆ ಹೋಗಲಾರರು. ಇದಕ್ಕೆ ತಪ್ಪಿದರೆ ಮೊರೆ ಹೋಗುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ದಿನೆ - ದಿನೆ ಹೆಚ್ಚೀತೇ ಹೊರತು ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

2

ದಕ್ಷತೆ ಹೆಚ್ಚಲಿ

ಇನ್ನು ನೌಕರರ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವದಾದರೆ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯೋದಯಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದ್ದ ದಕ್ಷತೆ, ನ್ಯಾಯ ನಿಷ್ಠುರತೆ, ಆಜ್ಞಾಪಾಲನೆ, ಶಿಸ್ತುಗಳು ಈಗ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನೇಕರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವಾಗಿದೆ. ಸರಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಅಧಿಕಾರ ಅವಧಿ ಐದು ವರ್ಷಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದರೆ ನೌಕರರ ಅವಧಿ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲ್ಪಟ್ಟು ಇರುತ್ತಿದ್ದು ಸರಕಾರವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾರ ಸಿಬ್ಬಂದಿಯ ಮೇಲೆಯೇ ಇದೆಯೆಂದರೆ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಉಚ್ಚನೌಕರ ವರ್ಗ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಸಮ್ಮತಿ ಅನುಭವದ ಅಭಾವದ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅನ್ಯಾಯದ ಆಜ್ಞೆಗಳು ಹೊರಬೀಳದಂತೆ ಅಥವಾ ಹೊರಬಿದ್ದು ಕೆಳಗಿನ ನೌಕರರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುವಂಥ ಕಹಿ ಪ್ರಸಂಗ ಬಾರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅನೇಕ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ನಿಯಮದಂತೆ ವರ್ಗವಾದರೆ ವರ್ಗದ ಆಜ್ಞಾ ಪಾಲಿಸಿ ಕಾರ್ಯದ ಹಿರಿಮೆಯನ್ನರಿತು, ಕಾರ್ಯತತ್ಪರರಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ವಿನಾಕಾರಣ ವರ್ಗವನ್ನು ರದ್ದುಪಡಿಸಲು ಕೈಹಾಕುವದನ್ನು ಬಿಡಬೇಕು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ದಾರಿತಪ್ಪಿ ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿಗಿಳಿಯದಂತೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಕೂಡ ಮಾಡಬಾರದು ಹಾಗೂ ವರ್ಗಾವರ್ಗಿ ರದ್ದತಿಗೆ ಕೂಡ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಬಾರದು. ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕೂಡ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಯಾವದೇ ರಾಜಕೀಯ ಪ್ರಭಾವಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದಂತೆ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ಸರ್ವ ಸಾಮಾನ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಂಡು ಅವರಿಗೆ ಒಳಿತು ಬಯಸುವ ಉಚ್ಚ ಮನೋವೃತ್ತಿ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು.

ಅನೇಕ ಕಷ್ಟ ಕಾರ್ಪಣ್ಯಗಳಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳಿಸಿ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿ ರಾಜ್ಯದ ಹಾಗೂ ದೇಶದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸುವ ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ನೌಕರರು ಹಾಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳಾದ ನಾವು ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯನ್ನರಿತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿ ಭೇದ ಭಾವ ತಾರತಮ್ಯಗಳಿಗೆ ಎಡೆಕೊಡದೆ ಕರ್ತವ್ಯಶೀಲರಾಗಿ ಅಂತಃಕಲಹ, ಅತೃಪ್ತಿ ಅನ್ಯಾಯಗಳಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು, ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿರುವ ಚೀನಾ ಮತ್ತು ಪಾಕಿಸ್ತಾನಗಳನ್ನು ತನು - ಮನ - ಧನದಿಂದ ಎದುರಿಸಿ, ಗಳಿಸಿದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಹಾಗೂ ಪುನರ್ಘಟಿಸಿ ಕೊಂಡ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತಗಳನ್ನು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮಾಡಲು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು, ಇದೇ ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ.

೨ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವ ಆಚರಣೆ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಬೇಕು

ಕನ್ನಡದ ಆಳರಸರ ದೌರ್ಬಲ್ಯದಿಂದಲೋ ಏನೋ ಕನ್ನಡ ನಾಡು ಅನೇಕ ಕನ್ನಡೇತರ ರಾಜ್ಯ ಜಿಲ್ಲೆ, ತಾಲ್ಲೂಕು ಹಾಗೂ ಸಂಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿದು ಹಂಚಿ ಹೋಗಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರು ಪರರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ತತ್ತರಿಸಿ ಹೋಗಿದ್ದಾಗ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯಾಡುವ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಪ್ರಾಂತ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯವೊಂದು ಆಗಲೇಬೇಕು, ಅಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಂತ ಉಳಿಯಬಲ್ಲುದು ಹಾಗೂ ಬೆಳೆಯಬಲ್ಲುದು, ಉಳಿದು ಬೆಳೆದು ಕನ್ನಡಿಗರ ಏಕತೆ, ಸಮಗ್ರತೆ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಬಲ್ಲುದೆಂಬ ಕನಸನ್ನು ೧೯ನೇ ಶತಮಾನದ ಮೊದಲೇ ಹಾಗೂ ೧೯ನೇ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಾರಂಭದಿಂದಲೇ ಕನ್ನಡಾಭಿಮಾನಿ ಮುಖಂಡರು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರು, ಹಾಗೂ ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡದೇ ಇದ್ದವು. ಸರ್ವಶ್ರೀ ಬೆನಗಲ್ ರಾಮರಾವ್, ನಾರಾಯಣರಾವ್, ಕರಗುದರಿ, ಡೆಪ್ಯುಟಿ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪ, ರೊದ್ದ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾವ್, ಕಡಪಾ ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್, ಮುದವೀಡು ಕೃಷ್ಣರಾವ್, ಆಲೂರ ವೆಂಕಟರಾವ್, ಹೊಸ್ನಾಪುರಮಠ, ರಾಮಸ್ವಾಮಿ ಅಯ್ಯಂಗಾರ್, ಗಂಗಾಧರರಾವ್ ದೇಶಪಾಂಡೆ, ಬಿ.ಎಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ, ಡಿ.ವಿ. ಬೆಳವಿ, ಬಲವಂತರಾವ್ ದಾತಾರ, ಡಾ|| ಹರ್ಡೀಕರ, ಡಾ. ಕಬ್ಬೂರ, ಕಬ್ಬೂರ ವಕಿಲ, ದಿವಾಕರ, ಕರಮರಕರ, ಹುಕ್ಕೇರಿಕರ, ನೇಶ್ವಿ, ಹಳ್ಳಿಕೇರಿ, ಸರದಾರ ವೀರನಗೌಡ, ಕೆ.ಎಸ್. ಪಾಟೀಲ, ಕೆ.ಎಫ್. ಪಾಟೀಲ, ಎಂ.ಪಿ. ಪಾಟೀಲ್, ದೊಡ್ಡಮೇಟಿ ಅಂದಾನೆಪ್ಪ, ಸಿದ್ದಪ್ಪ ಕಂಬಳಿ, ಅಂಬಲಿ ಚನ್ನಬಸಪ್ಪ, ಕುಲಕರ್ಣಿ ಕರವೀರಪ್ಪ, ಬಿ. ಶಿವಮೂರ್ತಿ ಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಮೊಹರೆ ಹಣಮಂತರಾವ್, ನಾರಾಯಣರಾವ್ ಜೋಶಿ, ಕೌಜಲಗಿ ಹಣಮಂತರಾವ್, ವಿ.ಬಿ. ನಾಯಕ, ಹೊಸಮನಿ ಸಿದ್ದಪ್ಪ, ಹುಯಿಲಗೋಳ ನಾರಾಯಣರಾವ್, ಎಸ್. ನಿಜಲಿಂಗಪ್ಪ ಮೋಟೆನಸರ ಹೆಗಡೆ, ಟಿ. ಸಿದ್ದಪ್ಪ ಲಿಂಗಯ್ಯ, ಹರ್ಡೇಕರ ಮಂಜಣ್ಣ, ಅರವಿಂದ ಜೋಶಿ, ಅಣ್ಣೂಗುರೂಜಿ, ಶ್ರೀರಂಗ ಕಾಮತ, ಮತ್ತಿಹಳ್ಳಿ ರಾಘವೇಂದ್ರರಾವ್, ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮಲ್ಯ, ವೈ. ಮಹಬಳೇಶ್ವರಪ್ಪ, ಕೋಲೂರ ಮಲ್ಲಪ್ಪ, ಬೆಳ್ಳಿಯಪ್ಪ, ಜಗನ್ನಾಥರಾವ್ ಚಂಡರಕಿ,

ನಿಟ್ಟೂರ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾವ್, ಕೆ. ಹನುಮಂತಯ್ಯ, ಮಂಗಳವೇಢೆ ಶ್ರೀನಿವಾಸರಾವ್ ಹೆಚ್. ಶಿದ್ದವೀರಪ್ಪ ತುರುಮರಿ ಗಂಗಾಧರ, ಪಾಟೀಲ ಪುಟ್ಟಪ್ಪ ಹುಚ್ಚೇಶ್ವರ ಮೇದಿ, ಜೋಗನಾರಾಯಣರಾವ್, ಅದರಗುಂಚಿ ಶಂಕರಗೌಡ, ಮೊದಲಾದ ನಾಯಕರ ಹಾಗೂ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಕನ್ನಡಿಗರ ಅವಿರತ ಹೋರಾಟದ ಹಾಗೂ ಭಗೀರಥ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವಾಗಿ ಹಾಗೂ "ಕನ್ನಡ ವೈಭವ" "ಚಂದ್ರೋದಯ" "ಕರ್ನಾಟಕ ವೃತ್ತ" "ವಾಗ್ದೇವಿ" "ಸದ್ಬೋದ ಚಂದ್ರಿಕೆ" "ಸ್ವದೇಶಾಭಿಮಾನ" ೧೮೯೦ ರಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾದ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿದ್ಯಾವರ್ಧಕ ಸಂಘದವರು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ "ವಾಗ್ಭೂಷಣ" ಹಾಗೂ "ಸಂಯುಕ್ತ ಕರ್ನಾಟಕ" "ವಿಶಾಲ ಕರ್ನಾಟಕ" "ನವಯುಗ" "ಕನ್ನಡಿಗ" "ಪ್ರಪಂಚ" "ಕರ್ಮವೀರ" ಮೊದಲಾದ ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಪ್ರಚಾರದ ಫಲವಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಬಹುದಿನದ ಕನಸು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ೧-೧೧-೧೯೫೬ ರಂದು ನನಸಾಗಿ, ಮುಂಬಯಿ, ಮದ್ರಾಸ್, ಹೈದರಾಬಾದ, ಕೊಡಗು, ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿಯ ಬಹುತೇಕ ಕನ್ನಡಿಗರು ಮೈಸೂರು ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ಸೇರಿ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವವನ್ನು ಅತಿ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ನೆರವೇರಿಸಿ ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ನವ್ಹೆಂಬರ ಒಂದರಂದು ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸುತ್ತ ಕನ್ನಡಿಗರ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗಲೆಂದು ಆಶಿಸಿಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇವೆ, ಹಾಗೂ ಇನ್ನೂ ಹೊರಗುಳಿದ ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದೇವೆ. ಮುಖ್ಯ ಮಂತ್ರಿ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸು ಹಾಗೂ ಅವರ ಮಂತ್ರಿಮಂಡಳ, ಸರಕಾರ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಧಾನ ಸಭೆಯ ಐತಿಹಾಸಿಕ ತೀರ್ಮಾನದ ಪ್ರಕಾರ ೧೯೭೩ ರಲ್ಲಿ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಬದಲು ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯವೆಂಬ ಅಭಿಮಾನದ ಹೆಸರು ಕೂಡ ಬದಲಾಗಿದ್ದು, ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸಹ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯವಾಗಿದ್ದುದರ ಬಗ್ಗೆ ಕನ್ನಡಿಗರದೇ ಆಗಿರುವ ವಿಧಾನಸಭೆ, ಕನ್ನಡಿಗರೇ ಆಗಿರುವ ವಿಧಾನ ಸಭಾಧ್ಯಕ್ಷ, ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ, ಮಂತ್ರಿ, ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷದ ನಾಯಕರನ್ನೇ ಹೊಂದಿರುವ ಕನ್ನಡಿಗರ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕದ ಸುದೈವವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕ ಸರಕಾರ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಾಲ್ಕು ದಶಕಗಳು ಮುಗಿಯುತ್ತಲಿದೆ. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರಾದ ನಾವು ನಮ್ಮ ಸರಕಾರ, ಹಾಗೂ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಸಾಧಿಸಿದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಏನೋ, ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಏನೋ, ಎಂದು ರಾಜ್ಯೋದಯದ ದಿನ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಚಿಂತಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಹಾ ವಿಚಾರಿಸಬೇಕು. ಚಿಂತಿಸಿ ವಿಚಾರಿಸಿ ಅವಲೋಕನ ಮಾಡಿದರೆ, ನಮ್ಮ ಗುರಿ ನಾವು ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ, ನಮ್ಮ ಸಾಧನೆ ನಾವು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲವೆಂಬುದು

ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮರಾಠಿ, ಉರ್ದು, ತೆಲಗು, ತಮಿಳು, ಕೇರಳ ಭಾಷಾ ಪ್ರಭಾವವಿರುವ ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿಲ್ಲ, ಇರುವ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ಅತೀ ಕಡಿಮೆ, ಕಟ್ಟಡಗಳೇ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಲ್ಲ, ಇದ್ದ ಕಟ್ಟಡಗಳ ದುರಸ್ತಿಯಿಲ್ಲ, ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದ ಶಾಲೆಗಳು ಕೊಂಡವಾಡಗಳಾಗಿವೆ. ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರೇ ಹೋಗುವದಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕನ್ನಡೇತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೇ ಸರಕಾರ ಅನುಚಿತ ವತ್ತಾಯಕ್ಕೆ ಮಣಿದು ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಆ ಕನ್ನಡೇತರ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಗೆ ಮಹತ್ವ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರರಿಗೆಯೇ ಮಹತ್ವ ಕೊಡುತ್ತಾರೆಯೇ ವಿನಹ ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗಲ್ಲ, ಕನ್ನಡೇತರ ಪ್ರದೇಶವಾದ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳ ಪ್ರಗತಿ ಕುಂಠಿತವಿದೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅಥವಾ ಇವರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯವರಿಗೆ ಸರಕಾರಿ ಸವಲತ್ತು ಸೌಕರ್ಯ, ಸಹಾಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ, ಅವರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹವ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಸಹ ಸರಕಾರ ಕೈಹಾಕಿಲ್ಲ, ಕರ್ನಾಟಕದ ಗಡಿನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡೇತರರನ್ನು ಒಲಿಸಿಕೊಳ್ಳದ ಕಾರಣ, ಅಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯೇ ಪ್ರಬಲವಾಗುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡಿಗರೇತರರ ಸಂಖ್ಯೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲದಿರುವದು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ದುರ್ದೈವ.

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ೨೭೦೦ ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಂದಾಯ ಗ್ರಾಮಗಳಿವೆ, ಸುಮಾರು ೫೬೪೧ ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತಿಗಳಿವೆ, ಮಧ್ಯಂತರ ಪಂಚಾಯತಿ, ಪುರಸಭೆ, ನಗರಸಭೆ, ಕಾರ್ಪೋರೇಷನ್ ಮೊದಲಾದ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಹಳ್ಳಿ ಹಾಗೂ ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಗಡಿನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿವೆ, ಈ ಗಡಿನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ವಾಚನಾಲಯ, ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ದಿನಪತ್ರಿಕೆ, ವಾರಪತ್ರಿಕೆ, ಪಾಕ್ಷಿಕ ಪತ್ರಿಕೆ, ಮಾಸ ಪತ್ರಿಕೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಅವುಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಅಲ್ಲಿಯ ಕನ್ನಡೇತರರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಓದುವ ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಪ್ರಯತ್ನ ಕೂಡ ನಿರಾಶಾದಾಯಕವಿದೆ. ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶಗಳಾದ ಬೆಳಗಾಂವ, ಕಾರವಾರ, ಬಿಜಾಪೂರ, ಬೀದರ, ಗುಲಬುರ್ಗಾ, ರಾಯಚೂರ, ತುಮಕೂರು, ಕೋಲಾರ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಮೈಸೂರ, ಕೊಡಗು, ಮಂಗಳೂರ, ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಲಿರುವ ವಿವಿಧ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಸರಕಾರಿ ಜಾಹಿರಾತುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವುಗಳಿಗೆ ಧನ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ ಆ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಬಾಳಿ ಬೆಳೆದು ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಉಳಿಸಿ ಬೆಳೆಸಲು ಸಹ ಸರಕಾರ ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕುತ್ತಿರುವದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಸರಕಾರದ ಧೋರಣೆ ಪ್ರತಿ ಪಂಚಾಯತಿ ಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಒಂದು ಗ್ರಂಥಾಲಯ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೂ ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದ ಪಂಚಾಯತಿಗಳೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಇನ್ನೂವರೆಗೆ

೩ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಲತಾಯಿ ಧೋರಣೆ ಬೇಡ

ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಶಾಸಕಾಂಗ, ಕಾರ್ಯಾಂಗ, ನ್ಯಾಯಾಂಗಗಳ ಜೊತೆಗೆ ಪತ್ರಿಕಾಂಗ ಕೂಡ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಒಂದು ಮಹತ್ವದ ಅಂಗ. ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲವಾದ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕಾಮಾಧ್ಯಮ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿದೆ. ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಪ್ರಸ್ತುತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಜನತೆಯ ಜೀವನದ ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗವಾಗಿದೆ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಜನತೆಯ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ವೇದಿಕೆಗಳು, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಭೀತವಾಗಿ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸುವ ಪ್ರತಿಪಾದಕರು, ಸರಕಾರದ ಧ್ಯೇಯ ಧೋರಣೆ, ಸಾಫಲ್ಯ, ವೈಫಲ್ಯ, ಕರ್ತವ್ಯ ಚ್ಯುತಿಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಬಲ್ಲ ದಿಟ್ಟ ಮಾಧ್ಯಮಗಳು. ಶಾಸಕಾಂಗ, ಕಾರ್ಯಾಂಗ, ನ್ಯಾಯಾಂಗಗಳ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಲೋಪದೋಷ, ನ್ಯೂನ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ನ್ಯೂನ್ಯತೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿತೋರಿಸಿ ಸಂಪಾದಕೀಯಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಅವರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಗಳು, ಸಾರ್ವಜನಿಕರು ಮತ್ತು ಸರಕಾರಗಳ ನಡುಮಧ್ಯೆ ಅತ್ಯಂತ ಮಹತ್ವದ ಕೊಂಡಿಗಳೂ ಹೌದು. ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಗುವಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಬರುವಲ್ಲಿ ಹೋರಾಡಿದ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಯ ಉಳಿವಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಿರುವ ಪಾತ್ರ ಬಹುಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಗೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಆಗುಹೋಗುಗಳ ಸುದ್ದಿ ಸಮಾಚಾರ ಮುಟ್ಟಿಸಿ ಅವರ ಆಂತರಿಕ ಹಸಿವನ್ನು ನೀಗಿಸುವ ಜ್ಞಾನಧಾನಿಗಳು, ಓದುಗರಿಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು, ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಂರಕ್ಷಿಸುವಲ್ಲಿ, ಹಣಕಾಸು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸುವಲ್ಲಿ, ಜಾಹಿರಾತುಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಧನಸಹಾಯ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮದಲ್ಲಿಯ ಪತ್ರಿಕಾಕರ್ತರನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಜನಸೇವೆಯಲ್ಲಿನ ಅವುಗಳ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ಸಾಫಲ್ಯಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ನೆರವಾಗುವದು ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹಾಗೂ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಸರಕಾರಗಳ, ಸಮಯೋಚಿತ ಹಾಗೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಹಾಯದ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಪತ್ರಿಕಾಂಗ ಇಂದು ಬಳಲುತ್ತಿದೆ. ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಪತ್ರಿಕಾಕರ್ತರಿಗೆ

ಯೋಗ್ಯ ಸಹಾಯ ಸವಲತ್ತುಗಳಿಲ್ಲದೆ ಅನೇಕ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಬಂದಾಗುತ್ತಿವೆ. ಪತ್ರಿಕಾಕರ್ತರು ಬಡತನದ ಬೇಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಲುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸರಕಾರಗಳು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಜಾಹಿರಾತುಗಳನ್ನು ಹಣಕಾಸಿನ ನೆರವನ್ನು ಕೊಡುವದು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಿದ್ದರೂ ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವೇ ಆಗಲಿ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳೇ ಆಗಲಿ ಆರ್ಥಿಕ ನೆರವನ್ನು ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಮಂಜಸವಾಗಿ ಕೊಡದೇ ಇರುವದು ಹಾಗೂ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಮಲತಾಯಿ ಧೋರಣೆ ತಾಳುತ್ತಿರುವದು ಕಂಡುಬರುತ್ತಿದ್ದು ಇದು ಸರಿಯೂ ಅಲ್ಲ, ಸಾಧುವೂ ಅಲ್ಲ, ಸಮಂಜಸವೂ ಅಲ್ಲ.

ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವದಾದರೆ ವೃತ್ತಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೇಟು ಹಾಕುವಲ್ಲಿ, ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಕೊಡದೇ ಇರುವಲ್ಲಿ, ಮಲತಾಯಿಧೋರಣೆ ತಾಳುವಲ್ಲಿ, ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯೇ ಅಗ್ರಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿರುವದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ೧೭೫ ದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು, ೧೧೨ ವಾರಪತ್ರಿಕೆಗಳು, ೮೯೦ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಗಳು ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಟ್ಟು ೧೧೭೭. ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯ ದಿನಪತ್ರಿಕೆ, ವಾರಪತ್ರಿಕೆ, ಹಾಗೂ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಒಟ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆ ೧೦೭. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ೧೧೭೭ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ೯೨-೯೩ರಲ್ಲಿ ೧೯೯.೬೯ ಲಕ್ಷ, ೯೩-೯೪ ರಲ್ಲಿ ೧೬೯.೦೭ ಲಕ್ಷ, ೯೪-೯೫ ರಲ್ಲಿ ೧೨೫.೦೦ ಲಕ್ಷ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಜಾಹಿರಾತುಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಈ ಜಾಹಿರಾತು ಸಹಾಯಧನ ಗಣನೀಯ ಇಳಿಕೆಯಾಗಿದೆ, ಅಲ್ಲದೇ ಎಲ್ಲ ೧೧೭೭ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿರುವದು ದುರ್ದೈವ. ಕನ್ನಡೇತರ ಇಂಗ್ಲೀಷ್, ಹಿಂದಿ, ಉರ್ದು, ಮರಾಠಿ, ತೆಲಗು, ತಮಿಳು, ಮಲೆಯಾಳಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯ ಒಟ್ಟು ೧೦೭ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ೯೨-೯೩ ರಲ್ಲಿ ೧೪೯.೭೦ ಲಕ್ಷ, ೯೩-೯೪ ರಲ್ಲಿ ೧೦೭.೧೫ ಲಕ್ಷ, ೯೪-೯೫ ರಲ್ಲಿ ೬೦.೦೭ ಲಕ್ಷ ಹೀಗೆ ಇವುಗಳಿಗೆ ಸಹ ಜಾಹಿರಾತು ಧನ ಸಹಾಯದಲ್ಲಿ ಇಳಿಮುಖವಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡೇತರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಈ ಮೂರು ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮೊತ್ತ ೩೧೮.೧೪ ಲಕ್ಷವಿದ್ದು ಈ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮಾನದಂಡ ಪ್ರಮಾಣದ ಪ್ರಕಾರ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಆ ಮೊತ್ತ ೩೪೯೯.೫೪ ಲಕ್ಷವಾಗಬೇಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಗಿರುವದು ಹಾಗೂ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದು ಈ ಮೂರುವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೪೯೩.೫೬ ಲಕ್ಷ ಮಾತ್ರ. ಇದು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇರುವ ಸರಕಾರಿ ಅಸಮರ್ಪಕ ಹಾಗೂ ಪಕ್ಷಪಾತಧೋರಣೆಯ ಸ್ಪಷ್ಟ ಚಿತ್ರ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಯ ಎಲ್ಲ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಜಾಹಿರಾತು ಸಹಾಯಧನ ಕೊಡುವದು ತಪ್ಪಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೆಳಸಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕೊಡಲಿ ಪೆಟ್ಟು ಕೊಡುವದು ಸಮರ್ಥನೀಯವಲ್ಲ.

ಉರ್ದು ಭಾಷೆ ಮಾತಾಡುವವರೆಲ್ಲರೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಬಂಧುಗಳೆಂಬುದನ್ನು ಯಾರು ಮರೆಯರು. ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೂ ಜಾಹಿರಾತು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾದುದು ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಆದರೆ ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ನೀಡುವ ಹಣದ ಪ್ರಮಾಣದಂತೆಯೇ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ನೀಡುವದೂ ಸಹ ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಸಹ ಸರಕಾರ ತಪ್ಪಿರುವದು ಸ್ಪಷ್ಟ ಉರ್ದು ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ೧೩. ಈ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ೯೨-೯೩ ರಲ್ಲಿ ೨.೭೨ ಲಕ್ಷ, ೯೩-೯೪ ರಲ್ಲಿ ೩.-೦೦ ಲಕ್ಷ, ೯೪-೯೫ ರಲ್ಲಿ ೪.೯೫ ಲಕ್ಷ ಜಾಹಿರಾತು ವೆಚ್ಚ ಸಹಾಯ ಧನ ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚು, ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವಾಗುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೧೭೭, ಈ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ೯೨-೯೩ ರಲ್ಲಿ ೧೯೯.೬೭ ಲಕ್ಷ, ೯೩-೯೪ ರಲ್ಲಿ ೧೬೯-೦೭ ಲಕ್ಷ, ೯೪-೯೫ ರಲ್ಲಿ ೧೨೫.೦೦ ಲಕ್ಷ ಜಾಹಿರಾತು ಸಹಾಯಧನ ವೆಚ್ಚ, ಹೀಗೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಗಣನೀಯವಾಗಿ ಇಳಿಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಏಕೆ ? ಈ ಏರಿಕೆ ಹಾಗೂ ಇಳಿಕೆಯ ಅಸಮರ್ಪಕವಾದ ಧೋರಣೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಏಕೆ ?

ಪ್ರಜಾರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುವದು ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಅಂತೆಯೇ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪತ್ರಿಕಾಂಗದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪತ್ರಿಕೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪತ್ರಿಕಾಕಾರರನ್ನು ಸಮದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಾಪಾಡುವದು ಸಹ ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈ ರಾಜ್ಯ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ, ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗೆ ಪ್ರಥಮ ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯವಿರಬೇಕು. ಪಕ್ಷಪಾತ, ಮಲತಾಯಿ ಧೋರಣೆ ದೂರವಾಗುವಂತೆ ಸರಕಾರ ಇನ್ನು ಮುಂದಾದರೂ ನೋಡಿಕೊಂಡು ನಡೆಯಬೇಕು.

೪ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯೋದಯದ ಉದಯ -ಉತ್ಸವ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಲಿ

ಆಂಗ್ಲರನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಗಳಿಸಿದ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯವೂ ಸಹ ಒಂದು ರಾಜ್ಯ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ಗಣರಾಜ್ಯ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದೆ. ಆಂಗ್ಲರ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹರಿದು ಹಂಚಿಹೋಗಿದ್ದ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಭಾಗಗಳಾದ ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ನಾಟಕ, ಹೈದರಾಬಾದ ಕರ್ನಾಟಕ, ಮದ್ರಾಸ ಕರ್ನಾಟಕ, ಕೊಡಗು ಕರ್ನಾಟಕ, ಹಾಗೂ ಮೈಸೂರ ಕರ್ನಾಟಕ, ಹೀಗೆ ಐದು ಭಾಗಗಳು ಒಂದುಗೂಡಿ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯವೆಂದು ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ ೧೯೫೬ ನವಂಬರ್ ಒಂದರಂದು ರಾಜ್ಯ ಪುನರ್ಘಟನಾ ಅಧಿನಿಯಮದನ್ವಯ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ ಹಾಗೂ ನಂತರ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯವೆಂದು ನಾಮಕರಣ ಕೂಡ ಆಗಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಪ್ರಾಬಲ್ಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕನ್ನಡೇತರರ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರರ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಕನ್ನಡೇತರರ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪೂರ್ವ ಶಾಲೆ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜುಗಳು ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದ್ದು ಇನ್ನು ಉಳಿದಿರುವದು ಕನ್ನಡೇತರರ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳು ಮಾತ್ರ. ಅವು ಕೂಡ ಆದರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಸಹ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಶೀಲ ರಾಜ್ಯವಾಗಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ ಅದು ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಜಲ, ತರು, ನಿಧಿ, ನಿಕ್ಷೇಪಗಳ ಸಂಪತ್ತು ಹೇರಳವಾಗಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳ ಉಪಯೋಗ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಆಗಿಲ್ಲ. ಜಲಸಂಪತ್ತನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗ ಮಾಡದಿದ್ದರೂ ಕನಿಷ್ಟ ಬಚಾವತ ಆಯೋಗದ ಕೊಡುಗೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಸಹ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ ನೀರನ್ನು ಬಳಸಲು ವಿಫಲವಾಗಿದೆ. ಇಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ ಆಂಧ್ರ ಪ್ರದೇಶ ಹಾಗೂ ತಮಿಳುನಾಡಿಗೆ ನಿರಾತಂಕವಾಗಿ ನೀರನ್ನು ಕಳಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ರಾಜ್ಯೋದಯವಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ದಶಕಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಇಡೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಸಾಮೂಹಿಕವಾದ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಏಕರೂಪ ಸಾಮಾನ್ಯ ಅಧಿನಿಯಮವನ್ನು ಯಾವುದೇ ಸರಕಾರಗಳು ರಚಿಸದೇ ೧೯೫೬ ರ ಮೊದಲಿನ ವಿವಿಧ

ರಾಜ್ಯ ಅಧಿನಿಯಮಗಳೇ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವುದು ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಧಾರ್ಮಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಲೂಟಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿರುವದು ಯಾವುದೇ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಭೂಷಣವಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದ ಜನತೆಯ ಅನೇಕ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಮುಂದಾಗುವದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ವ್ಯವಸಾಯ, ಪಶುಸಂಗೋಪನ, ಮೀನುಗಾರಿಕೆ, ಸಣ್ಣಕೈಗಾರಿಕೆ, ರೇಷ್ಮೆ, ನೂಲು, ಶಿಕ್ಷಣ, ಅರಣ್ಯ, ಸಂಚಾರ, ವಸತಿ, ಗ್ರಾಮೀಣ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ನಗರಾಭಿವೃದ್ಧಿ, ಭಾರಿ, ಮಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಸಣ್ಣ ನೀರಾವರಿ, ರಸ್ತೆ, ಕಟ್ಟಡ, ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಜಾತಿ, ಪರಿಶಿಷ್ಟ ಪಂಗಡ, ಹಿಂದುಳಿದ ವರ್ಗ, ಮಕ್ಕಳು ಮತ್ತು ಮಹಿಳಾ ಕಲ್ಯಾಣ, ವಿದ್ಯುತ್, ಸಹಕಾರ, ಹೈನಾಭಿವೃದ್ಧಿ, ವೈದ್ಯಕೀಯ, ನ್ಯಾಯಾಂಗ, ಆಡಳಿತ, ಪಂಚಾಯತ್ ರಾಜ್, ಪ್ರದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿ ವಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟೊಂದು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಈ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಲು ಶಾಸಕಾಂಗ ನಿಗದಿ ಪಡಿಸಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಣವನ್ನು ಕೂಡ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಸರಕಾರ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲದಿರುವದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಹೀಗಾಗದಂತೆ ಎಚ್ಚರವಹಿಸುವದು ಸರಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಕನ್ನಡಿಗರ ಕನಸು ಕನ್ನಡರಾಜ್ಯೋದಯದ ನಂತರ ನನಸಾಗಿಲ್ಲ. ಅವರ ಕನಸು ಇನ್ನಾದರೂ ನನಸಾಗಲೇಬೇಕು. ಈಗ ತಾಂಡವವಾಡುತ್ತಿರುವ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ, ಸ್ವಾರ್ಥ, ಪಕ್ಷಪಾತ, ಸ್ವಜನ ಪಕ್ಷಪಾತ, ಅಶಿಸ್ತು, ದುರಾಡಳಿತ, ಅಧಿಕಾರ ದುರುಪಯೋಗ, ಇತ್ಯಾದಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪಿಡುಗುಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯ ತತ್ತರಿಸಿಹೋಗಿದೆ. ಈ ಪಿಡುಗುಗಳ ನಾಶ ಹಾಗೂ ನಿವಾರಣೆ ರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯದ ಜನತೆಯ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಿದೆ. ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯೋದಯದ ಗುರಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಹಾಗೂ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಅಭ್ಯುದಯ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯು ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಇತ್ಯಾದಿ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಆಗಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ.

ರಾಜ್ಯದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ನಾಲ್ಕುವರಿ ಕೋಟಿ ದಾಟಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದ್ದರೂ ಅವರು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ವಿವಿಧ ಕರ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಸರಕಾರ ಆ ಜನರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಅವರ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಲು ಶಾಸಕಾಂಗ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಹಣವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮಕ್ಕಳಾದ ನವಕರಶಾಹಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡದೆ ಇರುವದು ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಮೊಟಕು ಮಾಡಿರುವದು ರಾಜ್ಯದ ಕಾರ್ಯಾಂಗಕ್ಕೆ ಭೂಷಣವಲ್ಲ. ಖಜಾನೆಯಲ್ಲಿ ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಜನತೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ನಿಗದಿತ ಹಣ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡದಿರುವದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಭಾರತದ ಸಿ.ಎ.ಜಿ.ರವರ ವರದಿ ಪ್ರಕಾರ ೯೧-೯೨ ರಿಂದ ೯೪-೯೫ ರವರೆಗೆ ಈ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಸಕಾಂಗ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ೫೫೬೩.೧೭ ಕೋಟಿ ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿರುವದಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರಿ ಮೂಲದ ಪ್ರಕಾರ ೯೧-೯೨ ರಿಂದ, ೯೪-೯೫ರ ವರೆಗಿನ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಶಾಸಕಾಂಗ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸಿದ ಆಯದಲ್ಲಿ ೩೪೨೧.೮೫ ಕೋಟಿ ಆಯ ಪಡೆಯದೆ ಬಿಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಕರ್ತವ್ಯಲೋಪಕ್ಕೆ ಯಾರು ಯಾರನ್ನು ಹೊಣೆಗಾರರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು ? ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹುತೇಕ ಪ್ರಜೆಗಳು ಹಾಗೂ ಸರಕಾರ ಸಾಲದ ಹೊರೆಯಿಂದ ಬಳಲುತ್ತಿವೆ. ಬಡತನ ಹಾಗೂ ಶೋಷಣೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಏನು ಕಾರಣ ಹಾಗೂ ಯಾರು ಕಾರಣ ? ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಸಾಲ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದ್ದು ಈ ವರ್ಷ ೯೬-೯೭ ರಲ್ಲಿ ೧೩.೨೭೭.೭೭, ಕೋಟಿಗೆ ಏರಲಿದೆ. ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಸರಕಾರ ಕೊಡುವ ಬಡ್ಡಿ ಸಹ ಏರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದು ಈ ವರ್ಷ, ೯೬-೯೭ನೇ ಸಾಲಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ತೆತ್ತಬೇಕಾಗಿರುವ ಅಂದಾಜು ಬಡ್ಡಿ ೧೨೭೪.೩೪ ಕೋಟಿಗೆ ಏರಲಿದೆ.

ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲಿದ್ದು ಅದು ಈಗ ೧೬,೪೭,೯೧೦ ರ ಗಡಿ ದಾಟಿದೆ. ರಾಜ್ಯದ ಆಡಳಿತವನ್ನು ರಾಜ್ಯದ ಜನತೆ ಶಾಸಕಾಂಗದ ಮುಖಾಂತರ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದು ಶಾಸಕಾಂಗ ನವಕರ ಶಾಹಿ ಮುಖಾಂತರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಹಾಗೂ ವಾಸ್ತವಿಕ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ವರ್ಷವರ್ಷ ರಾಜ್ಯದ ನವಕರ ಶಾಹಿ ಸಂಖ್ಯೆ ಹಾಗೂ ನಿವೃತ್ತ ನವಕರ ಶಾಹಿ ಸಂಖ್ಯೆ ಹಾಗೂ ಅವರ ವೇತನ, ನಿವೃತ್ತಿ ವೇತನ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದ್ದು ಈ ವರ್ಷ ೯೬-೯೭ ನೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನವಕರ ಶಾಹಿ ಸಂಖ್ಯೆ ೬,೭೧,೭೩೩ಕ್ಕೆ ಏರುತ್ತಲಿದ್ದು ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವ ವೇತನ ಭತ್ಯೆ, ೩೧೬೧.೭೫ ಕೋಟಿ ಹಾಗೂ ಸುಮಾರು ೨,೯೩,೫೩೧ ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನಿವೃತ್ತರಿಗೆ ೭೦೫.೩೪ ಕೋಟಿ ಹೀಗೆ ಹಾಲಿ ಹಾಗೂ ನಿವೃತ್ತ ನವಕರ ಶಾಹಿಗೆ ಈ ವರ್ಷ ೩.೮೬೭.೦೯ ಕೋಟಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದು ಪ್ರತಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಇವರಿಗಾಗಿ ೩.೨೨.೨೫ ಕೋಟಿ ಬಟವಡೆ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿದೆ. ಕೊಡಲೇ ಬೇಕಾದ ಇಷ್ಟೊಂದು ಹಣ ತಪ್ಪದೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಸಹ ಖಜಾನೆ ಖಾಲಿಯಾಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಆಗಾಗ ಬರುತ್ತಿದ್ದು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಬಗ್ಗೆ ನಿಗದಿತ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಲು ಹಣ ಎಲ್ಲಿಂದ ಬರಬೇಕು ? ರಾಜ್ಯದ ಸರ್ವತೋಮುಖ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹೇಗಾಗಬೇಕು ? ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯದ ಉದ್ದೇಶ ಸಬಲ, ಸಮರ್ಥ, ಸುಭದ್ರ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಸರಕಾರವಾಗಿ ''ಸರ್ವೇಜನಾಃ ಸುಖಿನೋಭವಂತು'' ಎಂದಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ರಾಜ್ಯಸರ್ಕಾರವು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಸಹಸ್ರಾರು ಗ್ರಾಮ ಸಹಾಯಕರಿಗೆ, ಮೂವತ್ತು ಸಾವಿರ ಸಂಖ್ಯೆ ಗಡಿದಾಟಿರುವ ಅಂಗನವಾಡಿ ಶಿಕ್ಷಕಿಯರಿಗೆ ಹಾಗೂ ೫ ಸಾವಿರ ಸಂಖ್ಯೆ

ಗಡಿದಾಟಿರುವ ಶಾಶ್ವತ ಅನುದಾನರಹಿತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಹಾಗೂ ಪದವಿ ಪೂರ್ವ ಕಾಲೇಜುಗಳ ಶಿಕ್ಷಕ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಕೇತರ ಸಿಬ್ಬಂದಿಗೆ ಸರಕಾರಿ ಸ್ಕೇಲ್ ಪ್ರಕಾರ ವೇತನ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಸರಕಾರಿ ಖಜಾನೆ ಖಾಲಿಯಾದ ನಿಮಿತ್ತ ಹಣವಿಲ್ಲದೆ ವೇತನ ಕೊಡದೆ ಅವರನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈಡುಮಾಡಿರುವದು ಮಾನವೀಯತೆಯ ಲಕ್ಷಣವಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸೇವೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸೇವೆ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಸೇವೆ ಮೊದಲಾದ ಅವಶ್ಯಕ ಯೋಜನೆಗಳಿಗೆ ಚಾಲೂ ವರ್ಷ ಅಂದರೆ ೧೯೯೬-೯೭ನೇ ಸಾಲಿಗೆ ೧೦,೬೩೮.೯೮ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಆಯವ್ಯಯ ಪ್ರಕಾರ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಈಗ ಆರು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಗೆ ಶೇಕಡಾ ೫೦ ರಷ್ಟು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದ್ದರೂ, ಆ ಹಣದಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಮೊತ್ತದ ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇದರ ಪರಿಣಾಮ ರಾಜ್ಯದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ೯೬-೯೭ ರಲ್ಲಿ ಸಹ ಭಾರೀ ಕುಂಠಿತಗೊಂಡಿದೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಆಡಳಿತ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರೇತರ ಹೊಣೆಗಾರರು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಹಾಗೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿ ಭ್ರಷ್ಟ ಅಪ್ರಮಾಣಿಕ, ಬೇಜವಾಬ್ದಾರಿ, ಹಾಗೂ ಹೊಣೆಗೇಡಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರೇತರರನ್ನು ಹದ್ದುಬಸ್ತಿನಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅಂಥವರನ್ನು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿ ಉತ್ತಮ ಆಡಳಿತ ನಡೆಯಿಸಿ ಕರ್ನಾಟಕದ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸರ್ವತೋಮುಖ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಿ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾದರಿಯ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಸಿದರೆ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯೋದಯವಾಗಿರುವದು ಹಾಗೂ ಅದರ ವಾರ್ಷಿಕ ಉದಯೋತ್ಸವಗಳನ್ನಾಚರಿಸುವದು ಸಾರ್ಥಕ, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಅದು ನಿರರ್ಥಕ.

(ಲೇಖನದಲ್ಲಿಯ ಅಂಕಿ ಸಂಖ್ಯೆಗಳು ಅಧಿಕೃತ ಮೂಲದವಿರುತ್ತವೆ)

೫ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸರ್ವರಿಗೂ ಸಂಜೀವಿನಿ ಸಮೃದ್ಧಿ ಸಂಕೇತವಾಗಬೇಕು

ಸಾಹಿತ್ಯ ಸರ್ವರಿಗೂ ಬೆಳಕನ್ನು ಚೆಲ್ಲುತ್ತದೆ. ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ನೆಮ್ಮದಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಶಾಂತಿ . ತೋರುತ್ತದೆ. ಬಳಲಿ ಬೆಂದು ನೊಂದ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಪರಿಹಾರವನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತದೆ. ದರಿದ್ರನನ್ನು ದುಡಿವಂತನನ್ನಾಗಿ, ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಬೆಳಕನ್ನಾಗಿ, ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ಉದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ಮಾರಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ತಾರಕವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ಅಪ್ರಮಾಣಿಕರನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರನ್ನಾಗಿ, ದುರ್ಭಾವಿಕರನ್ನು ಸದ್ಭಾವಿಕರನ್ನಾಗಿ, ಸಮಾಜಘಾತಕರನ್ನು ಸಮಾಜ ರಕ್ಷಕರನ್ನಾಗಿ, ಅನಾಗರಿಕರನ್ನು ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ, ದೇಶ ದ್ರೋಹಿಗಳನ್ನು ದೇಶಪ್ರೇಮಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ದುಃಖಿತಪ್ತರನ್ನು ಸಂತೋಷ ಉಲ್ಲಾಸ ಪಡುವಂಥವರನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸರ್ವಶಕ್ತಿ ಸರ್ವವ್ಯಾಪ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಅವರವರ ಆಯಾ ರೋಗಕ್ಕೆ ಸರ್ವಶಕ್ತಿಯ ದಿವ್ಯ ಔಷಧವಾಗಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯವು ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ, ಕಲೆ, ಕಥೆ, ಕವನ, ಗದ್ಯ, ಪದ್ಯ ಹಾಡು, ಆಟ, ನಾಟಕ, ಸಿನೆಮಾ, ದೂರದರ್ಶನ, ಲೇಖನ, ಪತ್ರಿಕೆ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿವಿಧ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಆ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಹರಿದು ಮಾನವನ ಅಂತರಾಳವನ್ನು ಸೇರಿ ಮೊಗ್ಗಾಗಿ ಹೂವಾಗಿ ಅರಳಿ ಫಲಪುಷ್ಪಗಳಾಗಿ ಮಾನವನ ಬುದ್ಧಿ ವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಸಾಧಕ ಹಾಗೂ ತಾರಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂಥ ಸಾಹಿತ್ಯ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇಂಥ ಸುಸಿಹಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಬೆಳವಣಿಗೆ, ಸದುಪಯೋಗ ಎಲ್ಲ ಮಾನವರಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಿ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದು ಉತ್ತಮ ನಾಗರಿಕನನ್ನಾಗಿ ನಿರ್ಮಿಸಿ ದೇಶದ ಉನ್ನತ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಬೆಳಕಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ನಾಗರಿಕರನ್ನು ಅನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ, ಸಬಲರನ್ನು ಅಬಲರನ್ನಾಗಿ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರನ್ನು ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕರನ್ನಾಗಿ, ಉದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳಾನ್ನಾಗಿ, ಪೋಷಕರನ್ನು ಶೋಷಕರನ್ನಾಗಿ, ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕರನ್ನು ಸಮಾಜಘಾತಕರನ್ನಾಗಿ, ಅಹಿಂಸಾಪರರನ್ನು ಹಿಂಸಾಪರರನ್ನಾಗಿ, ರಕ್ಷಕರನ್ನು ಭಕ್ಷಕರನ್ನಾಗಿ, ಸುಸಂಸ್ಕೃತರನ್ನು ಕುಸಂಸ್ಕೃತರನ್ನಾಗಿ, ಕರ್ತವ್ಯಶೀಲರನ್ನು ಕರ್ತವ್ಯಗೇಡಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ಸುಶೀಲವಂತರನ್ನು ಕುಶೀಲವಂತರನ್ನಾಗಿ,

ಆಡಳಿತಗಾರರನ್ನು ದುರಾಡಳಿತಗಾರರನ್ನಾಗಿ, ನ್ಯಾಯನಿಷ್ಠುರಿಗಳನ್ನು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಪರರನ್ನಾಗಿ, ನಿಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ಆಚಾರಿಗಳನ್ನು ಅನಾಚಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಸಂಭವ, ಸಂದರ್ಭ, ವಾತಾವರಣ, ಸನ್ನಿವೇಶಗಳು ಕಂಡುಬಾರದಂತೆ ಮುಂಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸುವ ಸುವರ್ಣ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ಸರ್ವಸಮಾಜಕ್ಕೂ ತೋರಿಸಿ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲಿ ದಾರಿದೀಪ, ದಿಕ್‌ಸೂಚಿಯಾಗಬೇಕು. ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೌರಭವಾಗಬೇಕು, ಜೇನು ಹನಿಯಾಗಬೇಕು, ಕಾಮಧೇನು ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವಾಗಬೇಕು, ಮಾನಸಿಕ ರೋಗಕ್ಕೆ ರಾಮಬಾಣ ಚಿಕಿತ್ಸೆಯಾಗಬೇಕು, ಎಚ್ಚರ ತಪ್ಪುವವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಗಂಟೆಯಾಗಬೇಕು, ಮಾನಸಿಕವಾಗಿ ಹಸಿದವರಿಗೆ ಅನ್ನ ಆಹಾರವಾಗಬೇಕು, ನೊಂದು ಬೆಂದು ನಿರಾಶೆಗೊಂಡವರಿಗೆ ಆಶಾ ಅಂಕುರವಾಗಬೇಕು, ಮಂದಗತಿಯ ಕರ್ತವ್ಯಗೇಡಿಗಳಿಗೆ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಶೀಲರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಅಂದರೆ ಮಾತ್ರ ವಿವಿಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮಾನವ ಜನಜೀವನ ಹಸನವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮಹಾ ಮಾಧ್ಯಮ ಹಾಗೂ ಸಾಧನೆ ಸಂಜೀವಿನಿ.

ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಮಾನವೀಯ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ ಸರ್ವಶಿದ್ಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂಜೀವಿನಿ ಬಾಂಢಾರ ಹೇರಳವಾಗಿದೆ. ಸಾಹಿತಿಗಳು ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರಗಳನ್ನೇ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ರಾಶಿರಾಶಿಯಾಗಿ ರಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅವೆಲ್ಲವುಗಳ ಸದುಪಯೋಗ ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರಿಗೆ ಸಿಗದೆ, ಸಿಕ್ಕರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಸಿಗದೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸರಕಾಗಿದ್ದು ಸದುಪಯೋಗವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಅವರ ಸದುಪಯೋಗವನ್ನು ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯರು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಮಾಡುವ ಅವಕಾಶವೂ ಅವರಿಗಿಲ್ಲ. ವಿವಿಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳ ಮಹಾ - ಮೇರು - ಪರ್ವತವೇ ರಾಷ್ಟದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಅದರ ಉಪಯೋಗವನ್ನು ಜನತೆಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ದೊರಕಿಸಿಕೊಡುವದು ಅವುಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ. ದುರ್ದೈವದಿಂದ ಈ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಸರಕಾರಗಳು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲಗೊಂಡಿವೆ. ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ದಿಳ್ಳಿಯವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಹಳ್ಳಿ ನಗರಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರ - ಗ್ರಂಥ ಭಂಡಾರ - ವಾಚನಾಲಯ- ಗ್ರಂಥಾಲಯ ಮೊದಲಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸೌಧಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಓದುಗರಿಗೆ ಓದಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಿಹಿಯನ್ನು ಸವಿಯಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಕಾಟಾಚಾರಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಈ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಹಳ್ಳಿ ಪಟ್ಟಣಗಳ ನಾಗರಿಕರಿಂದ ಲೈಬ್ರರಿ ಫೀ ಎಂದು ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ವಸೂಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಹಣದ ಸದುಪಯೋಗ ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲಾ ನಾಗರಿಕರಿಗೂ ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳ ಉಪಯೋಗ ಆಗದಿರುವದು ಸಮಂಜಸವಲ್ಲ. ದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಗಳು ತೆರೆದ ಮುಕ್ತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಿದ್ದಂತೆ. ಪ್ರತಿದಿನ ಪ್ರಾತಃಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾನಸಿಕ ಹಸಿವೆಯನ್ನು ಹಿಂಗಿಸಿ ವಿವಿಧ ಸುದ್ದಿಯನ್ನೋದಿ ಬುದ್ಧಿವಿಕಾಸಕ್ಕೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ನೋಡಲು

ಓದಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲದೆ ಹಳ್ಳಿಗರು ಹಾಗೂ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿಯ ಪಟ್ಟಣಿಗರು ವಂಚಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಉಳ್ಳವರು ಕೊಂಡು ಓದುವವರು ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಹಣ ಇಲ್ಲದವರು, ಪತ್ರಿಕೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಕೊಂಡು ಓದದವರು ಅಸಂಖ್ಯಾತರು ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ದಿನದಿನಕ್ಕೆ ಶಾಲೆ ಕಾಲೇಜ್ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳನ್ನು ಮಿತಿ ಮೀರಿ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಹಣ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ತೆರೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ ಮನೆ ಸೇರುವ ವಿದ್ಯಾವಂತ ನಿರುದ್ಯೋಗಿ ಬಡವರಿಗೆ ಅಕ್ಷರಜ್ಞಾನ ಕಲಿತು ಆ ಅಕ್ಷರಜ್ಞಾನವನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಪ್ರತಿದಿನ ಓದಲು ಹಾಗೂ ತಿಳಿಯಲು ಹಳ್ಳಿಗರಿಗೆ ಬೇಕಾಗುವ ಅವಶ್ಯಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರ - ವಾಚನಾಲಯಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ದೇಶಾದ್ಯಾಂತ ಪ್ರತಿ ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತ ಕೇಂದ್ರಗಳಲ್ಲಾದರೂ ತೆರೆಯುವ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಸರಕಾರ ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳದೆ ಇರುವದು ಹಾಗೂ ಹಳ್ಳಿಗರನ್ನು ಅಂಧಕಾರದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅವರು ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣ, ರಾತ್ರಿ ಶಾಲೆ, ಸಾಕ್ಷರ ಶಾಲೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ಹಾಗೂ ಓದಿದ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಸಹಾ ಮರೆತು ಮತ್ತೆ ದಡ್ಡ ಮಡ್ಡರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವದು ಸರಕಾರಗಳಿಗೆ ಭೂಷಣವಲ್ಲ. ತಡವಾದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ "Better late than never" ಯೆಂಬಂತೆ ಈಗಲಾದರೂ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರ - ವಾಚನಾಲಯ - ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಸರಕಾರಗಳು ರಚಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ದಿನಪತ್ರಿಕೆ, ವಾರಪತ್ರಿಕೆ, ಪುಸ್ತಕ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿವಿಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸಿಟ್ಟು ಜನತೆಗೆ ಅವುಗಳ ಸದುಪಯೋಗವಾಗಿ ಅವರೆಲ್ಲ ಓದಿ ತಿಳಿದು ಉತ್ತಮ ಹಾಗೂ ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ ತರಬೇತುಗೊಳಿಸಿ ಪ್ರಜಾಸತ್ತೆಗೆ ಸಾರ್ಥಕ ಹಾಗೂ ತಾರಕರಾಗುವಂತೆ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸುವದು ಅಗತ್ಯ. ವಿವಿಧಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಕಲೆಗೆ ಸರಕಾರಗಳು ಎಷ್ಟು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಬೇಕಿತ್ತೋ ಅಷ್ಟು ಮೊತ್ತವನ್ನು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುತ್ತಿಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ಕೇಂದ್ರ ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಜಿಲ್ಲಾ ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ರಾಜ್ಯ ಗ್ರಂಥಾಲಯ ಪ್ರಾಧಿಕಾರದ ಬಗ್ಗೆ, ಸಹಾಯ ಪೋಷಿತ ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ, ಶ್ರೀರಾಜಾರಾಮ್ ಮೋಹನರಾಯ್ ಪ್ರತಿಷ್ಠಾನ ಯೋಜನೆ ಬಗ್ಗೆ, ಗ್ರಂಥಾಲಯ ಅಂದೋಳನ ಬಗ್ಗೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಗಮನ ಹರಿಸಿ ವಿವಿಧ ಗ್ರಂಥಾಲಯಗಳನ್ನು ಗ್ರಾಮ ಮಟ್ಟದಿಂದ ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಗ್ರಾಮ ಪಟ್ಟಣಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿ ನಿರ್ವಹಣೆ ಮಾಡಲು ಕಲೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಇಲಾಖೆಯೊಂದಿದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ೧೮೦೦ ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಅಧಿಕಾರಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಇದ್ದರೂ ಉದ್ದೇಶಿತ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಕಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಗ್ರಂಥಕರ್ತ, ಕವಿ, ಸಂಗೀತ, ನೃತ್ಯ, ನಾಟಕ, ಕಲಾವಿದ, ಬರಹಗಾರ, ವಿದ್ವಾಂಸ, ಸಾಹಿತಿ,

ವಿವಿಧ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಗ್ರಂಥಾಲಯ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿವಿಧ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣದ ನಿಗದಿಯೂ ಇಲ್ಲ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೂ ೯೫-೯೬ ರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೨೦೦-೦೦ ಕೋಟಿ, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ೯೫-೯೬ ರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೨೩.೫೭ ಕೋಟಿ ಮಾತ್ರ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿದ್ದು ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾತ್ರ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವೆಚ್ಚ ಮೊಟಕುಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಇನ್ನಾದರೂ ಕಣ್ಣುತೆರದು ನೋಡಿ ಸಾಕಷ್ಟು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುವದು ಸಾಹಿತ್ಯವರ್ಧನೆಗೆ ಹಿತಕರ.

೬ ಬಹುಭಾಷಾ ರಾಜ್ಯವಾಗುತ್ತಿರುವ ಕರ್ನಾಟಕ ಕನ್ನಡದ ಏಳ್ಗೆ ಅಗತ್ಯ

ನಮ್ಮ ಬಹುಭಾಷಾ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೯೮೧ ರಲ್ಲಿ ೩.೬೯ ಕೋಟಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯವರು ೨.೪೨ ಕೋಟಿ, ಉರ್ದು ೩೬.೦೦ ಲಕ್ಷ, ತೆಲುಗು ೩೦.೦೦ ಲಕ್ಷ, ಮರಾಠಿ ೧೪.೦೦ ಲಕ್ಷ, ತಮಿಳು ೧೪.೦೦ ಲಕ್ಷ, ತುಳು ೧೩.೦೦ ಲಕ್ಷ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ೦.೨೦ ಲಕ್ಷ, ಮಲೆಯಾಳಿ ೬.೦೦ ಲಕ್ಷ, ಗುಜರಾಥಿ ೦.೩೭ ಲಕ್ಷ, ಕೊಂಕಣಿ ೭.೦೦ ಲಕ್ಷ ಇತ್ಯಾದಿ ಸುಮಾರು ಇಪ್ಪತ್ತಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಭಾಷೆ ಮಾತಾಡುವವರಿದ್ದಾರೆ. ೧೯೯೫ರ ಮಾರ್ಚ್ ಕೊನೆಗೆ ನರ್ಸರಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ೪೯೭೦೦, ಉರ್ದು ೩೫೯೧, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ೩೧೫೦, ಮರಾಠಿ ೧೦೦೭, ತೆಲುಗು ೧೧೧, ತಮಿಳು ೨೮೬, ಮಲೆಯಾಳಿ ೧೦, ಗುಜರಾಥಿ ೫ ಇದ್ದು ಈ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ೧೯೯೫ ರಲ್ಲಿದ್ದ ಉರ್ದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೨೭೧೭. ಈಗ ೧೯೯೭ ಕ್ಕೆ ೩೧೪೬ ಕ್ಕೆ ಏರಿದ್ದು ಇದು ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಏರಿಕೆಯ ಪ್ರಕಾರ ಏರುವದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷಾ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಏರಲೇಬೇಕು. ಏರುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ೯೪-೯೫, ೯೫-೯೬ ರಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ೨೬೫ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ೯೫ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಪರವಾನಿಗೆ ನೀಡಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ೯೬-೯೭ ರಲ್ಲಿ ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ೯೯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ೧೦೯ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಮಂಜೂರಾತಿ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಸರಕಾರದ ಇತ್ತೀಚಿನ ಮತ್ತೊಂದು ಹೇಳಿಕೆ ಪ್ರಕಾರ ೯೪-೯೫, ೯೫-೯೬, ೯೬-೯೭ ಈ ಮೂರು ವರ್ಷಗಳ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸದಾಗಿ ೮೧ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ೩೦೩ ಆಂಗ್ಲ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ೧೭೮ ಆಂಗ್ಲ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಪರವಾನಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಹೀಗೆ ಆಂಗ್ಲಶಾಲೆಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆ ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ಉಳಿದೆಲ್ಲಾ ಅಲ್ಪ ಭಾಷಾವಾರು ಜನರ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮೀರಿ ನಡೆದಿರುವದು ರಾಜ್ಯದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಅಭಿಮಾನವನ್ನು ಎತ್ತಿತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ೯೪-೯೫ ರಲ್ಲಿ ೯೫, ೯೫-೯೬ ರಲ್ಲಿ ೧೧೯ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಒಟ್ಟು ೩೦೩ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು, ೯೪-೯೫ ರಲ್ಲಿ ೨೦, ೯೫-೯೬ ರಲ್ಲಿ ೩೮, ೯೬-೯೭

ರಲ್ಲಿ ೧೨೦ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ತೆರೆಯಲು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಪರವಾನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸುವರ್ಣ ಉತ್ಸವದ ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯೋತ್ಸವದ ಅಡ್ವಾನ್ಸ್ ಕೊಡುಗೆಯಾಗಿದೆ.

ಸರಕಾರದ ಆದೇಶದ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸಬೇಕಾದ ಭಾಷಾನೀತಿಯನ್ನು ಹೊರಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದರ ಪ್ರಕಾರ ೧ ರಿಂದ ೪ನೇ ತರಗತಿಯವರೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಅಥವಾ (ಮತ್ತು ಅಲ್ಲ) ಮಕ್ಕಳ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವದು ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿದೆ. ೫ನೇ ತರಗತಿಯಿಂದ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತರಗತಿಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಕೋರಿದಲ್ಲಿ ಆ ಪ್ರಕಾರ ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಗೆ ಮಂಜೂರಿ ನೀಡಲು ಸರಕಾರ ಆದೇಶಿಸಿದೆ. ಸರಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇದು ಒಳಿತಿರಬಹುದು. ಇದೇ ತತ್ವವನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇತರ ಎಲ್ಲಾ ಅಲ್ಪ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಜೆಗಳಾದ ಉರ್ದು, ತೆಲುಗು, ಮರಾಠಿ, ತುಳು, ಗುಜರಾಥಿ, ತಮಿಳು, ಮೊದಲಾದವರು ಕೇಳಿದರೆ ಕೊಡಬೇಕಾದುದು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ, ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಯ ಜನರನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವರವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದ್ದು ಹಾಗೆ ಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಸರಕಾರದ ಪಕ್ಷಪಾತ ಹಾಗೂ ಅಧಿಕಾರದ ನಿರುಪಯೋಗ ಹಾಗೂ ದುರುಪಯೋಗವೇಕೆ ? ಆಂಗ್ಲ ಮಾಧ್ಯಮ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯಲು ಮಂಜೂರಿ ಕೊಟ್ಟು ಅವರವರ ಜನಸಂಖ್ಯೆಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಆಯಾ ಭಾಷಾವಾರು ಉರ್ದು, ತೆಲುಗು, ಮರಾಠಿ, ತಮಿಳು, ತುಳು ಜನರು ಹಟಹಿಡಿದರೆ ಸರಕಾರ ಏನು ಮಾಡುತ್ತದೆ ?

ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧವಾಗಿ ರಾಜ್ಯದ ಯಾವುದೇ ಶಾಸಕ ಕನ್ನಡ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್, ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆ ಅವರವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿಧಾನ ಮಂಡಲದ ಅಧಿವೇಶನದಲ್ಲಿ ಮಾತಾಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಪೋಷಕವಾಗಿ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಅಲ್ಪಭಾಷಾ ಸಂಖ್ಯಾತರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯ ನರ್ಸರಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆಯಲು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಮಂಜೂರಿ ಕೊಡುತ್ತ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವದಾದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಕನ್ನಡೇತರರು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವರವರ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಉದ್ಯಮ ಮಳಿಗೆಗಳಿಗೆ ಬರೆಯಿಸಿ ಫಲಕ ಹಾಕಿಕೊಂಡರೆ ಕನ್ನಡೇತರ ಎಲ್ಲಾ ವಿಳಾಸವನ್ನು ಅಳಿಸುವದಾದರೆ ಇದು ನೀತಿ ನ್ಯಾಯ ಸಂವಿಧಾನ ವಿರೋಧಿಕ್ರಮವಲ್ಲವೇ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಕಾರ ಪರೀಕ್ಷಿಸುವದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

೧೯೯೫ರಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಡ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೭೦೦. ಇದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಂದರೆ ೮೬೫ ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಡ ಇರದೆ ಇದ್ದ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು ಮುಂಬಯಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಬೆಳಗಾವಿ, ಧಾರವಾಡ, ಬಿಜಾಪುರ ಹಾಗೂ ಕಾರವಾರ ಈ ನಾಲ್ಕು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಇದ್ದು ಈ ಭಾಗದ ಕನ್ನಡ ಮಕ್ಕಳ ಕನ್ನಡಿಗರ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರದ ಪಕ್ಷಪಾತವಲ್ಲವೇ ? ಬೆಳಗಾವಿ ಬಗ್ಗೆ ಕಾಳಜಿವಹಿಸದೆ ಬೆಳಗಾವಿ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಿ ಎಂಬುವ ದುರುದ್ದೇಶದಿಂದಲೇ ಬೆಳಗಾವಿ ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕಡೆಗಾಣಿಸುವದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಬೆಳಗಾವಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ೧೯೮ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಕಟ್ಟಡಗಳೇ ಇಲ್ಲ. ಹೀಗಾದರೆ ಅಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಉಳಿವದಾದರೂ ಹೇಗೆ ? ಬೆಳಗಾವಿ ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಹಾಗೂ ಬೆಳಗಾವ ನಗರ ಪಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಖುರ್ದ ಕಂಗ್ರಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗೆ ಕಟ್ಟಡ ಇಲ್ಲದೆ ಇರುವ ವಿಷಯ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಐದು ಕೊಠಡಿಗಳು ೧೯೯೫ ರ ಮೊದಲೆ ಮಂಜೂರಾಗಿದ್ದರೂ ನಿವೇಶನ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬ ಕುಂಟುನೆಪ ಹೇಳಿ ಆ ಗ್ರಾಮ ಮಹಾಜನರ ಪ್ರಕಾರ ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಹೋಗಲೆಂಬ ದುರುದ್ದೇಶದಿಂದ ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ೧೯೯೭ನೇ ವರ್ಷ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡ ಕಟ್ಟಿಸದೆ ಮಲತಾಯಿ ಧೋರಣೆ ತಾಳುವದು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗೆ ದ್ರೋಹ ಬಗೆಯುವದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಭೂಷಣವಲ್ಲ. ಸರಕಾರದ ಮತ್ತೊಂದು ೧೯೯೬ ರ ಹೇಳಿಕೆ ಪ್ರಕಾರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರುವ ಒಟ್ಟು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಕೊಠಡಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೩.೧೨೭೪ ಇದ್ದು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಎಂಟು ಜಿಲ್ಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಅಂದರೆ ೧೬೬೫೮ ಕೊಠಡಿಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇದೆಯಂದು ಸರಕಾರ ಹೇಳಿದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ಸಹ ಉತ್ತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಶಾಲಾ ಕೊಠಡಿಗಳ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸುವಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ವಿಫಲಗೊಂಡು ಪಕ್ಷಪಾತ ಮಾಡಿದೆ. ಗಡಿಭಾಗ ಬೆಳಗಾವಿ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಕೊಠಡಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೯೩.೫ ಇದ್ದು ಬೆಳಗಾವಿ ಜಿಲ್ಲೆಯನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸಿರುವದು ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶಗಳಾದ ಬೆಳಗಾವಿ ಮತ್ತಿತರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆ, ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡ, ಶಿಕ್ಷಕರು, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಬೆಳೆವಣಿಗೆಗೆ ತಡೆಯೊಡ್ಡಿ ಕನ್ನಡೇತರರ ಮನವೊಲಿಸಲು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸಿಕ್ಕಾಬಟ್ಟೆ ಬೆಳೆಸಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವ ಆತಂಕಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಗಂಡಾಂತರಕಾರಿ ಧೋರಣೆ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಸಲ್ಲತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ವಿವಿಧ ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರನ್ನು ವಿಶ್ವಾಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅವರನ್ನು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯತ್ತ ವಲಿಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಕಲಿಯಲು ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಿ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ನರ್ಸರಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ

ಮಾತೃಭಾಷೆಯ ಬದಲು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಮಾತೃಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ ಕಲಿಯಲು ಹಾಗೂ ಅಂತಹ ಮಕ್ಕಳು ವಿದ್ಯಾವಂತರಾದೊಡನೆ ಅವರಿಗೆ ನವಕರಿಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆ ಕೊಟ್ಟು ನೇಮಿಸಿಕೊಂಡು ಅವರಿಗೆ ವಿವಿಧ ಸಹಾಯ ಸವಲತ್ತನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸರಕಾರದ ಹದ್ದುಮೀರಿದ ನೆರವು ಸರಿಯಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಯವರಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ಬಗ್ಗೆ ಅಭಿಮಾನ ಹೆಚ್ಚುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕರೆತಂದು ಕನ್ನಡದ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಶಾಲೆಗಳು ಏಕತೆಯ ಹಾಗೂ ಸಮಗ್ರತೆಯ ಸೌಧ ಮಾಡುವ ಬದಲು ಕರ್ನಾಟಕ ಸರಕಾರ ಬಹುಭಾಷಾ ಪ್ರಿಯರಾಗಿ ಬಹುಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಬಹುಭಾಷಾ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ತೆರೆಯುವ ಹುಚ್ಚು ಹವ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಏಕತೆಗೆ ಹಾಗೂ ಭಾವೈಕತೆಗೆ ಧಕ್ಕೆಬಾರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಜಾಗ್ರತೆ ವಹಿಸುವದು ಅತ್ಯಗತ್ಯ. ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಗಳಾದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್, ಮರಾಠಿ, ತಮಿಳು, ಉರ್ದು ಇತ್ಯಾದಿ ಭಾಷೆಯ ನಾಮಗಳನ್ನು ಉದ್ಯಮ ಫಲಕಗಳಲ್ಲಿ ಅಳಿಸಿ ಅಗ್ಗದ ತಂತ್ರಗಾರಿಕೆಯ• ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸದ್ದುಗದ್ದಲವಿಲ್ಲದೆ ವಿವಿಧ ಹಂತದ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಶಾಲೆ ಹಾಗೂ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಹೊಣೆಗಾರರು ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಈ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಶಾಲೆಗೆ ಕಳಿಸುವದು ಯಾವ ಮುಖಂಡರಿಗೂ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ತರಲಾರದು. ಇನ್ನಾದರೂ ಈ ಎಲ್ಲ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಯೋಚಿಸುವದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಸಂವಿಧಾನದನ್ವಯ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇರುವದರಿಂದ ಹಿಂದಿ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯ ವಿವಿಧ ಹಂತದ ಶಾಲಾ ಕಾಲೇಜು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮಕ್ಕಳು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯೊಂದಿಗೆ ಹಿಂದಿ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪದವೀಧರರು ಹಾಗೂ ಪರಿಣಿತರಾಗುವ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಸೂಕ್ತ ಏರ್ಪಾಡು ಮಾಡುವದು ಸಹ ಅಗತ್ಯವೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

೭ ಆದರ್ಶ ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಸಾಧನೆ : ಸಾರ್ಥಕ ಸಾಹಿತ್ಯ

ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಹಳ್ಳಿಗಳಿಂದ ದಿಳ್ಳಿಯವರೆಗೆ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ಪ್ರಗತಿ ಪಥದಲ್ಲಿ ಸಾಗಬೇಕಾದರೆ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಸಂಪತ್ ಭರಿತವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಕೇಂದ್ರ, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಯಾವತ್ತೂ ಅರೆಸರಕಾರಿ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆ ಸ್ಥಾನಿಕ ಸ್ವರಾಜ್ಯ ಪ್ರಾಧಿಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸುವ ಎ.ಬಿ.ಸಿ.ಡಿ ಹಾಗೂ ಇತರ ದರ್ಜೆಯ ಪಗಾರಿ ಸಿಬ್ಬಂದಿ ಹಾಗೂ ಇವರೆಲ್ಲರಿಂದ ಕಾರ್ಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಆಡಳಿತಗಾರರು ಪಂಚಾಯತಿ ಸದಸ್ಯರಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎಲ್ಲಾ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ವಿಧಾನ ಮಂಡಳ ಹಾಗೂ ಸಂಸತ್ ಸದಸ್ಯರು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಮಹಾಮಂತ್ರಿಗಳು ರಾಜ್ಯಪಾಲರುಗಳು, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳು, ಇವರು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳೇ ಇರಲೀ ಧರ್ಮಕಾರಣಿಗಳೇ ಇರಲೀ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿ ರಾಗದ್ವೇಷವಿಲ್ಲದೆ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಾಗದೆ, ಸ್ವಜನ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಾಗದೆ, ಅಧಿಕಾರ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡದೆ, ದುರಾಡಳಿತ ಮಾಡದೆ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರಿಗಳಾಗದೆ, ಆದರ್ಶ ಸೇವಕರಾಗುವದು ಈ ದೇಶದ ಹಿತದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅಗತ್ಯ. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿ, ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಾಗದೆ, ಸ್ವಜನ ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಾಗದೆ, ಅಧಿಕಾರದ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡದೆ ದುರಾಡಳಿತ ಮಾಡದೆ, ಭ್ರಷ್ಟರಾಗದೆ, ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಾಗದೆ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವನ್ನು ಕೊಡುವ ಸಾಧನ, ಗದ್ಯ, ಪದ್ಯ, ಲೇಖನ, ಗ್ರಂಥಗಳ ಅಪಾರನಿಧಿ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಭ್ರಷ್ಟ ಪಕ್ಷಪಾತಿ, ಸ್ವಜನ ಪಕ್ಷಪಾತಿ, ಅಧಿಕಾರ ದುರುಪಯೋಗಿ, ದುರಾಡಳಿತಗಾರ, ಸ್ವಾರ್ಥಿ ಇತ್ಯಾದಿ ದುಷ್ಟರಿಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯ ಮಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಈ ಸಾಮಾಜಿಕ ಪೀಡೆಗಳಿಂದ ದೂರವಿರಲು ಪರಿವರ್ತಿಸುವದೇ ಸಾಹಿತ್ಯ. ದೈಹಿಕ ರೋಗಿಗಳ ರೋಗವನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸುವದೇ ದಿವ್ಯ ಔಷಧ. ಹಾಗೆಯೇ ಮಾನಸಿಕ ರೋಗದಿಂದ ಬಳಲುವ ಮಾನಸಿಕ ರೋಗಿಗಳ ರೋಗವನ್ನು ಗುಣಪಡಿಸಿ ಅವರನ್ನು ಮಾನವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವದೇ ದಿವ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ. ನ್ಯಾಯ, ನೀತಿ, ದಯೆ, ಆಚಾರ, ವಿಚಾರ, ಸತ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸುವದೇ ಮಹಾ ಸಾಹಿತ್ಯ.

ನಿರಕ್ಷರಿಗಳನ್ನು ಅಕ್ಷರಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ಬಡವರನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತರನ್ನಾಗಿ, ಭ್ರಷ್ಟರನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರನ್ನಾಗಿ, ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ಪರಹಿತಕಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ದುರಾಡಳಿತಗಾರರನ್ನು ಉತ್ತಮ ಆಡಳಿತಗಾರರನ್ನಾಗಿ, ಸಮಾಜಘಾತಕರನ್ನು ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕರನ್ನಾಗಿ, ಭಕ್ಷಕರನ್ನು ರಕ್ಷಕರನ್ನಾಗಿ, ಶೋಷಕರನ್ನು ಪೋಷಕರನ್ನಾಗಿ, ಅಪರಾಧಿಗಳನ್ನು ನಿರಾಪರಾಧಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ಅಧರ್ಮಿಗಳನ್ನು ಧರ್ಮಿಯರನ್ನಾಗಿ, ಅನಾಚಾರ್ಯರನ್ನು ಆಚಾರ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಆಶಿಕ್ಷಿತರನ್ನು ಸುಶಿಕ್ಷಿತರನ್ನಾಗಿ, ಕೆಟ್ಟವರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯವರನ್ನಾಗಿ, ಹೊಣೆಗೇಡಿಗಳನ್ನು ಹೊಣೆಗಾರರನ್ನಾಗಿ, ಪಾಪಿಗಳನ್ನು ಪುಣ್ಯವಂತರನ್ನಾಗಿ, ರಾಕ್ಷಸಮನೋವೃತ್ತಿಯವರನ್ನು ಮಾನವ ಮನೋವೃತ್ತಿಯವರನ್ನಾಗಿ, ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ಉದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ಮಾರಕರನ್ನು ತಾರಕರನ್ನಾಗಿ, ರೋಗಿಗಳನ್ನು ನಿರೋಗಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ವೈರಿಗಳನ್ನು ಸ್ನೇಹಿತರನ್ನಾಗಿ, ಕೆಲಸಗೇಡಿಗಳನ್ನು ಕೆಲಸಗಾರರನ್ನಾಗಿ, ದುಷ್ಟರನ್ನು ಶಿಷ್ಟರನ್ನಾಗಿ, ಅನಾಗರಿಕರನ್ನು ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ, ಪರಿವರ್ತಿಸಲು ಬೇಕಾಗಿರುವ ಅಗತ್ಯಸಾಧನವೇ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಅಂಧಕಾರ ದುರಹಂಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ಅಧಿಕಾರಿ ವರ್ಗ ರಾಜಕಾರಣಿ ವರ್ಗ ಧರ್ಮಕಾರಣಿ ವರ್ಗವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ತಂದುಕೊಟ್ಟು ಜ್ಞಾನೋದಯ ಮಾಡುವ ಸಾಧನವೇ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಮಾಡಲೇಬೇಕಾದ ಹಾಗೂ ಮಾಡಲೇಬಾರದ ಕಾರ್ಯಕರ್ತವ್ಯಗಳ ಅರಿವನ್ನು ಮೂಡಿಸುವ ಸಾಧನವೇ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಈ ದೇಶದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಪ್ರಜೆ ಅವನು ನವಕರನೇ ಇರಲೀ ರಾಜಕಾರಣಿಯೇ ಇರಲಿ ಧರ್ಮಕಾರಣಿಯೇ ಇರಲೀ ಅಥವಾ ಯಾವ ಕಾರಣಿಯೇ ಇರಲೀ ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಈ ದೇಶದ ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಅರಿವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಸಾಧನವೇ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಅನಾಗರಿಕರನ್ನು ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಅವರಿಗೆ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಮೂಡಿಸುವ ಸಾಧನವೇ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿಯ ಆದರ್ಶ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನು, ಆದರ್ಶರಾಜಕಾರಣಿಗಳನ್ನು, ಆದರ್ಶ ಧರ್ಮಕಾರಣಿಗಳನ್ನು, ಆದರ್ಶ ಸಮಾಜಸೇವಕರನ್ನು, ಆದರ್ಶ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಹೋರಾಟಗಾರರನ್ನು, ಆದರ್ಶ ಸಮಾಜ ಚಿಂತಕರನ್ನು, ಆದರ್ಶ ದೇಶಭಕ್ತರನ್ನು, ಆದರ್ಶ ದೇಶಾಭಿಮಾನಿಗಳನ್ನು, ಆದರ್ಶ ಸಮಾಜಸುಧಾರಕರನ್ನು ದೇಶದ ಜನತೆಗೆ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟು ಅವರ ಆದರ್ಶಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಎತ್ತಿತೋರಿಸುವ ಸಾಧನವೇ ಸಾಹಿತ್ಯ. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಕೃಷಿ, ವಾಣಿಜ್ಯ, ಸಾಮಾನ್ಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಪಂಚಾಯತಿ, ಸಹಕಾರ, ರಾಜಕೀಯ, ಧಾರ್ಮಿಕ, ಶಾಸಕಾಂಗ, ಕಾರ್ಯಾಂಗ, ನ್ಯಾಯಾಂಗ, ಪತ್ರಿಕಾಂಗ ಇತ್ಯಾದಿ ವಿವಿಧ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಲೋಪ ದೋಷ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಾಧಕ ಬಾಧಕಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿತೋರಿಸಿ ಸುಧಾರಣೆಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಿತವಾಗುವ ಹಾಗೂ ತಾರಕವಾಗುವಂತೆ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಲು ರಚನಾತ್ಮಕ ಟೀಕೆ ಟಿಪ್ಪಣಿ, ಸಲಹೆ ಸೂಚನೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ

ಮಾಡುವ ಸಾಧನವೇ ಸಾಹಿತ್ಯ. ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಧನ ಈ ದೇಶದ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಈ ದೇಶದ ಉತ್ತಮ ಹಾಗೂ ಸಮರ್ಥ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಅಗತ್ಯ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಧನ ರಾಮಬಾಣವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಜೀವ ಸಂಜೀವಿನಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕತ್ತಲೆಯನ್ನು ಕಳೆದು ಬೆಳಕನ್ನು ತರುವ ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಯಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಜ್ಞರಿಗೆ ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಅರಿವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಅವರನ್ನು ತಜ್ಞರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಪ್ರಗತಿಗೆ ದಾರಿದೀಪವಾಗಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಮಧೇನು ಕಲ್ಪವೃಕ್ಷವಾಗಬಲ್ಲ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಧನದ ನಿರ್ಮಾಣ ಹಾಗೂ ಪ್ರಸಾರ ಅತ್ಯಗತ್ಯ ಅವಶ್ಯ ಹಾಗೂ ಅನಿವಾರ್ಯ. ಓದುಬರಹ ಅರಿತಿರುವದು, ಸಾಕ್ಷರತೆ, ಅಕ್ಷರಜ್ಞಾನ, ಉತ್ತಮ ಲೇಖನಗಳು, ಗ್ರಂಥಗಳು, ಗದ್ಯ, ಪದ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಅಪಾರನಿಧಿ ಯೇ ಸಾಹಿತ್ಯಸಾಧನವಾಗಿರುವದರಿಂದ ಈ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಾಧನ ನಿರ್ಮಾಪಕ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಕೊಡುಗೆ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಅಪಾರವಾದುದು. ಸಾಹಿತ್ಯ ಅದೊಂದು ಜ್ಞಾನ ಭಂಡಾರ. ಈ ಅಗಾಧ ಭಂಡಾರದ ಅಧ್ಯಯನ ಅರಿವು ಭವಿಷ್ಯದ ಹೆದ್ದಾರಿಗೆ ದಾರಿದೀಪ, ಈ ದೀಪಕ್ಕೆ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಬತ್ತಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತ ಅದು ನಂದದ ದೀಪವಾಗಬೇಕು. ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ನಕಾರಾತ್ಮಕವಾಗಬಾರದು, ಇಂಥ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತೆಗೆದು ಆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಹಾಗೂ ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುವದು ಸರಕಾರಗಳ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಸರಕಾರದ ಕೃಪಾಪೋಷಿತ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳು ಜಾತ್ರಾ ಹಾಗೂ ಮೋಜಿನ ಜಾತ್ರೆಗಳಾಗದೆ ಜನತೆಗೆ, ಸರಕಾರಕ್ಕೆ, ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಿಗೆ, ಧರ್ಮಕಾರಣಿಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕ ಮಹಾ ಅಧಿ ವೇಶನಗಳಾಗಬೇಕೇ ಹೊರತು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣದ ದುಂದುವೆಚ್ಚದಲ್ಲಿ ಮೋಜಿನ ಮೆರವಣಿಗೆ ಜಾತ್ರೆಗಳಾಗಬಾರದು. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳ ಜನತೆ ಕರ ದಾತಾರರಿಂದ ಪಡೆದ ಆದಾಯದಲ್ಲಿಯ ಕೆಲಭಾಗದ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಬಜೆಟ್ ಪ್ರಕಾರ ಸಂಸತ್ತು ಹಾಗೂ ಶಾಸಕಾಂಗದಲ್ಲಿ ಮಂಜೂರಾದ ಪ್ರಕಾರ ಆಯಾರಾಜ್ಯಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳಿಗೆ ಅನುದಾನ ಕೊಡುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಅನುದಾನ ದುರುಪಯೋಗವಾಗದೆ ಸದುಪಯೋಗವಾಗಿ ಆ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ಪಡೆದ ಹಣದ ಹಾಗೂ ವೆಚ್ಚವಾದ ಹಣದ ಜಮಾ-ಖರ್ಚು ಲೆಕ್ಕಪತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ತಪ್ಪದೆ ಆಡಿಟ್ ಮಾಡಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವದು ವಿವಿಧ ಹಂತದ ಪರಿಷತ್ತುಗಳ, ಕರ್ತವ್ಯ. ಸಾಹಿತಿಗಳೆಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬುವ ಅರಿವನ್ನು ಅರಿತು ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳ ಸದಸ್ಯರನ್ನಾಗಿ ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆ ಹೊರತು ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂಬುದರ ಗಾಳಿ ಗಂಧ ಗೊತ್ತಿರದವರನ್ನು ಹಾಗೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬ ಪರಿವಾರದವರನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಿಜವಾದ ಸಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಸದಸ್ಯರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳದೆ, ಲೆಕ್ಕಪತ್ರವಿಡದೆ, ಆಡಿಟ್ ಮಾಡಿಸದೆ, ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಲೆಕ್ಕ ಪತ್ರ ಸಲ್ಲಿಸದೆ, ಯಾರದೋ ದುಡ್ಡು ಎಲ್ಲಮ್ಮನ ಜಾತ್ರೆ ಎಂಬಂತೆ ಮೋಜಿನ

ಮಜಾ ಜಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣವನ್ನು ದುಂದು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿ ನಿಜವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ ಸಾಧನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸದೆ ಹೊದರೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣದ ದರೋಡೆಯಾದೀತು. ಸರಕಾರಗಳಾದರೂ ಕಣ್ತೆರದು ನೋಡಿ ಪರಿಷತ್ತುಗಳ ಸಂಘಟನೆ, ಮಾಡಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯ, ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯ, ಕಾರ್ಯವೈಖರಿ, ಆಡಳಿತ, ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಅರಿತು ಹಣಕೊಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಹಣವನ್ನು ಅಗ್ಗದ ಮೆಚ್ಚುಗೆಗಾಗಿ ಕೊಡುವದು ಸಾಧುವಲ್ಲ. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದರೇನು, ಸಾಹಿತಿಗಳೆಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳು ಅರಿತು ಉತ್ತಮ ಹಾಗೂ ಮಾದರೀಯ ಆಡಳಿತ ಮಾಡಿ ಎಲ್ಲಾ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಘಟಿಸಿ, ಉತ್ತಮ ಮೇಧಾವಿ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಕಳಕಳಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಗೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಓದಿ ತಿಳಿದು ಉತ್ತಮ ಸರಕಾರ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜವನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಮುಂದಾದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸಾರ್ಥಕ ಸಾಹಿತ್ಯ - ಸಾಧನವಾಗಬಲ್ಲದು.

೮ ನವಂಬರ್ ಒಂದು : ಒಂದಾದ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ನಾಡಹಬ್ಬದ ದಿನ

ಕನ್ನಡ ನಾಡನ್ನು ವಿವಿಧ ಗೌಡರು, ದೇಸಾಯಿಗಳು, ನಾಯಕರು, ಸರದಾರರು, ಸುಭೇದಾರರು, ವಡೆಯರು, ನವಾಬ, ನಿಜಾಮ, ಸುಲ್ತಾನ ಮೊದಲಾದ ರಾಜ, ರಾಜಾಧಿ ರಾಜ, ಚಕ್ರವರ್ತಿ, ಮಾಂಡಲೀಕ, ಪಾಳೈಗಾರರು ಪುರಾತನ ಕಾಲದಿಂದ ಆಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಆಳಿಗರ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಗ್ರಾಮ, ಹೋಬಳಿ, ಮಹಲ್, ಮಂಡಲ, ದೇಶ, ಪ್ರದೇಶ ಹೀಗೆ ಸಣ್ಣ ಸರದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಸರಗಳವರೆಗೆ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಹಬ್ಬಿದೆ. ''ದೊಡ್ಡ ಮೀನು ಸಣ್ಣ ಮೀನನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತದೆ'' ಅಂದ ಹಾಗೆ ಸಣ್ಣ ಆಳಿಗರನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಆಳಿಗರು ತಿಂದು ತೇಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಾವಳಿ ನಡೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೊಲೆ ಸುಲಿಗೆ ರಕ್ತಪಾತ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಗಜದಳ, ಹಯದಳ, ಕಾಲದಳಗಳನ್ನು ಸಾಕಿ ಒಬ್ಬರ ಮೇಲೊಬ್ಬರು ದಂಡೆತ್ತಿ ಕಾಳಗ ಮಾಡಿ ಫಿರಂಗಿ, ತುಬಾಕಿ, ಕತ್ತಿ, ಕಠಾರಿ, ಖಡ್ಗ ಕೋವಿ, ರೈಫಲ್, ನಳಿಕೆ, ಬಂದೂಕು, ಚೂರಿ, ತಲ್ವಾರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಆಳಿಗರು ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಆಳಿಗರನ್ನು ನಿರಪರಾಧಿ ಮುಗ್ಧ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ಚಂಡಾಟವನ್ನಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಧನ, ಧಾನ್ಯ, ಚಿನ್ನ, ಬೆಳ್ಳಿ, ಜನ – ಜಾನುವಾರುಗಳನ್ನು ದೋಚಿ ಸೆರೆಹಿಡಿದು ಒಯ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಜನಮನೆ ಅರಮನೆಗಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿ ಸರ್ವನಾಶ ಮಾಡಿ ಕಟುಕರಂತೆ ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಅನಾಗರಿಕರಾಗಿ ಜನಸಮೂಹವನ್ನೇ ಕೊಲೆ ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ''ಮೈಟ್ ಈಜ ರೈಟ್ ಇನ್ ಜಂಗಲ್'' ಅಂದ ಹಾಗೆ ''ಕಾನನದಲ್ಲಿ ಕಣಗಿಯೇ ಮೇಲು'' ಎಂಬಂತೆ ನಡಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅನೇಕ ಆಳರಸರು ಅನೇಕ ಆಳರಸರನ್ನು ಅವರ ಅರಮನೆ ಕೋಟೆ ಕೊತ್ತಳೆಗಳನ್ನು ಸರ್ವನಾಶ ಮಾಡಿ ಹೇಳಲು ಹೆಸರಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ರಣರಂಗದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಚಂಡಾಡಿ ಸತ್ತುಬಿದ್ದ ಹೆಣಗಳನ್ನು ರಣಹದ್ದುಗಳು ತಿನ್ನುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ರಾಜಾಧಿರಾಜ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಸಾಮ್ರಾಟರೆಂಬುವರನ್ನು ನಿರ್ನಾಮಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಳಿದುಳಿದ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಆಳರಸರ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರಾಜರು ಈ ನಾಡನ್ನು ಆಳುತ್ತ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನಾಶಮಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಬೃಹತ್‌ಗಾತ್ರದ ಕನ್ನಡ ನಾಡನ್ನು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರಾಜರು ಆಳರಸುಗಳಾದ ರಘುವಂಶ,

ಕೌರವ-ಪಾಂಡವ, ಮೌರ್ಯ, ನಂದ, ಸಾತವಾಹನ, ಗಂಗ, ಪಲ್ಲವ, ಕದಂಬ, ಚಾಲುಕ್ಯ, ರಾಷ್ಟ್ರಕೂಟ, ಕಲಚೂರ್ಯ, ಹೊಯ್ಸಳ, ಬಲ್ಲಾಳ, ಯಾದವ, ಸಿಂಧ, ಗುಟ್ಟ , ರಟ್ಟ , ವಿಜಯನಗರ, ಬಹಮನಿ, ಆದೀಲಶಾಹಿ, ಮೊಗಲ್, ಬರಾಡ, ಸುಲ್ತಾನ, ನಿಜಾಮ, ನವಾಬ, ಮರಾಠಾ, ಪೇಶ್ವೆ, ಕೆಳದಿ, ಸಿಂದೆ, ಕಿತ್ತೂರ, ಮಾಗಡಿ, ವಿಜಯನಗರ, ಹೈದರಾಲಿ, ಟೀಪು, ಶ್ರೀರಂಗ ಪಟ್ಟಣ, ಮೈಸೂರು, ಕೊಡಗು ಇತ್ಯಾದಿ ಆಳರಸರು ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ನಾಶ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಬಂದು ಕನ್ನಡ ನಾಡನ್ನು ಸರ್ವನಾಶದತ್ತ ತಂದೊಡ್ಡಿರುವ ಸತ್ಯಾಂಶ ವಿವಿಧ ಇತಿಹಾಸಕಾರರು ಬರೆದು ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಇತಿಹಾಸಗಳ ಪುಟವನ್ನು ತಿರುವು ತಿರುವಿ ನೋಡಿದರೆ, ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದವಾಗಿ ಜನದ್ರೋಹಿಗಳನ್ನು ಜನಪ್ರೇಮಿಯೆಂದು, ಜನಪ್ರೇಮಿಗಳನ್ನು ಜನದ್ರೋಹಿಗಳೆಂದು, ಉತ್ತಮರನ್ನು ಅಧಮರೆಂದು, ಅಧಮರನ್ನು ಉತ್ತಮರೆಂದು, ತಾರಕರನ್ನು ಮಾರಕರೆಂದು, ಮಾರಕರನ್ನು ತಾರಕರೆಂದು, ಸಹಾಯಕರನ್ನು ಸುಲಿಗೆಖೋರರೆಂದು, ಸುಲಿಗೆಖೋರರನ್ನು ಸಹಾಯಕರೆಂದು, ದೇಶಪ್ರೇಮಿಗಳನ್ನು ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳೆಂದು, ದೇಶದ್ರೋಹಿಗಳನ್ನು ದೇಶಪ್ರೇಮಿಗಳೆಂದು ವರ್ಣಿಸಿರುವ ಹಾಗೂ ನಾಡಜನತೆಗೆ ಸತ್ಯವನ್ನು ತಿರುಚಿ ಬರೆದಿರುವದು ಹಾಗೂ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟಿರುವ ಉದಾಹರಣೆ ಕೂಡ ಸುಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿವೆ. ಉತ್ಕೃಷ್ಟವಾದ ರಘುವಂಶದ ರಾಮರಾಜ್ಯ, ಚಂದ್ರಗುಪ್ತವಂಶದ ಅಶೋಕ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ, ಮೈಸೂರು ಅರಸರ, ವಿಶಾಲ ರಾಜ್ಯಗಳ ಆದರ್ಶ ಆಡಳಿತವನ್ನು ನಡೆಸದೆ, ಹಿಂಸಾಚಾರರಹಿತ ಅಹಿಂಸಾ - ಪೂರಕ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸದೆ, ಜನಪರ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸದೆ, ಅರಸು ಪರ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಿದವರೇ ಈ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಉತ್ತಮಜನ ಪರ ಆಡಳಿತ ಮಾಡಿ ಆಳರಸರನ್ನು ದಂಡೆತ್ತಿ ಧ್ವಂಸಗೊಳಿಸಿದ ಸುಲಿಗೆ ಆಳರಸರು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಇತಿಹಾಸ ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿದೆ. ಎಲ್ಲವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅಳಿದುಳಿದ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಆಳರಸರನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಪಿಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಮಾಂಡಲೀಕರ ಚಂಡಾಡುತ್ತ ಕನ್ನಡ ನಾಡನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಪಿಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮರಾಠಾ ಪೇಶ್ವೆಯವರು, ಮೈಸೂರಿನ ಹೈದರಆಲಿ ಟೀಪು ಸುಲ್ತಾನರು, ಹೈದರಾಬಾದ ನಿಜಾಮರು ಆಡಳಿತ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಹಾಗೂ ಇದೇ ರೀತಿಯ ಆಡಳಿತ ಇಡೀ ದೇಶದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈಸ್ಟ ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪನಿ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿ ಇಡೀ ದೇಶದ ಆಡಳಿತ ಯಂತ್ರವನ್ನು ಬ್ರಿಟಿಶ್ ಸರಕಾರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಂತಗಳನ್ನಾಗಿ ನಿರ್ಮಿಸಿ ಕನ್ನಡನಾಡನ್ನು ಮುಂಬಯಿ, ಮದ್ರಾಸ್ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೈದರಾಬಾದ ನಿಜಾಮ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮೈಸೂರ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಹಾಗೂ ಕೊಡಗು ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಟ್ಟು ಜನತೆಗೆ ಒಂದು ರೀತಿಯ ನೆಮ್ಮದಿಯ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಲು ಹಾಗೂ ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ರಾಜ್ಯಾಡಳಿತ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಕೊಲೆ ಸುಲಿಗೆಗಾರರ ರಾಕ್ಷಸ

ಮನೋವೃತ್ತಿಯ ದುರಾಡಳಿತವನ್ನು ಅಂತಿಮವಾಗಿ ಕೊನಗೊಳಿಸಿದ್ದು ಈ ನಾಡಿನ ಜನತೆಯ ಸುದೈವ ಹಾಗೂ ಬ್ರಿಟಿಶರ ಅಪಾರ ಕೊಡುಗೆ.

ಈ ನಾಡಿನ ಕನ್ನಡಿಗರು ಹರಿದು ಹಂಚಿಹೋಗಿ ಮುಂಬಯಿ, ಮದ್ರಾಸ, ಹೈದರಾಬಾದ್, ಮೈಸೂರ, ಕೊಡಗು ಹೀಗೆ ಐದು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅನೇಕ ತೊಂದರೆ ಅಡೆತಡೆ ಅನಾನುಕೂಲವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯೇ ಗಂಡಾಂತರದಲ್ಲಿದ್ದು ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಅನ್ಯಾಯವಾಗುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ಅನ್ಯಾಯವನ್ನು ದೂರೀಕರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಭಾರತ ದೇಶವನ್ನು ಬ್ರಿಟಿಶ ಆಡಳಿತದಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿ ಸ್ವತಂತ್ರ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿ ಆಳರಸರೆಲ್ಲಾ ಅಳಿದು ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುಗಳೇ ಈ ದೇಶವನ್ನು ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಆಳುತ್ತಿರುವ ಸುಪ್ರಸಂಗ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಕನ್ನಡಿಗರ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಮುಖಂಡರ ಹೋರಾಟ ಹಾಗೂ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವಾಗಿ ಲೋಕಸಭೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯ ಪುನರ್ಘಟನಾ ಅಧಿನಿಯಮ ಮಂಜೂರಾಗಿ ಆ ಅಧಿನಿಯಮ ಪ್ರಕಾರ ೧-೧೧-೧೯೫೬ ರಂದು ಜಾರಿ ಬಂದು ಅಂದಿನಿಂದ ಮುಂಬಯಿ, ಮದ್ರಾಸ್, ಹೈದರಾಬಾದ ರಾಜ್ಯಗಳ ಕನ್ನಡಿಗರು, ಮೈಸೂರು ಹಾಗೂ ಕೊಡಗುರಾಜ್ಯಗಳ ಕನ್ನಡಿಗರು, ಮೈಸೂರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸೇರಿ ನಂತರ ಮೈಸೂರು ರಾಜ್ಯದ ಬದಲು ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯವಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ. ಹೀಗೆ ಕನ್ನಡಿಗರ ಹೋರಾಟ ಹಾಗೂ ಪ್ರಯತ್ನದ ಫಲವಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರು ವಿಜಯಿಗಳಾಗಿ ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ವಿಜಯೋತ್ಸವವನ್ನು ಆಚರಿಸಿ ಹಾಗೂ ಆಚರಿಸುತ್ತಿರುವ ಐತಿಹಾಸಿಕ ದಿನ ನವಂಬರ ಒಂದು. ಈ ದಿನವನ್ನು ನಾವು ಕನ್ನಡಿಗರು ಅದೆಷ್ಟು ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ, ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ಉಲ್ಲಾಸದಿಂದ, ಆಡಂಬರದಿಂದ, ವೈಭವಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಆಚರಿಸಬೇಕಾಗಿತ್ತು, ಅಷ್ಟೊಂದು ವೈಭವದಿಂದ ಆಚರಿಸದಿಲ್ಲ ದಿರುವದು ಸರಕಾರಕ್ಕೂ, ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಿಗೂ, ಧರ್ಮಕಾರಣಿಗಳಿಗೂ ಅವಹೇಳನ. ಕತ್ತಿ ಕಠಾರಿ ಕೋವಿ, ಇತ್ಯಾದಿ ಆಯುಧಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಜನತೆಯ ಹಾಗೂ ಸಣ್ಣ ಪುಟ್ಟ ಅರಸರ ಚಂಡಾಡಿ ಜನತೆಯನ್ನು ಸುಲಿದು ಕರ, ಸುಂಕ, ಕಪ್ಪ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ವಿಜಯಸಾಧಿಸಿದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವ, ಕನ್ನಡ ರಾಜ್ಯೋದಯಪೂರ್ವ ಪಾಳೇಯಗಾರ ಅರಸರ ಜನವಿರೋಧಿ ಹಾಗೂ ವೈಯಕ್ತಿಕ ವಿಜಯೋತ್ಸವವನ್ನು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿಜಯೋತ್ಸವವನ್ನಾಗಿ ಆಚರಿಸುತ್ತಾ ಭಾರತೀಯ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ವಿಜಯೋತ್ಸವಗಳಾದ ಆಗಷ್ಟ ೧೫, ಜನವರಿ ೨೬, ನವೆಂಬರ್ ೧, ರಾಷ್ಟ್ರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಪಿತಾಮಹ ಮಹಾತ್ಮಾಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಜಯಂತಿದಿನ ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೨, ಈ ದಿನಗಳಂದು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಬ್ಬದ ವಿಜಯೋತ್ಸವಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಿಗರು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿ ಆಚರಿಸದೇ ಇರುವದು ಯಾರಿಗೂ ಭೂಷಣವಲ್ಲ. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಾಗೂ ಜನತೆಯ ಹಬ್ಬದ ದಿನಗಳಂದು

ಸಾರ್ವಜನಿಕ ರಜಾದಿನಗಳೆಂದು ಸರಕಾರ ಘೋಷಿಸಿದ್ದು ಈ ದಿನಗಳಂದು ಸರಕಾರಿ ನವಕರರು, ರಾಜ್ಯಕಾರಣಿಗಳು ಧರ್ಮಕಾರಣಿಗಳು ಜನತೆಗೆ ಈ ದಿನಗಳ ಮಹತ್ವವನ್ನು ತಿಳಿ ಹೇಳಿ ಇಡೀ ದಿನಗಳಂದು ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸಭೆ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಚಿಂತನೆ - ಮಂಥನೆ, ಮನೋರಂಜನಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ, ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಗೀತ, ಕಲಾ, ಕ್ರೀಡಾ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿ ಈ ದಿನಗಳ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಆಚರಣೆ ಮಹೋತ್ಸವವನ್ನು ಹೊಸ ಪೀಳಿಗೆಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವದು ಕೂಡ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡಿಗರು ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಪರದೇಶಿಗಳಾಗಿ ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಅನುಕೂಲ, ಸಹಾಯ ಸೌಲಭ್ಯ ಸಂಬಂಧ ವಂಚಿತರಾಗಿ ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ದೂರದೂರವಿದ್ದು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಬಾಂಧವ್ಯವೇ ಗಂಡಾಂತರದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯ ಕನ್ನಡಿಗರ ಅವಿರತಹೋರಾಟದ ಫಲವಾಗಿ ಕರ್ನಾಟಕ ಏಕೀಕರಣವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ ೧-೧೧-೧೯೫೬ ರಂದು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಾವೆಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರು ಈಗ ಒಂದಾಗಿ ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕನ್ನಡಿಗರೇ ರಾಜ್ಯದ ಶಾಸಕಾಂಗ, ನ್ಯಾಯಾಂಗ, ಕಾರ್ಯಾಂಗ, ಹಾಗೂ ಪತ್ರಿಕಾಂಗದಲ್ಲಿ ಅಗ್ರಗಣ್ಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದ್ದು ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಭಾಷೆ, ಬಾಂಧವ್ಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಉನ್ನತಿ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಉನ್ನತಿ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಉನ್ನತಿ ಅವಕಾಶವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಮೂಲಕಾರಣವಾದ ನವೆಂಬರ್ ಒಂದರಂದು ಒಂದಾದ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿಗರು ಕನ್ನಡ ನಾಡಹಬ್ಬವನ್ನು ಅತಿ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಿಂದ ಸಾರ್ಥಕ ಸಾಧನೆಯ ವಿಜಯೋತ್ಸವವನ್ನು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಆಚರಿಸುವದು ನಮ್ಮೆಲ್ಲಾ ಕನ್ನಡಿಗರ ಆದ್ಯಕರ್ತವ್ಯವಾಗಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡಿಗರ ನಿಜವಾದ ನಾಡಹಬ್ಬ ಆಚರಿಸುವ ದಿನ ನವಂಬರ್ ಒಂದು .

೯ ಜನಜಾಗೃತಿ ಸಾಹಿತ್ಯ : ಪ್ರಸ್ತುತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಗತ್ಯ

ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ, ಮನೋವಿಕಾಸಕ್ಕಾಗಿ, ಸುಖಸಾಧನೆಗಾಗಿ ಸಾಕಷ್ಟು ರಸ ಸಾಹಿತ್ಯ , ರಂಗ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಂಗೀತ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಗೀತ ಸಾಹಿತ್ಯ, ನೃತ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ, ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಸಿನೆಮಾ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕಲಾ ಸಾಹಿತ್ಯ, ವಿಡಿಯೋ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಪ್ರೇಮ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಗದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಪದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ, ವಿನೋದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಮನೋರಂಜನಾ ಸಾಹಿತ್ಯ, ವೈದ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ, ವಿಜ್ಞಾನ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಕಾನೂನು ಸಾಹಿತ್ಯ, ಲೇಖನ ಸಾಹಿತ್ಯ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮಹಾಸಾಗರವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ಮಹಾಮೇರು ಪರ್ವತವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ಅಪಾರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಖನಿಜವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿದೆ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಸವಿಕರು, ಆರಾಧಕರು, ಪ್ರೇಮಿಗಳು, ಅಭಿಮಾನಿಗಳು ಅಸಂಖ್ಯಾತವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ. ಪದವಿ, ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ, ಪಿಹೆಚ್.ಡಿ. ಪದವಿ ಪಡೆದ ಪಂಡಿತ ಶಿಕ್ಷಕರು, ನವಕರ ಶಾಹಿಗಳು, ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು, ಧರ್ಮ ಕಾರಣಿಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳ ಸೈನ್ಯವೇ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರಾದ್ಯಂತ ಬೆಳೆದುಬಂದಿದೆ ಹಾಗೂ ಬೆಳೆಯುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಈ ಸೈನ್ಯದಲ್ಲಿ ಉಳ್ಳವರೂ ಇದ್ದಾರೆ ಉಳ್ಳದಿಲ್ಲವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಯಾತನೆ ಸಹಿತರೂ ಇದ್ದಾರೆ ಯಾತನೆರಹಿತರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಅಕ್ಷರಿಗಳು, ನಿರಕ್ಷರಿಗಳು, ಉದ್ಯೋಗಿಗಳು, ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳು, ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸಿದವರು, ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದವರು, ಬಡವರು, ಶ್ರೀಮಂತರು, ಸಾವುಕಾರರು, ಸಾಲಗಾರರು ಹೀಗೆ ಇವರೆಲ್ಲರ ಸಂಖ್ಯೆ ಏರುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಜನ ಸಂಖ್ಯೆಯಂತೂ ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ದಕ್ಷತೆ – ಅದಕ್ಷತೆ, ಸಮರ್ಥತೆ – ಅಸಮರ್ಥತೆ, ನ್ಯಾಯ – ಅನ್ಯಾಯ, ಆಚಾರ – ಅನಾಚಾರ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ – ಅಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ಸ್ವಾರ್ಥ – ನಿಸ್ವಾರ್ಥ, ಸದುಪಯೋಗ – ದುರುಪಯೋಗ, ಕರ್ತವ್ಯ ನಿಷ್ಠೆ – ಕರ್ತವ್ಯಚ್ಯುತಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಒಳಿತು ಕೆಡಕುಗಳ ಅಂತರ ಅಗಲ ಹಾಗೂ ಆಳ ಈ ದೇಶದ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ನಡೆದಿದೆ. ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಎಲ್ಲಾ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಹಂತದ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥ, ಪಕ್ಷಪಾತ, ಸ್ವಜನ ಪಕ್ಷಪಾತ, ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ, ಅಧಿಕಾರದ ದುರುಪಯೋಗ, ಮಠಾಡಳಿತ,

ಜಾತೀಯತೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ನಿರೀಕ್ಷಿತ್ತ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಸೇವಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಂಪತ್ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾಧಿಸುವಲ್ಲಿ ನಾವಿಂದು ವಿಫಲರಾಗುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಪಂಚಾಯತ ರಾಜ್ಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿರಲೀ, ಸ್ಥಾನಿಕ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿರಲಿ, ಸರಕಾರಗಳಿರಲಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿರಲಿ, ಇತರ ಸಂಘ -ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿರಲಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯ ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ಪತ್ರಿಕಾ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಿಂದ ಶಾಸನಸಭೆ ಸಂಸತ್ತುಗಳ ಒಳಗೆ ಹೊರಗೆ ಹಾಗೂ ನ್ಯಾಯಾಂಗದ ಮುಖಾಂತರ ಉಗ್ರಟೀಕೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಲಿವೆ.

ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಸರಕಾರಗಳು ಜನತೆಯಿಂದ ಕರ ಹಾಗೂ ಕರೇತರ ಕಂದಾಯವನ್ನು ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚು ವಸೂಲಮಾಡಿದರೂ ಅದು ಸಾಲದೇ ವಿವಿಧ ಆಂತರಿಕ ಹಾಗೂ ಬಾಹ್ಯಸಾಲಗಳನ್ನು ಸಹ ಹೆಚ್ಚುಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮಾಡಿ ಖಜಾನೆಗೆ ತುಂಬಿಸಿದರೂ ಅದು ಸಾಲದೆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಕ್ಕು ಅರ್ಧ ಶತಮಾನ ದಾಟಿದರೂ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾದ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು, ಮೂಲಭೂತ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಗ್ರಾಮವಾಸಿಗಳಿಗಾಗಲೀ ಗ್ರಾಮಾಂತರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕಾಗಲೀ, ನಗರವಾಸಿಗಳಿಗಾಗಲೀ ನಗರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕಾಗಲೀ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿರುವದಿಲ್ಲ; ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಸರಕಾರಿ ಹಣದ ಲೂಟಿ ಭ್ರಷ್ಟರಿಂದ ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ನಡೆದಿದೆ. ತಪ್ಪಿತಸ್ಥರನ್ನು ಹಿಡಿಯುವದೂ ಕಷ್ಟ ಹಿಡಿದರೂ ಅವರ ಮೇಲೆ ಅಪರಾಧ ಸಿದ್ಧಮಾಡುವದೂ ಕಷ್ಟ . ಸಿದ್ಧವಾದರೂ ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಆಗುವದೂ ಕಷ್ಟ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಹಾಗೂ ಧರ್ಮಕಾರಣಿಗಳು ನಡೆಸುವ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆ, ಕಲಾಕಾಲೇಜು, ವಾಣಿಜ್ಯ ಕಾಲೇಜ್, ವಿಜ್ಞಾನ ಕಾಲೇಜು, ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕಾಲೇಜ್, ಮೆಡಿಕಲ್ ಕಾಲೇಜ್, ಡೆಂಟಲ್ ಕಾಲೇಜ್, ಬಿ.ಎಡ್. ಕಾಲೇಜ್, ಟಿ.ಸಿ. ಹೆಚ್. ಕಾಲೇಜು ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಡವರು ಜನಸಾಮಾನ್ಯರು ಬಡ ನವಕರರು ಅವರೆಲ್ಲರ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪ್ರವೇಶವೇ ದುಬಾರಿಯಾಗಿದೆ, ಕಠಿಣವಾಗಿದೆ ಹಾಗೂ ಸಿಗದಂತೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ಅಂತೆಯೇ ಅಲ್ಲಿ ನವಕರಿಗೆ ಕೂಡ ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ, ಡೊನೇಷನ್ ಹಾವಳಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಪಾಳೇಗಾರ ಹಾವಳಿಕೋರರಿಗಿಂತ ತೀವ್ರತರವಾಗಿದೆ. ಇದರ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ ಮಿತಿಮೀರಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಗಂಡಾಂತರಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಸಾಲಮಾಡಿ ಆಸ್ತಿಮಾರಿ ವಿದ್ಯಾವಂತರಾಗಿ ನವಕರಿಗಾಗಿ ಅಲೆದಾಡಿ, ಸಿಗದೆ ಕಂಗಾಲಾದ ವಸೂಲಿಯಿಲ್ಲದ ಲಕ್ಷಾಂತರ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳು ಪಡುತ್ತಿರುವ ಪಾಡು ಅವರ್ಣನೀಯವಾಗುತ್ತಿದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಪಿಡುಗುಗಳ ನಿವಾರಣೆ ಹೇಗಾಗಬೇಕು ? ಈ ಬಗ್ಗೆ ಜನತೆಯ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಉಂಟುಮಾಡಬೇಕು?

ಜನಜಾಗೃತಿಯಾಗದಿದ್ದರೆ ಈಗ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಹರಡಿರುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಹಾರೋಗದಿಂದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಭಾರತದ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅವ್ಯವಸ್ಥಿತಗೊಳ್ಳದಿರುವದು ಹೇಗೆ? ಎಂದು? ಯಾವಾಗ ? ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಅನಾಹುತ ತಪ್ಪಿಸಲು ಜನಜಾಗೃತಿ ಮಾಡುವ, ಭ್ರಷ್ಟರನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ, ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ನಿಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ, ಅಧಿಕಾರ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡುವವರನ್ನು ಅಧಿಕಾರ ಸದುಪಯೋಗ ಮಾಡುವವರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ, ದುರಾಡಳಿತಗಾರರನ್ನು ಉತ್ತಮ ಆಡಳಿತಗಾರರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ, ಜಾತೀಯವಾದಿಗಳನ್ನು ಜಾತ್ಯಾತೀತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ, ಸಮಾಜಘಾತಕರನ್ನು ಸಮಾಜಸುಧಾರಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಹಾಗೂ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಪರುಸ (ಕಬ್ಬಿಣವನ್ನು ಬಂಗಾರವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ಸಾಧನ) ಸಾಹಿತ್ಯ ಮೇರುಸಾಹಿತ್ಯ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕಿಂದು ಅಗತ್ಯವಿದ್ದು ವಿವಿಧಸಾಹಿತಿಗಳು ಈ ಬಗೆಯ ಸಾಹಿತ್ಯ ರಚನೆ ಕುರಿತು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪ್ರಜಾರಾಜ್ಯ ಯಶಸ್ವಿಗಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವದು ಹಾಗೂ ಅಂಥ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಜನ ಹಾಗೂ ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುವದು ದೇಶದ ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಹಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾಗಿದೆ. ಸಾಹಿತಿಗಳು ಅಥವಾ ಸಾಹಿತಿಗಳಾಗ ಬಯಸುವವರು ಭಾರತ ಸಂವಿಧಾನ, ಸಂವಿಧಾನ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವ ವಿವಿಧ ಅಧಿನಿಯಮ, ವಿವಿಧ ಅಧಿನಿಯಮಗಳ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿರುವ ವಿವಿಧ ನಿಯಮ ನಿಬಂಧನೆ, ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳ ಆಯವ್ಯಯ, ಧ್ಯೇಯ ಧೋರಣೆ, ವಿವಿಧ ವರದಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ಸರ್ವರಿಗೂ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗಬಲ್ಲ ಹಾಗೂ ಸರ್ವರನ್ನೂ ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸಬಲ್ಲ ಸಾಹಿತ್ಯರಚನೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಕಟನೆಯತ್ತ ಗಮನಹರಿಸುವದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಬಹುತೇಕ ಸಾಹಿತಿಗಳ ಮೂಲವನ್ನು ಹುಡುಕಿದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರು, ಕಾಲೇಜ್ ಶಿಕ್ಷಕರು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇವರೇ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವದರಿಂದ ಅವರ ಕೊಡುಗೆ ಅಪಾರವಿರುವದರಿಂದ, ಶಿಕ್ಷಕರೆಲ್ಲರಿಗೂ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಖಜಾನೆಯಿಂದಲೇ ವಿತ್ತಸಹಾಯವಾಗುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ಸಾಹಿತ್ಯಸೇವೆ ಮಾಡುವದು ಈ ಶಿಕ್ಷಕರ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇ ವಿನಹ ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಾಹಿತ್ಯಸೇವೆ ಮಾಡುವದು ಅಥವಾ ಸಾಹಿತಿಗಳಾಗುವದು ಸಾಧ್ಯ ಸುಲಭವಾಗದ ದೃಷ್ಟಾಂತವಾಗಿದೆ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಜನಜಾಗೃತಿ ಸಾಹಿತ್ಯರಚನೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತಾವು ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಜನತೆ ಈ ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಚಿರಋಣಿ. ತಾಲ್ಲೂಕು, ಜಿಲ್ಲಾ, ರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರಮಟ್ಟದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳು ವಿವಿಧ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಭಾವಂತರನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸುವದಲ್ಲದೆ,

ಜನರನ್ನು ಜಾಗೃತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವದು ಕೂಡ ಅವಶ್ಯವಿದೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳನ್ನು ಕರೆದು ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ತಾರಕವಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುವದು, ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸಾರ್ವಜನಿಕರಿಂದ ವಂತಿಗೆ ಪಡೆಯುವದು, ಸರಕಾರದಿಂದ ಧನ ಸಹಾಯ ಪಡೆಯುವದು ಸಹ ಇಂಥ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಉಪಯೋಗಿ ಸಮ್ಮೇಳನಗಳಿಗೆ ಅವಶ್ಯಕ. ಸರಕಾರ ಸಹಾಯಧನ ಕೊಡದೇ ಇದ್ದಾಗ್ಯೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳ ಲೆಕ್ಕಪತ್ರ ಕೇಳಿದಾಗ್ಯೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು ಸರಕಾರವನ್ನಾಗಲೀ ಸರಕಾರ ನಡೆಸುವ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳಾದ ಮಹಾಮಂತ್ರಿ, ಮಂತ್ರಿ, ಸಂಸದ, ಶಾಸಕರನ್ನಾಗಲೀ ಟೀಕಿಸುವದು ಸಾಧುವಲ್ಲ. ಸರಕಾರ ನಡೆಸುವ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳೇ ಇರಲಿ, ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆ ನಡೆಸುವ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳೇ ಇರಲಿ ಅಥವಾ ಧರ್ಮಕಾರಣಿಗಳೇ ಇರಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಮಾರಕರಾದರೆ, ಗಂಡಾಂತರಕಾರಿಯಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಸಲಹೆಸೂಚನೆ ರಚನಾತ್ಮಕವಾದ ಟೀಕೆ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಲೇಖನಗಳ ಮುಖಾಂತರ ಜಾಗೃತ ಸಾಹಿತ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಸಾಹಿತಿಗಳು ಮುನ್ನುಗ್ಗುವದು ಹಿತಕರ. ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತುಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವ್ಯವಹಾರದ ವಾರ್ಷಿಕ ಆದಾಯ ವೆಚ್ಚ ಸಾಲ ಜಿಂದಗಿ ಇತ್ಯಾದಿ ವ್ಯವಹಾರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳನ್ನು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಪ್ರಕಟಿಸಿ ಇನ್ನುಳಿದ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಆದರ್ಶ ರಾಗುವದು ಕೂಡ ಒಂದು ಒಳ್ಳೇ ಸಂಪ್ರದಾಯ. ಈ ದೇಶದ ಉತ್ತಮ ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಸಾಹಿತ್ಯ ಒಂದು ಉತ್ತಮಸಾಧನ, ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿ, ಪರುಸ, ರಾಮಬಾಣವಾಗಬೇಕು. ಅಂದರೆ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸಂಜೀವಿನಿ ಸಾಹಿತ್ಯವಾಗಬಲ್ಲುದು.

೧೦ ಭಾಷಾ ಭೇದ - ವೈಷಮ್ಯ : ಶಾಂತಿ ನೆಮ್ಮದಿ ಭ್ರಾತೃತ್ವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ

ನಮ್ಮ ಭಾರತದೇಶ ೧೮ ಪ್ರಾದೇಶಿಕ ಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ೩೨ ಸಣ್ಣ ದೊಡ್ಡ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡ ಬೃಹತ್ ದೇಶ. ಜನಸಂಖ್ಯೆ ೮೫.೦೦ ಕೋಟಿ ಮೀರಿ ಮುಂದೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿದೆ. ಭಾರತ ಬಹುಭಾಷಾ ರಾಷ್ಟ್ರವಾಗಿದೆ. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿರುವ ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ (೧) ಅಸ್ಸಾಮೀಯರು ೩೦ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೧.೩೧ ಕೋಟಿ, (೨) ಬೆಂಗಾಲೀಯರು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೬.೯೬ ಕೋಟಿ (೩) ಗುಜರಾಥಿಗಳು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೪.೦೭ ಕೋಟಿ (೪) ಹಿಂದಿ ಭಾಷಿಗರು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೩೩.೭೩ ಕೋಟಿ (೫) ಕನ್ನಡಿಗರು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೩.೩೮ ಕೋಟಿ (೬) ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳು ೨೯ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೦೦.೩೨ ಕೋಟಿ (೭) ಕೊಂಕಣಿಗರು ೩೧ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೦೦.೧೮ ಕೋಟಿ (೮) ಮಲಯಾಳಿಗರು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೩.೦೪ ಕೋಟಿ (೯) ಮಣಿಪುರಿಗಳು ೨೫ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೦೦.೧೩ ಕೋಟಿ (೧೦) ಮರಾಠಿಗರು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೬.೨೫ ಕೋಟಿ (೧೧) ನೇಪಾಳಿಗರು ೩೧ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೦೦.೨೧ ಕೋಟಿ (೧೨) ಒರಿಯಾಗಳು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೨.೮೧ ಕೋಟಿ (೧೩) ಪಂಜಾಬಿಗಳು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೨.೩೪ ಕೋಟಿ (೧೪) ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷಿಗರು ೨೫ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೦೦.೫೦ ಲಕ್ಷ (೧೫) ಸಿಂಧಿ ಭಾಷಿಗರು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೨೧.೨೩ ಲಕ್ಷ (೧೬) ತಮಿಳರು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೫.೩೨ ಕೋಟಿ (೧೭) ತೆಲುಗರು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೬.೬೧ ಕೋಟಿ (೧೮) ಉರ್ದು ಭಾಷಿಗರು ೩೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ೪.೩೫ ಕೋಟಿ ಹೀಗೆ ಹದಿನೆಂಟು ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧವಾದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ ಮಾತಾಡುವ ಪ್ರಜೆಗಳಿದ್ದಾರೆ.

ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ (೧) ಅಸ್ಸಾಮಿಯರು ೮೨೯ (೨) ಬೆಂಗಾಲಿಗಳು ೨೧.೦೦ ಸಾವಿರ (೩) ಗುಜರಾಥಿಯರು. ೫೪ ಸಾವಿರ (೪) ಹಿಂದಿ ಭಾಷಿಗರು

೫೪.೦೦ ಸಾವಿರ (೫) ಕನ್ನಡಿಗರು ೨.೯೮ ಕೋಟಿ (೬) ಕಾಶ್ಮೀರಿಗಳು ೧೧೪೦ (೭) ಕೊಂಕಣಿಗರು ೭.೦೭ ಲಕ್ಷ (೮) ಮಲೆಯಾಳಿಗರು ೭.೫೭ ಲಕ್ಷ (೯) ಮಣಿಪುರಿಗಳು ೨೭೨ (೧೦) ಮರಾಠಿಗರು ೧೬.೪೦ ಲಕ್ಷ (೧೧) ನೇಪಾಳಿಗರು ೪೭೦೨ (೧೨) ಒರಿಯ ಭಾಷಿಗರು ೫೪೭೪ (೧೩) ಪಂಜಾಬಿ ಭಾಷಿಗಳು ೧೪.೦೦ ಸಾವಿರ (೧೪) ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷಿಗರು ೬೯೫ (೧೫) ಸಿಂಧಿಗರು ೧೪.೦೦ ಸಾವಿರ (೧೬) ತಮಿಳರು ೧೭.೨೯ ಲಕ್ಷ (೧೭) ತೆಲುಗರು ೩೩..೨೫ ಲಕ್ಷ (೧೮) ಉರ್ದು ಭಾಷಿಗರು ೪೪.೮೦ ಲಕ್ಷ ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಹದಿನೆಂಟು ಸಂವಿಧಾನಬದ್ಧವಾದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಮಾತಾಡುವ ಪ್ರಜೆಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಯ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರರಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವರವರ ಮಾತೃಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೊದಗಿಸಲು ಸ್ಥಳೀಯ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಸರಕಾರಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಅವಶ್ಯಕ ಅನುಕೂಲತೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕೆಂಬ ಕಡ್ಡಾಯವನ್ನು ಸಂವಿಧಾನವೇ ಮಾಡಿದೆ. ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರ ಹಿತರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಅವರ ಸಂವಿಧಾನಬದ್ಧ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ತನಿಖೆ ಮಾಡಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿಗಳಿಗೆ ವರದಿ ಸಲ್ಲಿಸಲು ಭಾಷಾ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರಿಗಾಗಿಯೇ ಒಬ್ಬ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರಿಯನ್ನು ಸಂವಿಧಾನ ಒದಗಿಸಿದೆ. ಭಾರತೀಯರು ತಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರದ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಾಧಿಕಾರ ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಅರ್ಜಿ ಕೊಡುವದಾದರೆ ಅವರು ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಕೇಂದ್ರ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಆಯಾರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಡಬಹುದಾಗಿದೆ. ಸುಪ್ರೀಮ್ ಕೋರ್ಟ್ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಹಾಯ್‌ಕೋರ್ಟುಗಳ ಆಡಳಿತ ವ್ಯವಹಾರ ಭಾಷೆ ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯೇ ಇದೆ. ರಾಜ್ಯರಾಜ್ಯಗಳ ನಡುಮಧ್ಯ ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರ ರಾಜ್ಯಗಳ ನಡುಮಧ್ಯ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ವ್ಯವಹಾರಿಕ ಭಾಷೆ ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯೇ ಇದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆ ಆಂಗ್ಲ ಭಾಷೆಯೇ ಇದ್ದು ಕೇಂದ್ರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾದ ಹಿಂದಿ ಆಡಳಿತಭಾಷೆಯಾಗಿ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಜಾರಿಬರಲು ಇನ್ನೂ ಅದೆಷ್ಟು ದಶಕಗಳು ಬೇಕಾಗಿದೆ? ಕಾದು ನೋಡಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸಂಸತ್ತಿನ ಎರಡೂ ಸದನಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಧಾನ ಮಂಡಳಗಳಲ್ಲಿ ಮಂಡಿಸಬೇಕಾದ ಮಸೂದೆಗಳು ಹಾಗೂ ತಿದ್ದುಪಡಿಗಳು, ಸಂಸತ್ತು ಹಾಗೂ ಶಾಸನಸಭೆಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸಾದ ಎಲ್ಲಾ ಅಧಿನಿಯಮಗಳು, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯಪಾಲರಿಂದ ಹೊರಡಿಸಿದ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆಗಳು ಸಂವಿಧಾನ ಪ್ರಕಾರ ಅಥವಾ ಸಂಸತ್ತು ಶಾಸನಸಭೆಗಳಿಂದ ಪಾಸಾದ ಅಧಿನಿಯಮಗಳನ್ವಯ ಹೊರಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಆಜ್ಞೆಗಳು ರೂಲುಗಳು

ರೆಗ್ಯುಲೇಷನ್‌ಗಳು ಮತ್ತು ಬೈಲಾಗಳು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇರಬೇಕೆಂದು ಸಂವಿಧಾನ ಉಲ್ಲೇಖವೇ ಇದೆ. ಆದಾಗ್ಯೂ ಆಯಾರಾಜ್ಯಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಸಂಗಡ ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆಯ ಭಾಷಾಂತರದಲ್ಲಿ ಮಸೂದೆ ಅಧಿನಿಯಮ ಸುಗ್ರೀವಾಜ್ಞೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಕೇಂದ್ರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆ ಹಿಂದೀಭಾಷೆಯಾಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಕಡ್ಡಾಯವಿದ್ದರೂ ಭಾರತದ ಒಟ್ಟಾರೆ ಜನಸಂಖ್ಯೆ, ೮೪.೬೪ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಒಟ್ಟಾರೆ ಹಿಂದೀ ಭಾಷಾ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ಕೇವಲ ೩೩.೭೩ ಕೋಟಿ ಇದ್ದು ಇಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರಸರಕಾರವಾಗಲೀ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳಾಗಲಿ ಹಿಂದೀಭಾಷೆಯನ್ನು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಬಳಸಲು ಶಿಕ್ಷಣ, ಪ್ರಚಾರ ಹಾಗೂ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ತೋರಿಸದೆ ಹಾಗು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸದೆ ಮೊಟಕುಗೊಳಿಸುತ್ತ ಹೋದರೆ ಬಹುರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ಬಹುರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯ ದೇಶವಾದ ಭಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಉದ್ಯಮಿಗಳ, ಉದ್ಯಮಗಳ, ಶಾಸಕರ, ಸಂಸದರ ಸಾಮಾಜಿಕ, ಸಾಮಾನ್ಯ, ಆರ್ಥಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಭವಿಷ್ಯ ಏನಾದೀತೆಂಬುದನ್ನು ಸಂಸದೀಯ ಪಟುಗಳು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಹಾಗೂ ಹೊಣೆಗಾರರು ಚಿಂತನಮಂಥನಮಾಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ೩೩.೨೬ ಲಕ್ಷ ತೆಲುಗರಿದ್ದಾರೆ. ತೆಲುಗರ ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೫.೨೦ ಲಕ್ಷ ಕನ್ನಡಿಗರಿದ್ದಾರೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ೧೯.೨೯ ಲಕ್ಷ ತಮಿಳರು ಇದ್ದಾರೆ. ತಮಿಳರ ತಮಿಳುನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೧೯.೦೯ ಲಕ್ಷ ಕನ್ನಡಿಗರಿದ್ದಾರೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ೧೬.೪೦ ಲಕ್ಷ ಮರಾಠಿಗರಿದ್ದಾರೆ ಮರಾಠಿಗರ ಮಹರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೧೦.೬೧ ಲಕ್ಷ ಕನ್ನಡಿಗರಿದ್ದಾರೆ. ಕರ್ನಾಟಕಲ್ಲಿ ೭.೦೭ ಲಕ್ಷ ಮಲಯಾಳಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಮಲೆಯಾಳಿಗರ ಕೇರಳದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೭೬ ಸಾವಿರ ಕನ್ನಡಿಗರಿದ್ದಾರೆ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ೭.೦೭ ಕೊಂಕಣಿಗರಿದ್ದಾರೆ ಕೊಂಕಣಿಗರ ಗೋವಾದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೫೫ ಸಾವಿರ ಕನ್ನಡಿಗರಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆ? ಆದರೆ ವಾಸ್ತವಿಕ ಅಧಿಕೃತ ಅಂಶ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ಕೂಡ ಬಹುಭಾಷಾ ರಾಜ್ಯವಾಗಿರುವಾಗ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯಗಳು ಬಹುಭಾಷಾರಾಜ್ಯಗಳಾಗಿರುವಾಗ ಕರ್ನಾಟಕದವರಾದ ನಾವು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಹಿಂದೀಭಾಷೆಯನ್ನು ಸೇರಿ ೧೮ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಗಳಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಯವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಕರ್ತವ್ಯ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ಆಯಾ ರಾಜ್ಯಸರಕಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಇರುವಾಗ ನಾವು ಕನ್ನಡೇತರರನ್ನು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುವದಾದರೆ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಉದ್ಯಮಿಗಳ ಕನ್ನಡೇತರ ನಾಮಫಲಕಗಳಿಗೆ ಮಸಿ, ಡಾಂಬರ ಬಳಿಯುವದಾದರೆ ವೈಷಮ್ಯಕ್ಕೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿ ಭ್ರಾತೃತ್ವಕ್ಕೆ ಭಂಗ ತರುವಂತಾಗುವದಿಲ್ಲವೇ ? ''ಮುಯ್ಯಿಗೆ ಮುಯ್ಯಿ'' (ಟಿಟ್ ಫಾರ್

ಟಾಟ್) ಎಂಬಂತೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಕನ್ನಡಿಗರ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗ ಉದ್ಯಮಿಗಳ ಹಾಗೂ ಅವರ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಕನ್ನಡ ನಾಮಫಲಕಗಳ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹಾಗೂ ಪರಿಣಾಮ ವೇನಾದೀತೆಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಅರಿತರೆ ಭಾಷಾಭೇದದ ವೈಷಮ್ಯಕ್ಕೆ ತೆರೆ ಎಳೆದು ಶಾಂತಿ ನೆಮ್ಮದಿಯ ಭ್ರಾತೃತ್ವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬಾರದಂತಾದೀತು. ಹಿಂದಿನ ಸಹಸ್ರಾರು ಪಾಳೇಗಾರರಂತೆ ಭಾರತದಲ್ಲೀಗ ರಕ್ತದ ಕಾಲುವೆ ಹರಿಸಿ ಯಾದವೀಯುದ್ಧ ಮಾಡುವ ಕಾಲ ಹೋಗಿದೆ. ಸ್ವತಂತ್ರ ಭಾರತವಾಗಿ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸಂವಿಧಾನ ತಿದ್ದುಪಡಿಯಾಗಿ ಈಗ ಕೇವಲ ೩.೨ ರಾಜ್ಯಗಳು ಮಾತ್ರ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದು ಈ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹದಿನೆಂಟು ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಮೊದಲು ಭಾರತಾಂಬೆಯ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ, ನಂತರ ಕರ್ನಾಟಕ ಭುವನೇಶ್ವರಿಯ ಮಕ್ಕಳಾಗಿ ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕದ ನೆರೆಯ ರಾಜ್ಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಭ್ರಾತೃಗಳಾಗಿ ಶಾಂತಿ ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಬಾಳಿ ಬದುಕಿ ಸಾಮಾನ್ಯ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ಆರ್ಥಿಕ ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಂಗೀಣ ಪ್ರಗತಿ ಹೊಂದಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರಾದ ನಾವಿಂದು ಸಂಕೋಚ ಮನೋಭಾವನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ವಿಶಾಲ ಮನೋಭಾವನೆಯುಳ್ಳವರಾಗಿ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಯಶಸ್ಸಿಗಾಗಿ, ಬೆಳವಣಿಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡೇತರರನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯುಳ್ಳವರಾಗಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗುವದು ಅಗತ್ಯ. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯಾದ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಹಿಯಾಳಿಸುತ್ತ, ಇಂಗ್ಲೀಷನ್ನು ತೋರಿಕೆಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಗೆಳೆಯುತ್ತ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುತ್ತ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಕಳಿಸುತ್ತಾ, ಅವರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇಂಜನಿಯರ್, ಡಾಕ್ಟರ್, ಐ.ಎ.ಎಸ್., ಐ.ಪಿ.ಎಸ್., ಐ.ಎಫ್.ಎಸ್., ಕೆ.ಎ.ಎಸ್. ಮಾಡಿಸುತ್ತ ಹೋಗುವ ಯಾವ ತೋರುಗಾಣಿಕೆಯೂ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಭೂಷಣವಲ್ಲ. ನಮಗೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕದ ಭಾಷೆ, ಹಿಂದೀಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆ ಎಲ್ಲವೂ ಉದ್ಯಮಿಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ರಾಜಕಾರಣಗಳಿಗೆ ಅತ್ಯಗತ್ಯ ಹಾಗೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ನಡೆದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದು.

೧೧ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುರಿ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಕ ಸಾಧನೆಯಾಗಬೇಕು

ನಿರಕ್ಷರಿಗಳನ್ನು ಅಕ್ಷರಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ಅನಕ್ಷರತೆಯನ್ನು ಸಾಕ್ಷರತೆಯನ್ನಾಗಿ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಸದ್ಬುದ್ಧಿಗಳನ್ನಾಗಿ, ಅವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನು ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ, ಮುಗ್ಧರನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತರನ್ನಾಗಿ, ಇಂದಿನ ಬಾಲಕ ಬಾಲಕಿಯರನ್ನು ಮುಂದಿನ ಉತ್ತಮ ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ನಾಗರಿಕರ ಜೀವನ ಹಸನವಾಗಿ ಈ ದೇಶದ ಆಡಳಿತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಯೇ ಆದರ್ಶವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವದೇ ಶಿಕ್ಷಣದ ಮಹದುದ್ದೇಶ, ಹಾಗೂ ಗುರಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಅನ್ನ ಆಹಾರ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸಬಲ್ಲ ನೀರಾವರಿ ಇಲಾಖೆಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹಣವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಿ ಮಾನವೀಯ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿ ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿಯಲು ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆಗೆ ಹಣವನ್ನು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಂತೆ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳೂ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿವೆ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುರಿ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸುಧಾರಿಸಲಾಗಿದೆ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾವಂತರಿಂದ, ಬುದ್ಧಿವಂತರಿಂದ, ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳಿಂದ, ಆಡಳಿತಗಾರರಿಂದ, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ, ರಾಜಕೀಯ ಮುಖಂಡರಿಂದ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಮುಖಂಡರಿಂದ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮುಖಂಡರಿಂದ, ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಮುಖಂಡರಿಂದ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ವಾತಾವರಣ ಸುಧಾರಿಸಿದೆ ಅಥವಾ ಹದಗೆಟ್ಟಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಹೊಣೆಗಾರರು ಚಿಂತಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರವರೆಗಿನ ನರ್ಸರಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ವಿದ್ಯಾಲಯ, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ, ಉಚ್ಚ ವಯಸ್ಕರ, ಭಾಷಾಭಿವೃದ್ಧಿ, ಸಾಮಾನ್ಯ, ತಾಂತ್ರಿಕ, ಕ್ರೀಡೆ ಯುವಜನ ಸೇವೆ, ಕಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಗ್ರಂಥಾಲಯ ತರಬೇತಿ, ಸಂಶೋಧನ, ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕ

ಪರೀಕ್ಷಾ, ಯೋಗ, ಸಂಗೀತ, ಕೃಷಿ, ವೈದ್ಯಕೀಯ, ಪಶುವೈದ್ಯ, ಇತ್ಯಾದಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಲುವಾಗಿ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಹೆಚ್ಚೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಈ ವಿವಿಧ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೧೯೯೨-೯೩. ರಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ೧೧೬೯.೦೦ ಕೋಟಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದು ೧೯೯೩.-೯೪ ರಲ್ಲಿ ಖರ್ಚಿನ ಅಂದಾಜು ೧೪೯೩..೨೫ ಕೋಟಿ ಇದ್ದು ೧೯೯೪-೯೫ ನೇ ಸಾಲಿಗೆ ಅಂದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ೧೭೫೨.೯೨ ಕೋಟಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವ ಅಂದಾಜು ಇದೆ. ಇಷ್ಟೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತದ ಹಣವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ವೆಚ್ಚದ ಪ್ರತಿಫಲ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ರಾಜ್ಯದ ಜನತೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿದೆ, ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮುಟ್ಟಿದೆ ಹಾಗೂ ಮುಟ್ಟುವದು ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ.

೧೯೬೧ ರಿಂದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಅಧಿನಿಯಮ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾಗಿದೆ ? ೧೯೮೧ ರ ಜನಗಣತಿ ಪ್ರಕಾರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆ ಶೇಕಡಾ ೩೮.೪೬ ಇದೆ. ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷರತೆ ಶೇಕಡಾ ೩೧.೦೫ ಇದೆ. ನಗರ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡಾ ೫೬.೭೧ ಇದೆ. ರಾಯಚೂರ ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅತೀ ಕಡಿಮೆ ಸಾಕ್ಷರತೆ ಶೇಕಡಾ ೨೪.೭೨ ಇದೆ. ಬೆಂಗಳೂರು ಜಿಲ್ಲೆಯಲ್ಲಿ ಅತೀ ಹೆಚ್ಚು ಸಾಕ್ಷರತೆ ಶೇಕಡಾ ೫೧.೩೨ ಇದೆ. ೧೯೯೧ ರಲ್ಲಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆ ೨,೧೦,೭೪, ೧೧೭ ಇದೆ. ಅನಕ್ಷರಸ್ಥರ ಸಂಖ್ಯೆ ೨, ೩೭, ೪೩, ೨೮೧ ಇದೆ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಮಾದರಿಯ ಮೈಸೂರ ನಗರವುಳ್ಳ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ೨೦ನೇಯ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿದೆ. ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಿಂದ ಸಾಕ್ಷರತೆ ಸಲುವಾಗಿ ಹಣ ಬರುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೧೯೯೨-೯೩. ರಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವಿಕವಾಗಿ ೭.೯೭ ಕೋಟಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದ್ದು ೧೯೯೩.-೯೪ ರಲ್ಲಿ ೧೦.೧೯ ಕೋಟಿ ಅಂದಾಜ ಖರ್ಚು ಇದ್ದು ೧೯೯೪-೯೫ ರಲ್ಲಿ ೧೦.೬೨ ಕೋಟಿ ಅಂದಾಜು ಖರ್ಚನ್ನು ಸರಕಾರ ಮಾಡಲಿದೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೫,೫೦೦ ನರ್ಸರಿ ಸ್ಕೂಲು ೪೧,೦೦೦ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿದ್ದರೂ ಇನ್ನೂ ಸುಮಾರು ೬೦೦ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೆ ಶಾಲೆಗಳ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಸಾಧನೆ.

ಎಂದಿನಂತೆ ಹಾಗೂ ಹಿಂದಿನಂತೆ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ವಿವಿಧ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹಣವನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದು ೧೯೯೪-೯೫ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೮೨೫-೯೧ ಕೋಟಿ, ೬೦೦೦ ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿರುವ ಮಾಧ್ಯಮಿಕ

ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೪೩೨.೮೯ ಕೋಟಿ, ಸುಮಾರು ೨೦೦೦ ಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ವಿವಿಧ ಹಂತದ ಕಾಲೇಜುಗಳಿರುವ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೧೯೩.೮೬ ಕೋಟಿ, ವಯಸ್ಕರ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೧೦.೬೨ ಕೋಟಿ, ಭಾಷಾಭಿವೃದ್ಧಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೪೭.೮೧ ಕೋಟಿ, ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೪೩.೧೦ ಕೋಟಿ, ಕೃಷಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೪೨.೭೨ ಕೋಟಿ, ಪಶುವೈದ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೩೬.೩೯ಕೋಟಿ, ವೈದ್ಯಕೀಯ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕಾಗಿ ೫೧.೨೮ ಕೋಟಿ ಅಂದಾಜ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಲಿದೆ. ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨ ಲಕ್ಷಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಶಿಕ್ಷಕರು ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಕರೆಲ್ಲರೂ ಶಿಲ್ಪಿಗಳು. ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವಿದ್ಯಾಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕಲಿಸಿ ಉತ್ತಮ ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ ನಿರ್ಮಿಸಿ ನಾಳಿನ ನಾಡಿನ ಮುಖಂಡ ಮೂರ್ತಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತಿದ್ದು ಇವರೆಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ಹಚ್ಚಿನ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಇವರು ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣ ಮೌಲ್ಯಾಧಾರಿತ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಿರಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟ ಸುಧಾರಿಸಬೇಕು. ಸತ್‌ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಇವರು ತಯಾರಿಸಬೇಕು. ಇವರು ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷಣ ದೋಷಪೂರಿತವಾಗಬಾರದು. ದೋಷಪೂರಿತ ಶಿಕ್ಷಣವಾಗಿರುವದರಿಂದಲೇ ಇಂದಿನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಭ್ರಷ್ಟಾಚಾರ, ದುರಾಡಳಿತ, ಅಧಿಕಾರದ ದುರುಪಯೋಗ, ಪಕ್ಷಪಾತ, ಸ್ವಜನಪಕ್ಷಪಾತ, ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳ ನಿರ್ಮಾಣ, ಮೊದಲಾದ ಮಹಾರೋಗಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ, ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರದ ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದ ಆರ್ಥಿಕ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಸುಧಾರಿಸದೇ ಕೆಟ್ಟು ಕೈಮೀರಿ ಹೋಗಿ ದೇಶಿ ವಿದೇಶಿ ಸಾವುಕಾರರ ಆರ್ಥಿಕ ಗುಲಾಮರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನರ್ಸರಿ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣದ ಕ್ಷೇತ್ರವೊಂದನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಮಾಧ್ಯಮಿಕ, ಕಾಲೇಜು, ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗೆ ಬರುವ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾರದೋ ಬದಲಿಗೆ ಯಾರೋ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂಡುವರು. ಕೂತರೆ ಕಾಪೀ ಮಾಡುವದು, ಅಂಕಪಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ತಿದ್ದುವದು, ಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಅಂಕ ನೀಡುವದು, ಬೇಡಾದಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆ ಅಂಕ ನೀಡುವದು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿದ್ದು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇಂಥ ಅಕ್ರಮಗಳು ಬೆಳಕಿಗೆ ಬರುತ್ತಿವೆ. ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ರ‍್ಯಾಂಕ್ ನಿರೀಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುವವರು ಅನುತ್ತೀರ್ಣ ಇಲ್ಲವೇ ಕಡಿಮೆ ಅಂಕಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಆತ್ಮಹತ್ಯೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಸಾಕಷ್ಟು ಇವೆ. ಪ್ರಥಮವರ್ಗದ ರ‍್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುವವರು ದ್ವಿತೀಯವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುವರು, ದ್ವಿತಿಯ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುವವರು ಪ್ರಥಮವರ್ಗದಲ್ಲಿ ರ‍್ಯಾಂಕುಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗುವರು, ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗುವರು ಅನುತ್ತೀರ್ಣರಾಗುವರು, ಅನುತ್ತೀರ್ಣ

ರಾಗುವವರು ಉತ್ತೀರ್ಣರಾಗುವರು. ಇದು ಅವ್ಯಾಹತವಾಗಿ ನಡದೇ ಇದೆ. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆಗಳಲ್ಲಿ ೧೯೮೮ ರಲ್ಲಿ ೨೩.೧೬ ಅಕ್ರಮಗಳು, ೧೯೮೯ರಲ್ಲಿ ೧೭೬೬ ಅಕ್ರಮಗಳು ೧೯೯೦ ರಲ್ಲಿ ೨೪೦೫ ಅಕ್ರಮ ಪ್ರಕರಣಗಳು ನಡೆದಿದ್ದು ಬಯಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದು ಇವು ಪ್ರತಿವರ್ಷ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳೇ ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿರುವ ವಿಶ್ವ ವಿದ್ಯಾನಿಲಯಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಹೀಗಾದರೇ ಕೇಳುವವರಾರು. ಬೇಲಿಯೇ ಎದ್ದು ಹೊಲ ಮೇದರೆ, ತಾಯಿಯ ಮೊಲೆ ಹಾಲೇ ವಿಷವಾದರೆ, ನೆರಳು ಕೊಡುವ ಮರವೇ ಮೈಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೆ, ಹೊಳೆಯೆಲ್ಲ ರಾಡಿಯಾಗಿ ಕುಡಿವ ನೀರೆ ಇಲ್ಲವಾದರೆ, ವಿದ್ಯಾಗುರುವೇ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪಕ್ಷಪಾತಿಯಾದರೆ ಕೇಳುವವರಾರು ಹೇಳುವವರಾರು. ಈ ಬಗ್ಗೆ ದೇವರೆ ಗತಿಯೆಂದು ಹೇಳದೆ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಸುಭಾಷಿತ ಹೇಳಿದಂತೆ ''ಗುರೋರಾಲೋಕ ಮಾತ್ರೇನ ಶಿಷ್ಯೋಭೋದೇನ ಭಾಸತೇ'' ಅಂದರೆ ಲೋಕದ ಗುರುವಿನ ಬೋಧನದಿಂದ ಶಿಷ್ಯನ ಜ್ಞಾನ ಬೆಳಗುತ್ತದೆ. ''ಹೀಗೆ ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಯಿಂದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯ ಗುರುವಿನ (ಶಿಕ್ಷಕನ) ವರೆಗಿನ ಎಲ್ಲ ಹಂತದ ಲೋಕ ಗುರುಗಳ ಬೋಧನದಿಂದ ಈ ನಾಡಿನ ಶಿಷ್ಯರ (ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ) ಜ್ಞಾನಜ್ಯೋತಿ ಬೆಳಗಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಲಕ್ಷಾಂತರ ಗುರು ಜಗದ್ಗುರು (ಶಿಕ್ಷಕರು)ಗಳಿಂದ ಬಾಲಕರಿಂದ ಹಿಡಿದು ವಯಸ್ಕರ ವರೆಗಿನ ಕೋಟ್ಯಾಂತರ ಶಿಷ್ಯರ (ವಿಧ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ) ಜ್ಞಾನ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಜ್ಯೋತಿಯಾಗಿ ಅಜ್ಞಾನ, ಅಪ್ರಬುದ್ಧತೆ, ಅಪ್ರಮಾಣಿಕತೆ, ಅವಿವೇಕ, ಅನಾಚಾರ, ಅನಕ್ಷರತೆಗಳೆಂಬ ಅಂಧಕಾರವನ್ನು ಹೊಡೆದೋಡಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಹಂತದ ಗುರುವರ್ಗ ಗಮನಿಸಿದರೆ ಹಿತಕರ.

ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದು ಕಾಲೇಜು ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳವರೆಗೆ ಅನೇಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಅನೇಕ ಧಾರ್ಮಿಕ ಮುಖಂಡರು ಹಾಗೂ ರಾಜಕೀಯ ಮುಖಂಡರಾದ ಅನೇಕ ಮಂತ್ರಿಗಳು, ಶಾಸಕರು, ಸಂಸದರು, ಜಿಲ್ಲಾ ಪರಿಷತ್ತು, ನಗರ ಸಭೆ, ಕಾರ್ಪೋರೇಶನ್ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸದಸ್ಯರು ಗ್ರಾಮಮಟ್ಟದಿಂದ ರಾಜ್ಯಮಟ್ಟದವರೆಗೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದು ಅವರೂ ಸಹ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ರಮಗಳಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಶಿಕ್ಷಣದ ಗುಣಮಟ್ಟ ಸುಧಾರಿಸಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಪರಿಣಾಮ ಸಮಾಜದ ಮೇಲೆ ಅಪಾಯಕಾರಿಯಾಗದೇ ಉಪಾಯಕಾರಿಯಾಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಾಗೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಜಾಗ್ರತರಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸಂಸ್ಥೆಗಳು ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟ ಹಾಗೂ ಡಿಗ್ರಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುವ ಅಗ್ಗದ ಮಾರಾಟ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಗಿ, ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಾಣ

ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಖಾನೆಗಳಾಗಿ, ಬಡವರ ಆಶೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಹಾರೊಡೆದು ಲಕ್ಷಾಧೀಶ, ಕೋಟ್ಯಾಧೀಶರ ಅಧಿಕೃತ ಸುಲಿಗೆ ಮಾಡಿ ಡೊನೇಶನ್ ದರೋಡೆಕಾರರಾಗಿ ಬಡ ಪದವೀಧರ ಹಾಗೂ ಇತರರಿಂದ ಸಹ ಡೊನೇಶನ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದುಡ್ಡು ಹೊಡೆದು ನೌಕರಿ ಕೊಟ್ಟು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಗಳನ್ನು ವಂಚಿಸುವ ಕೇಂದ್ರಗಳಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅರಾಜಕತೆ, ಅಶಾಂತಿ, ಅಜ್ಞಾನಗಳಿಗೆ ಆಹ್ವಾನ ಕೊಟ್ಟಂತಾದೀತು.

೧೨ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಗುರಿ ಸಾಧಿಸಬೇಕು

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೂವತ್ತು ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಗ್ರಾಮಗಳಿವೆ. ಈ ಗ್ರಾಮಗಳಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ (ನರ್ಸರಿ) ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಅವು ಖಾಸಗಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಮಸೀದಿಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲಿ, ಅಥವಾ ಸರಕಾರಿ ಕಟ್ಟಡಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇರಲೀ, ಅವುಗಳನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಅಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉತ್ತಮ ವಾತಾವರಣ ಕಲ್ಪಿಸಿ ಅವರನ್ನು ವಿದ್ಯಾವಂತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಮುಂದೆ ಉತ್ತಮ ನಾಗರಿಕರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವದು ಸರಕಾರಗಳ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಕ್ಕು ಪ್ರಜಾ ರಾಜ್ಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದು ಅನೇಕ ಸರಕಾರಗಳು, ಕೇಂದ್ರ ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಆಡಳಿತ ನಡೆಸಿದರೂ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸ್ವಂತ ಸರಕಾರಿ ಕಟ್ಟಡಗಳೇ ಇಲ್ಲ, ಕಟ್ಟಡಗಳಿದ್ದರೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಅನುಪಾತಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಲ್ಲ, ಕಲಿಕಾ ಮತ್ತು ಬೋಧನ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳಿಲ್ಲ, ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮೂತ್ರವಿಸರ್ಜನೆಗೆ ಅವಕಾಶಗಳಿಲ್ಲ, ಆಟದ ಬೈಲುಗಳಿಲ್ಲ, ವಾಚನಾಲಯಗಳಿಲ್ಲ, ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಸ ಉಡುಗಿ ಸ್ವಚ್ಛತೆ, ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಲು ಅವಕಾಶವಿಲ್ಲ ಇತ್ಯಾದಿ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕ ಸುಧಾರಕ ಹಾಗೂ ಅವಶ್ಯಕ ಅನುಕೂಲತೆಗಳೇ ಇಲ್ಲ, ಏಕೋಪಾಧ್ಯಾಯ ಶಾಲೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಇವೆ, ಕಡ್ಡಾಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಪದ್ಧತಿ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಮಕ್ಕಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಏರುತ್ತಲೇ ಇದ್ದು ೯೧-೯೨ ರಲ್ಲಿ ೧೩.೬೨ ಲಕ್ಷ ಇದ್ದುದು ಬೆಳೆಯುತ್ತ ೯೪-೯೫ ಕ್ಕೆ ೧೪.೯೧ ಲಕ್ಷಕ್ಕೆ ಏರಿದ್ದು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳಾವಕಾಶವಿರದೆ, ಈ ಶಾಲೆಗಳು ದೊಡ್ಡಿಯಾಗಿ ಪರಿಣಮಿಸಿ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿಯೇ ಪ್ರತಿವರ್ಷ ಲಕ್ಷಾಂತರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಾಲೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕುರಿ, ದನ, ಎಮ್ಮೆ, ಆಡುಗಳನ್ನು ಕಾಯುವದೇ ಅಥವಾ ಬಾಲ ಕಾರ್ಮಿಕರಾಗಿ ವ್ಯವಸಾಯ, ಹೊಟೇಲ್, ರೆಸ್ಟೋರೆಂಟ್, ಇತ್ಯಾದಿ ಕಸಬುಗಳಲ್ಲಿ ಜೀತದ

ಬಾಲಕರಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಅನೇಕ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಶಾಲೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿದ್ದರೂ ಅವರ ಹೆಸರನ್ನು ಹಾಜರಿ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಮುದ್ದು ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅಂಗನವಾಡಿ ಶಿಕ್ಷಕಿಯರು ಮಕ್ಕಳ ಆರೋಗ್ಯ ಶಿಸ್ತು, ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟುತನ ಶಿಕ್ಷಣದ ಬಗ್ಗೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಮುತುವರ್ಜಿವಹಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ಸಹ ಸರಕಾರ ಅಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡಿದೆ.

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ೪೧,೬೮೪ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು ಸುಮಾರು ೭೭.೩೩ ಲಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸುಮಾರು ೧,೪೦,೧೭೨ ಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲಾ ಶಿಕ್ಷಕರು ಇದ್ದರೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ನಿರೀಕ್ಷಿತ ಗುರಿಯನ್ನು ತಲುಪಿಲ್ಲ. ಸರಕಾರಿ ಹಾಗೂ ಖಾಸಗಿ ಅನುದಾನಿತ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ೨೦ ಸಾವಿರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಶಿಕ್ಷಕರ ಕೊರತೆ ಇದ್ದುದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಅನುದಾನೇತರ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಶಿಕ್ಷಕರ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೪,೬೫೩. ಇದ್ದರೂ ಇದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಶಿಕ್ಷಕರು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ, ಎಷ್ಟು ಜಾಗ ಖಾಲಿ ಇವೆ ಎಂಬುವದು ಸರಕಾರಕ್ಕೇ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪೂರ್ವ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಕೊಡುವದು ಸರಕಾರದ ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದ್ದರೂ, ಸರಕಾರ, ಈ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸದೆ ಇರುವದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ೧,೧೯೩. ಸರಕಾರಿ ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಇದ್ದರೆ ೩.,೬೧೯ ಖಾಸಗಿ ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಗಳು ಇವೆ. ಇದು ನರ್ಸರಿ ಶಾಲೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಸರಕಾರದ ನೀತಿ. ಸರಕಾರಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೩೦,೪೪೯ ಇದ್ದರೆ ಖಾಸಗಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ೫,೮೯೮ ಇರುತ್ತದೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನುದಾನ ಸಹಿತವಾದ ೨,೫೪೭ ಅನುದಾನರಹಿತವಾದ ೪,೮೯೧ ಹೀಗೆ ಒಟ್ಟು ೭,೪೩೮ ಪೂರ್ವ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಕಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಹಾಗೂ ಹಿರಿಯ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಖಾಸಗಿಶಾಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅನುಕೂಲಮಾಡಿಕೊಟ್ಟು ಖಾಸಗಿಯವರಿಗೆ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ಪಾಲಕರಿಗೆ ಅನಾನುಕೂಲವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿ ಸರಕಾರ ತನ್ನ ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಜಾರಿ ಕೊಂಡಿರುವದು ಸಮರ್ಥನೀಯವಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಸರಕಾರ ತನ್ನ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಹಾರಿಸಿಕೊಂಡು ನರ್ಸರಿ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಖಾಸಗೀಕರಣ ದತ್ತು ಮಾಡುವದು ಸಹ ಸಾಧುವಲ್ಲ. ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ೮೯-೯೦ ರಿಂದ ೯೩-೯೪ ವರೆಗಿನ ಐದು ವರ್ಷದ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ೩೯೧.೮೭ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡದೆ ಬಿಡಲಾಗಿದೆ. ೯೪.೯೫ ರಲ್ಲಿ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಪಡಿಸಿದ ಮೊತ್ತದಲ್ಲಿ ೧೧೭.೦೪ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ಕಡಿಮೆಮಾಡಿ ಪರಿಷ್ಕೃತ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ನಿಗದಿಮಾಡಿ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯ, ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಸ್ಕಾಲರ ಶಿಪ್ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ, ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳ ಹಾಜರಿ ಸುಧಾರಣೆ, ಸಹಾಯಧನ ಸಲಕರಣೆ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ

ಶಿಕ್ಷಣ ಧೋರಣೆ, ಶಿಕ್ಷಕರ ಖಾಲಿ ಜಾಗ ತುಂಬುವದು, ಪೌಷ್ಟಿಕ ಆಹಾರ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಊಟ, ವಾಚನಾಲಯ, ಶಿಕ್ಷಕರ ತರಬೇತಿ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗಾಗಿ ಸಿ.ಎ.ಜಿ. ಪ್ರಕಾರ ೯೨-೯೩. ರಲ್ಲಿ ೧೦೪.೩೧ ಕೋಟಿ ೯೩.-೯೪ ರಲ್ಲಿ ೧೧.೧೫ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತವನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿರುವದಿಲ್ಲ.

ಈ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಕಲಿಕಾ ಮತ್ತು ಬೋಧನಾ ಸಾಮಗ್ರಿ ಒದಗಿಸಲು, ಶಾಲಾ ಕೊಠಡಿ ಒದಗಿಸಲು, ಶಿಕ್ಷಕರನ್ನು ನೇಮಿಸಲು ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರ, ಕಪ್ಪುಹಲಗೆ ಯೋಜನೆ ಎಂಬ ಉತ್ತಮ ಹಾಗೂ ಆದರ್ಶ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ೧೯೮೭ -೮೮ ರಲ್ಲಿಯೇ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ತಂದು ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೊಳಿಸಲು ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತ ಬಂದಿದೆ. ೧೯೮೭-೮೮ ರಿಂದ, ೯೩.-೯೪ ಅವಧಿಯ ಆಯವ್ಯಯದಲ್ಲಿ ೨೬.೧೬ ಕೋಟಿ ನಿಗದಿಯಾಗಿದ್ದರೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರದಿಂದ ಬಂದ ಹಣ ೧೨.೮೩. ಕೋಟಿ. ವೆಚ್ಚವಾದ ಹಣ ೯.೦೬ ಕೋಟಿ ಮಾತ್ರ, ವಿಜ್ಞಾನ ಸಲಕರಣೆ ಸಾಧನ ಹಾಗೂ ವಾಚನಾಲಯ ಸೌಲಭ್ಯಗಳಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳನ್ನು ವಂಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಕಪ್ಪುಹಲಗೆ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಇದೇ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡದೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ. ಬಂದ ಹಣವನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡದೆ ಇರುವದು ಕಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಯ ಕೇಂದ್ರದ ಹಣವನ್ನು ಜಿಲ್ಲಾ ಪಂಚಾಯತಿಗಳಿಗೆ ಬಹಳಷ್ಟು ತಡವಾಗಿ ಸರಕಾರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಹಾಗೂ ಜಿಲ್ಲಾ ಪಂಚಾಯತಿಗಳು ಬಹಳಷ್ಟು ತಡವಾಗಿ ಅನುಷ್ಠಾನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಈ ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿರುವದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಈ ಹಣ ನಿಗದಿಗೊಳಿಸುವಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಪಕ್ಷಪಾತ ಮಾಡಿದ ಉದಾಹರಣೆ ಕೂಡ ಇವೆ. ೧೯೮೭-೮೮ ರಿಂದ ೯೧-೯೨ ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಕಾ ಸಲಕರಣೆ ಬೋಧನಾ ಸಲಕರಣೆ, ಶಿಕ್ಷಕರ ಪಗಾರ, ಶಾಲಾ ಕಟ್ಟಡದ ಈ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆಯಾಗಿ ಬಂದ ೮೯.೦೬ ಕೋಟಿಯಲ್ಲಿ ೫೫.೦೯ ಕೋಟಿ ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿ ೩೩.೯೮ ಕೋಟಿ ಹಣವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡಿರುವುದಿಲ್ಲ, ವೆಚ್ಚವೆಂದು ತೋರಿಸಿದ ಹಣದಲ್ಲಿ ೩.೧-೩.-೯೨ ಕ್ಕೆ ಜಿಲ್ಲಾ ಪಂಚಾಯಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ೧,೯೫೯.೯೦ ಲಕ್ಷ, ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ ಇಲಾಖೆ ಕಮೀಷನರ್ ಕಡೆ ೯೬.೦೪ ಲಕ್ಷ ಹೀಗೆ ೨,೦೫೫.೯೪ ಲಕ್ಷ ಮೊತ್ತ ವೆಚ್ಚವಾಗದೆ ಶಿಲ್ಕು ಉಳಿದಿರುವದು ಕಂಡು ಬಂದಿದೆ. ಈ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಹಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡದೆ ಅನರ್ಹ ಶಾಲೆಗಳಿಗೆ ಸಹ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಯೋಜನೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಾರದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತೇಜನ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಕಪ್ಪುಹಲಗೆ ಯೋಜನೆಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಮಾಡಲು ಹಿರಿಯ ಐ.ಎ.ಎಸ್. ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಹಿರಿಯ ಅಧಿಕಾರಿಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಸಮಿತಿ ಇದ್ದರೂ ಈ ಯೋಜನೆಯ ಅನುಷ್ಠಾನ ಸಮಾಧಾನಕರವಾಗದೆ ಕೇಂದ್ರದ ಹಣವನ್ನು ಸಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಳಸದೆ ದುರ್ಬಳಕೆ ಮಾಡಿ ಅಧಿಕ ಮೊತ್ತವನ್ನು ವೆಚ್ಚಮಾಡದೆ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಕೆ

ಮಾರಕವಾಗುವದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇನ್ನಾದರೂ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಗಳು ಜವಾಬ್ದಾರಿಯಿಂದ ಕರ್ತವ್ಯ ಮಾಡಿ ಸಿ.ಎ.ಜಿ. ವರದಿಯನ್ನು ಕಣ್ತೆರೆದು ನೋಡಿ ಕರ್ತವ್ಯಶೀಲರಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಮಂತ್ರಿ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳಾದರೂ ತಮ್ಮ ಹೊಣೆಯರಿತು ಇತ್ತ ಗಮನಹರಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು, ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕಪ್ಪುಹಲಗೆ ಯೋಜನೆ ಶಿಕ್ಷಣಕ್ಷೇತ್ರಕ್ಕೆ ಬೆಳಕು ಚೆಲ್ಲುವ ಬದಲು ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿಯ ಕಪ್ಪು ಯೋಜನೆಯಾದೀತು.

೧೩ ಭಾಷಾದ್ವೇಷ : ಭಾವೈಕ್ಯತೆ - ಅನನ್ಯತೆಗೆ ಅಪಾಯಕಾರಿ

ಭಾರತ ದೇಶ ಬಹುಭಾಷಾ ಬೃಹತ್ ರಾಷ್ಟ್ರ, ಈಗಿರುವ ಮೂವತ್ತೆರಡು ರಾಜ್ಯಗಳ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ೧೮ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಮಾತಾಡುವ ಭಾರತೀಯ ಹಿಂದೂ, ಮುಸ್ಲಿಂ, ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಮೊದಲಾದವರಿದ್ದಾರೆ. ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಸೌಹಾರ್ದತೆಯಿಂದ, ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯಿಂದ, ಅನನ್ಯತೆಯಿಂದ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇಮ ವಿಶ್ವಾಸದಿಂದ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಯವರು ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಸಿದ್ದು ಬೆಳೆಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಯವರು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೇಮದಿಂದಿದ್ದು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಭಾಷಾಭೇದವನ್ನು ಮರೆತು ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧ ಬೆಳೆಯಿಸಿ ವಿವಿಧ ಉದ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ಜಾತೀಯತೆ, ಪ್ರಾಂತೀಯತೆ, ಮತಾಂಧತೆ, ಭಾಷಾಂಧತೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮರೆತು ಸ್ನೇಹಜೀವಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಲಭ್ಯವಿರುವ ಅಧಿಕೃತ ಮಾಹಿತಿ ಪ್ರಕಾರ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯವರು ೩೩..೭೩ ಕೋಟಿ, ಬೆಂಗಾಲಿ ಭಾಷೆಯವರು ೬.೯೬ ಕೋಟಿ, ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯವರು ೬.೬೧ ಕೋಟಿ, ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯವರು ೪.೦೭ ಕೋಟಿ, ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯವರು ೩..೨೮ ಕೋಟಿ, ಮಲೆಯಾಳಿ ಭಾಷೆಯವರು ೩..೦೪ ಕೋಟಿ, ಒರಿಯಾ ಭಾಷೆಯವರು ೨.೮೧ ಕೋಟಿ, ಪಂಜಾಬಿ ಭಾಷೆಯವರು ೨.೩೪ ಕೋಟಿ, ಅಸ್ಸಾಮಿ ಭಾಷೆಯವರು ೧.೩೧ ಕೋಟಿ, ಸಿಂಧಿ-ಭಾಷೆಯವರು ೨೧.೨೩ ಲಕ್ಷ, ನೇಪಾಳಿ ಭಾಷೆಯವರು ೨೦.೭೭ ಲಕ್ಷ, ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಯವರು ೧೭.೬೧ ಲಕ್ಷ, ಮಣಿಪುರಿ ಭಾಷೆಯವರು ೧೨.೭೧ ಲಕ್ಷ, ಕಾಶ್ಮೀರಿ ಭಾಷೆಯವರು ೦.೫೭ ಲಕ್ಷ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯವರು ೦.೫೦ ಲಕ್ಷ ಹೀಗೆ ಇವರೆಲ್ಲರೂ ಬಹುಭಾಷಾಜನರು ಇದ್ದು ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಹರಡಿದ್ದಾರೆ. ಭಾರತ ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಈ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ೧೮ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾತಾಡುವ ಜನರೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಇದ್ದಾರೆ.

ಭಾರತ ದೇಶಾದ್ಯಂತ ಅಲ್ಪಭಾಷಾ ಅಧಿಕೃತ ಭಾಷೆಯವರಿಗೆ ಸಂವಿಧಾನಬದ್ಧವಾದ ಸರಕಾರಿ ರಕ್ಷಣೆ ಕೂಡ ಇದೆ. ಒಂದು ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ವಿವಿಧ ಕಚ್ಚಾಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ವಿವಿಧ ಪಕ್ಕಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ವಿವಿಧ ಹಣ್ಣು ಹಂಪಲ, ತರಕಾರಿ ದಿನಸುಗಳು, ವಿವಿಧ ಆಹಾರಧಾನ್ಯ, ಎಣ್ಣೆಕಾಳು, ಎಂಣೆ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು, ವಿವಿಧ ನಾಗರಿಕ ಪೂರೈಕೆಗಳು, ವಿವಿಧ ಒಕ್ಕಲುತನ ಗೃಹ ಉಪಯೋಗಿ ಜಿನಸುಗಳು ಸಾಗಾಟವಾಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದು ಸಾಗಾಟಗಾರರು, ಉದ್ಯಮಿಗಳು, ವರ್ತಕರು, ಬೆಳೆಗಾರರು ಬಹುಭಾಷಾ ಸಂಪರ್ಕಹೊಂದಿ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಉದ್ಯಮ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಈ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳ ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿಯ ಜನರು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಸಂಬಂಧಿಗಳಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ರಾಜ್ಯದವರು ಮತ್ತೊಂದು ರಾಜ್ಯದ ಅಳಿಯಂದಿರರಾಗಿ, ಸೊಸೆಯಂದಿರರಾಗಿ ರಕ್ತ ಸಂಬಂಧಿಕರಾಗಿ ಭಾಷಾಭೇದ ಮರೆತು ಅನನ್ಯರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಗಡಿ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆ ವಿವಿಧ ಪ್ರಾಂತೀಯರು ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಪರಸ್ಪರ ಸುಖ-ದುಃಖ, ನೋವು-ನಲಿವುಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿದಾರರಾಗುತ್ತಾರೆ, ಪಾಲುಗಾರರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ನಡೆದೇ ಇದೆ. ಸುದೈವವೋ, ದುರ್ದೈವವೋ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತಗಳು ಸಂಸತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅಂಗೀಕಾರವಾದ ರಾಜ್ಯ ಪುನರ್ವಿಂಗಡನಾ ಅಧಿನಿಯಮದ ಪ್ರಕಾರ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆ. ಹರಿದು ಹಂಚಿ ಹೋಗಿದ್ದ ಹಿಂದಿನ ಪಾಳೆಗಾರರ ಕಾಲದ ಭಾಷೆಯವರು ಈಗ ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಭಾಷಾವಾರು ರಾಜ್ಯ ರಚನೆಯಾಗಿ ಆಯಾ ಭಾಷಾವಾರು ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ಜನರೇ ಶಾಸಕಾಂಗ ಕಾರ್ಯಾಂಗ ಹಾಗೂ ನ್ಯಾಯಾಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಣೆಗಾರರಾಗಿ ರಾಜ್ಯಭಾರ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅಪಸ್ವರಗಳೇಕೆ ? ಒಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವ ಮತ್ತೊಂದು ರಾಜ್ಯಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವ ಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧ ರಕ್ಷಣೆ, ಅನುಕೂಲತೆಗಳಿರುವಾಗ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಯ ಜನರಿಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಕೊಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಯವರ ಹಾಗೂ ವಿವಿಧ ಪ್ರಾಂತಗಳ ನಡುವೆ ವಿಷಬೀಜ ಬಿತ್ತಿ ಕಲುಷಿತ ವಾತಾವರಣವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿ ರಾಜಕೀಯ ದುರ್ಲಾಭ ಪಡೆಯಲು ಮುಂದಾಗುವದು ಆರೋಗ್ಯಕರವಲ್ಲ. ಅದು ಅಪಾಯಾಕಾರಿಯಾಗಬಾರದು ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳೂ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳೂ ಸಂವಿಧಾನಬದ್ಧವಾದ ಸಹಾಯ ಸವಲತ್ತು ರಕ್ಷಣೆ ಉತ್ತೇಜನವನ್ನು ಆಯಾ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಅಲ್ಪಭಾಷಾ ಜನತೆಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಹಾಗೂ ಗಡಿರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳಿಂದ ಕೊಡಿಸಿದರೆ ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಬಾರದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಭಾವೈಕ್ಯತೆ ಹಾಗೂ ಅನನ್ಯತೆ, ಸಾಮರಸ್ಯತೆಯಿಂದ

ಇರಬಹುದಾಗಿದೆ. ಇನ್ನಾದರೂ ರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿಯ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಗಮನಹರಿಸಿದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಒಡೆದು ಹೋಗಿದ್ದ ಕರ್ನಾಟಕ ಕನ್ನಡ ಧಾಜ್ಯ, ರಾಜ್ಯ - ಪುನರ್ವಿಂಗಡನಾ ಕಾಯ್ದೆ ಪ್ರಕಾರ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯ ನೆರೆಯ ರಾಜ್ಯಗಳಾದ ಗೋವಾ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರ, ಆಂಧ್ರ, ತಮಿಳುನಾಡು ಹಾಗೂ ಕೇರಳಗಳೊಂದಿಗೆ ಅನನ್ಯವಾಗಿ ಸೌಹಾರ್ದದಿಂದ ಏನನ್ನು ಕೆಣಕದೆ ನಡೆದುಕೊಂಡು ಗೋವಾದಲ್ಲಿರುವ ೫೪,೩.೨೩. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯವರಿಗೆ, ಮಹಾರಾಷ್ಟ್ರದಲ್ಲಿರುವ ೧೦,೬೦,೭೦೧ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯವರಿಗೆ, ಆಂಧ್ರದಲ್ಲಿರುವ ೫,೧೯,೫೦೭ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯವರಿಗೆ, ತಮಿಳು ನಾಡಿನಲ್ಲಿರುವ ೧೨,೦೮,೨೯೬ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಜನರಿಗೆ, ಕೇರಳದಲ್ಲಿರುವ ೭೫,೫೭೧ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾ ಜನರಿಗೆ ಆಯಾ ಸರಕಾರಗಳಿಂದ ಯಾವುದೇ ತರಹದ ತೊಂದರೆ ಕಿರುಕುಳ ಪಕ್ಷಪಾತ ಅನ್ಯಾಯವಾಗದಂತೆ ಸಿಗಬೇಕಾದ ಸಂವಿಧಾನಬದ್ಧ ಎಲ್ಲಾ ಅನುಕೂಲತೆಗಳು ಸಿಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಹಾಗೂ ಭಾರತದೇಶದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ೩.೨ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ೩..೨೮ ಕೋಟಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಜನರಿಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳು ಹಾಗೂ ಕೇಂದ್ರ ಸರಕಾರವೂ ಸಹ ಅನುಕೂಲತೆ ಹಾಗೂ ಸೌಲಭ್ಯ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಗಳನ್ನೊದಗಿಸುವಂತೆ ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರ ಸೂಕ್ತ ಕ್ರಮ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ೨.೯೮ ಕೋಟಿ ಕನ್ನಡಿಗರೊಂದಿಗೆ ೪೪,೮೦,೦೩.೮ ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯವರು ೩೩.,೨೫,೦೬೨ ತೆಲುಗು ಭಾಷೆಯವರು, ೧೭,೨೮,೩೬೧ ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯವರು ೧೬,೪೦,೦೨೦ ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯವರು, ೮,೮೫,೨೫೧ ಹಿಂದೀ ಭಾಷೆಯವರು ೭,೫೭,೦೩.೦ ಮಲೆಯಾಳಿ ಭಾಷೆಯವರು ೭,೦೬,೩೯೭ ಕೊಂಕಣಿ ಭಾಷೆಯವರು, ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೊಳಗೊಂಡ ಎಲ್ಲಾ ೧೮ ಭಾಷಾ ೩..೭೨ ಕೋಟಿ (೧೯೮೧) ಈಗಿನ ೪.೫೦ ಕೋಟಿ ಜನರನ್ನು ಸಂವಿಧಾನ ಹಾಗೂ ಅಧಿನಿಯಮ ಬದ್ಧವಾಗಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿ ಅವರೆಲ್ಲರಲ್ಲಿ ಏಕತೆ, ಸೌಹಾರ್ದತೆ, ಸಾಮರಸ್ಯತೆ, ಭಾವೈಕ್ಯತೆ, ಅನನ್ಯತೆ ಇತ್ಯಾದಿ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುವದು ರಾಜ್ಯದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಾಮಾನ್ಯ ಹಾಗೂ ಆರ್ಥಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಿಗರು ೨.೯೮ ಕೋಟಿ, ಉರ್ದುಗಳು ೪೪.೮೦ ಲಕ್ಷ, ತೆಲುಗರು ೩೩..೨೬ ಲಕ್ಷ ತಮಿಳು ಭಾಷೆ ಜನರು ೧೭.೨೯ ಲಕ್ಷ ಇದ್ದು ತಮಿಳರು ನಾಲ್ಕನೇಯವರಿದ್ದರೂ ತಮಿಳು ನಾಡಿನವರು ವೀರಪ್ಪನ್ ಮುಖಾಂತರ ತಮಿಳನ್ನು ಎರಡನೇ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಘೋಷಿಸಲು ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿರುವದು

ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗಿದ್ದು ತಮಿಳರು 'ದೌರ್ಬಲ್ಯ - ಕರ್ನಾಟಕ'ವೆಂದು ತಿಳಿದಂತಿದೆ. ತಮಿಳು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಎರಡನೇ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಗಿ ಘೋಷಿಸಲು ಕರ್ನಾಟಕ ಸರ್ಕಾರ ಒಪ್ಪಿದರೆ ತಮಿಳರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವ ತೆಲುಗರು, ತೆಲುಗರಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿರುವ ಉರ್ದು ಭಾಷೆಯವರು ಸಹ ತಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರೆ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಥಹ ಅನುಚಿತ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದೇ ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿದರೆ ಅಥವಾ ಒಪ್ಪದೇ ಹೋದರೆ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅರಾಜಕತೆಗೆ ಆಹ್ವಾನ ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವದಿಲ್ಲವೇ ? ರಾಜ್ಯ ಸರಕಾರಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಅಧಿಪತಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಭಾಷೆಯವರಿಗೆ, ಯಾವುದೇ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಭೇದ ಭಾವಗೊಳಿಸದೆ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ, ಎಲ್ಲ ಭಾಷೆ, ಎಲ್ಲಾ ಜನಾಂಗ ಒಂದೇ ಎಂಬ ಸದ್ಭಾವನೆಯಿಂದ ನಿಷ್ಪಕ್ಷಪಾತಿಗಳಾಗಿ, ನಿಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿ, ಜಾತ್ಯಾತೀತರಾಗಿ, ಅಧಿಕಾರ ದುರುಪಯೋಗ ಮಾಡದೆ, ದುರಾಡಳಿತ ಮಾಡದೆ, ದುಷ್ಟರನ್ನು ಶಿಕ್ಷಿಸಿ ಶಿಷ್ಟರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಪರರಾಗದೆ ನ್ಯಾಯ ನಿಷ್ಠುರಿಗಳಾಗಿ ರಾಜ್ಯಗಳ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ನಡೆಸಿದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಸೂತ್ರ ಹಾಗೂ ಸುಗಮ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗಮನದಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅರಿತು ಅನಾವಶ್ಯಕ ಹಾಗೂ ಅನಗತ್ಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅಗತ್ಯ ಹಾಗೂ ಅವಶ್ಯ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಹಾಗೂ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ವಹಿಸಿದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹಾಗೂ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ದೊರೆತ ಪ್ರಜಾತಂತ್ರ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಸಾರ್ಥಕ. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಎಲ್ಲವೂ ನಿರರ್ಥಕ ಹಾಗೂ ನಿಷ್ಪ್ರಯೋಜಕ. ಈ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರ ಚಿಂತನ ಮಂಥನ ಮುನ್ನೋಟ ಮುಖ್ಯ. ಸರಕಾರ ಇನ್ನಾದರೂ ಯಾವುದೇ ದುರಾಲೋಚನೆ ಕಾಲಹರಣ ಅಸಂಬದ್ಧ, ಅಯೋಗ್ಯ, ಅನಾವಶ್ಯಕ ಅನುಚಿತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗದೆ ದೂರಾಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಸುಭದ್ರ, ಸಮರ್ಥ ಹಾಗೂ ಸುಸಂಬದ್ಧವಾದ ಆಡಳಿತ ಮಾಡುತ್ತ ಕಾನೂನು ಸುವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಾರ್ಯಗತ ಮಾಡುತ್ತ ಉತ್ತಮ ಆಡಳಿತ ಹಾಗೂ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ರಾಜ್ಯಾದ್ಯಂತ ನೆಲೆಗೊಳಿಸುವದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

೧೪ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ - ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರರಂಗ : ಬೆಳೆಯಲೇಬೇಕು

ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ೧೯೯೧ ರ ಸೆನ್ಸಸ್ ಪ್ರಕಾರ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ೨.೯೮ ಕೋಟಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಕನ್ನಡಿಗರಿದ್ದಾರೆ. ೧.೫೨ ಕೋಟಿ ಜನ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಗಳಾದ ಹಿಂದಿಗಳು ೮.೮೫ ಲಕ್ಷ ಕೊಡಗರು ೭.೦೬ ಲಕ್ಷ ಮಲೆಯಾಳಿಗರು ೭.೫೭ ಲಕ್ಷ ಮರಾಠಿಗರು ೧೬.೪೦ ಲಕ್ಷ ತಮಿಳರು ೧೭.೨೮ ಲಕ್ಷ ತೆಲುಗಿನವರು ೩೩..೨೫ ಲಕ್ಷ ಉರ್ದುಗರು ೪೪.೮೦ ಲಕ್ಷ ಇತ್ಯಾದಿ ಆಂಗ್ಲಭಾಷೆ ಬಿಟ್ಟು ೧೮ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯವರು ಇದ್ದಾರೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ೨೨-೭-೨೦೦೪ ರ ಸರ್ಕಾರೀ ಮಾಹಿತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ೧೯೯೧ ರ ಸೆನ್ಸಸ್ ಪ್ರಕಾರ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡೇತರ ವಿವಿಧ ಭಾಷೆಗಳನ್ನು ಮಾತಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ೧.೩೬ ಕೋಟಿ, ಕನ್ನಡಿಗರ ಸಂಖ್ಯೆ ೨.೯೮ ಕೋಟಿ ಇದೆ.

ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರದಲ್ಲಿ ೧೯೯೧ ರ ಜನಗಣತಿಯಂತೆ ಕನ್ನಡಿಗರ ಸಂಖ್ಯೆ ೧೮.೫೭ ಲಕ್ಷ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆ ೨೯.೩೩ ಲಕ್ಷವಿದ್ದು, ಕನ್ನಡಿಗರು ಶೇಕಡಾ ೩೮.೭೭ ರಷ್ಟು, ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುವವರು ಶೇಕಡಾ ೬೧.೨೩ ರಷ್ಟು ಇರುತ್ತಾರೆ.

ಸರಕಾರದ ಹೇಳಿಕೆ ಪ್ರಕಾರ ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರ ಕನ್ನಡೇತರರಿಂದ ತುಂಬಿತುಳುಕುತ್ತಿದೆ. ಇದು ೧೯೯೧ ರ ಚಿತ್ರ, ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡೇತರರು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಚಿತ್ರಗಳ ಹಾವಳಿ ಕನ್ನಡಿಗ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಗಳ ಮೇಲೆ ನಡೆದಿರುವದು ಸುಸ್ಪಷ್ಟ. ಇದಕ್ಕೆ ಸರ್ಕಾರ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಹುಡುಕಲೇಬೇಕು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹುಡುಕಲೇಬೇಕು. ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಉಳಿಸಲು ಬೆಳೆಸಲು ವಿಫಲರಾದ ಕನ್ನಡ ಹೋರಾಟಗಾರರು ಇನ್ನಾದರೂ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ತೆರೆದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದು.

೨೦೦೧ ರ ಸೆನ್ಸಸ್ ಚಿತ್ರ ೨೦೦೪ನೇ ಇಸ್ವಿ ಮುಗಿಯುತ್ತ ಬಂದರೂ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದರಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಕನ್ನಡೇತರರ ಸಂಖ್ಯೆ ಶರವೇಗದಲ್ಲಿ ಏರುತ್ತಲೇ ಇದೆ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಮಾತಾಡುವವರ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರರಂಗವನ್ನು ಏರಿಸುವಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆ ಮಾತಾಡುವವರ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಚಿತ್ರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತಗ್ಗಿಸುವಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರವಾಗಲೀ ಕನ್ನಡ ಹಿತಚಿಂತಕ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಾಗಲೀ ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಧಿಕ ಪ್ರಮಾಣದ ಧನಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಾಗಲೀ ವಿಶೇಷ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ವಹಿಸುವಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗುತ್ತಿರುವದು ಬೆಂಗಳೂರು ಹಾಗೂ ರಾಜ್ಯದ ಕನ್ನಡಿಗರ ದುರ್ದೈವ.

೨೦೦೨ ರಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ೨.೨೫ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತದ ಜಾಹಿರಾತುಗಳನ್ನು, ಕನ್ನಡೇತರ ಆಂಗ್ಲ, ತಮಿಳು, ಉರ್ದು, ತೆಲುಗು, ಮರಾಠಿ, ಹಿಂದಿ, ಹಾಗೂ ಮಲೆಯಾಳಿ ಭಾಷೆಯ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ೨.೩೬ ಕೋಟಿ ಮೊತ್ತದ ಜಾಹಿರಾತನ್ನು ರಾಜ್ಯ ಸರ್ಕಾರದ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ೨೦೦೧-೦೨ ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾವಾಣಿಗೆ ೪೨.೩೮ ಲಕ್ಷ ೨೦೦೨-೦೩ ರಲ್ಲಿ ೨೭.೫೫ ಲಕ್ಷ ರೂ. ಜಾಹಿರಾತು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಇಂಡಿಯನ್ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್‌ಗೆ ೨೦೦೧-೦೨ ರಲ್ಲಿ ೬.೯೭ ಲಕ್ಷ ೨೦೦೨-೦೩ ರಲ್ಲಿ ೨೫.೫೨ ಲಕ್ಷ ರೂ. ಜಾಹಿರಾತು ಕೊಟ್ಟಿದೆ.

ಸಂಯುಕ್ತ ಕರ್ನಾಟಕಕ್ಕೆ ೨೦೦೧-೦೨ ರಲ್ಲಿ ೩೦.೯೨ ಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟು ೨೦೦೨-೦೩ ರಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ೨೧.೭೭ ಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಟೈಮ್ಸ್ ಆಫ್ ಇಂಡಿಯಾಕ್ಕೆ ೨೦೦೧-೦೨ ರಲ್ಲಿ ೩೯.೩೩ ಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟು ೨೦೦೨-೦೩ ರಲ್ಲಿ ೧೨.೨೮ ಲಕ್ಷಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಪ್ರಭಕ್ಕೆ ೨೦೦೧-೦೨ ರಲ್ಲಿ ೧೬.೩೯ ಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟು ೨೦೦೨-೦೩ ರಲ್ಲಿ ೧೮.೧೪ ಲಕ್ಷ ಕೊಟ್ಟಿದೆ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಸಮರ್ಪಕವಾದರೂ ಕನ್ನಡಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಜಾಹಿರಾತು ಮೊತ್ತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದು ಅದು ಸಮರ್ಪಕವಲ್ಲ. ೨೦೦೧-೦೨ ರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡೇತರ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೊತ್ತ ೨.೩೬ ಕೋಟಿ ರೂ. ಜಾಹಿರಾತು ಕೊಟ್ಟು ಕನ್ನಡ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಕಡಿಮೆ ಮೊತ್ತ ೨.೨೫ ಕೋಟಿ ಜಾಹಿರಾತು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಭೂಷಣವಲ್ಲ. ಕನ್ನಡಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜಾಹಿರಾತು ಮೊತ್ತ ಕೊಟ್ಟು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲೂ ಬೆಂಗಳೂರು ನಗರ ಹಾಗೂ ಗಡಿನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಸರ್ಕಾರ ಮುಂದಾಗಬೇಕು. ೨೦೦೨ ರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಾಥಮಿಕದ ೭೫.೦೩ ಲಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ

೪೩.,೭೯೯ ಶಾಲೆಗಳಿದ್ದರೆ ಕನ್ನಡೇತರ ಇಂಗ್ಲೀಷ್, ಉರ್ದು, ಮರಾಠಿ, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಹಿಂದಿ, ಮಲೆಯಾಳಿ ಭಾಷೆಗಳ ಪ್ರಾಥಮಿಕದ ೧೦.೭೯ ಲಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳುಳ್ಳ ೬,೧೪೯ ಶಾಲೆಗಳಿವೆ. ಅಂತೆಯೇ ಕನ್ನಡ ಮಾಧ್ಯಮಿಕದ ೧೭.೨೦ ಲಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳುಳ್ಳ ೬,೭೫೮ ಶಾಲೆಗಳಿದ್ದರೆ, ಇಂಗ್ಲೀಷ್, ಉರ್ದು, ಮರಾಠಿ, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಹಿಂದಿ, ಮಲೆಯಾಳಿ ಭಾಷೆಯ ಕನ್ನಡೇತರ ಮಾಧ್ಯಮಿಕದ ೨.೩.೫ ಲಕ್ಷ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳುಳ್ಳ ೧,೫೯೫ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯ ಮಾಧ್ಯಮಿಕಶಾಲೆಗಳಿವೆ. ಇತ್ತೀಚಿನ ೨೭-೭-೦೪ರ ಅಧಿಕೃತ ಮಾಹಿತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲೀಷ್ ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲದ ಉರ್ದು, ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು, ಮರಾಠಿ ಹಾಗೂ ಮಲೆಯಾಳಿ ಭಾಷೆಯ ಕನ್ನಡೇತರ ೫,೨.೫೫ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಶಾಲೆಗಳು ಹಾಗೂ ೫೦೬ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿವೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ೧೯೯೧ ರ ಸೆನ್ಸಸ್ ಪ್ರಕಾರ ೫೨.೩.೪ ಲಕ್ಷ ಮುಸ್ಲಿಂರು, ೮.೫೯ ಲಕ್ಷ ಕ್ರೈಸ್ತರು, ೩..೨೬ ಲಕ್ಷ ಜೈನರು, ೦.೧೦ ಲಕ್ಷ ಸಿಕ್ಕರು, ೦.೭೩. ಲಕ್ಷ ಬೌದ್ಧರು, ೦.೪೩. ಲಕ್ಷ ಇತರರು ಹೀಗೆ ೬೫.೪೫ ಲಕ್ಷ ಅಲ್ಪಸಂಖ್ಯಾತರು ಇದ್ದಾರೆ.

೨೦೦೧ ರ ಸೆನ್ಸಸ್ ಇತ್ತೀಚಿನ ಮಾಹಿತಿಯಂತೆ ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿಯ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ೫.೨೯ ಕೋಟಿ ಇದ್ದು ಇವರಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂಗಳು ೪.೪೩. ಕೋಟಿ, ಮುಸ್ಲಿಮರು ೬೪.೬೩. ಲಕ್ಷ, ಕ್ರೈಸ್ತರು ೧೦.೦೯ ಲಕ್ಷ, ಬೌದ್ಧರು ೩.೯೩. ಲಕ್ಷ, ಸಿಕ್ಕರು ೧೫,೩.೨೬, ಜೈನರು ೪.೧೩. ಲಕ್ಷ, ಜಾತಿ ಹೇಳದ ಜಾತ್ಯಾತೀತರು ೧.೨೦ ಲಕ್ಷ ಇದ್ದಾರೆ.

೨೦೦೧ ರ ಸೆನ್ಸಸ್ ಮಾಹಿತಿ ಅಪೂರ್ಣವಿದ್ದು ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯ ಸಮಾಜಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಇನ್ನೂ ದೊರೆತಿಲ್ಲ. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ೨೦೦೧ ರ ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆ ಜನರ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಅಂಕಿ ಅಂಶಗಳಿದ್ದರೂ ೧೯೯೧ ರ ಸೆನ್ಸಸ್ ಪ್ರಕಾರ ಕನ್ನಡೇತರರ ಭಾಷೆಯ ಜನರ ಸಂಖ್ಯೆ ಭಾರೀ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಏರುತ್ತಲೇ ಇದೆ.

ಬೆಂಗಳೂರಲ್ಲಂತೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷಾಜನರು ಪ್ರಬಲರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರದೇ ಮೇಲುಗೈಯಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡ ಕಲಿಯುವವರನ್ನು ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಓದುವವರನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷಾಜನರನ್ನು ಕನ್ನಡದತ್ತ ಒಲಿಸುಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ, ಅವರು ಕನ್ನಡಾಭಿಮಾನಿಗಳಾಗುವಂತೆ ಅವರನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ, ಅವರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದ ರುಚಿ ತೋರಿಸುವಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುವಂತೆ ಅವರಲ್ಲಿ

ಅಭಿರುಚಿ ಆಕರ್ಷಣೆ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರರು ಆಪೇಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರಗಳ ತಯಾರಿಕೆಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಧನ ಸಹಾಯ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ, ಸಲಹೆ, ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರನಿರ್ಮಾಪಕರಿಗೆ ಒದಗಿಸುವಲ್ಲಿ ಸರಕಾರ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ವಿಫಲವಾಗಿರುವದು ಕರ್ನಾಟಕ ರಾಜ್ಯದ ದುರ್ದೈವ,

ಸಂವಿಧಾನದ ಪ್ರಕಾರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪರಭಾಷಾ ಹಾಗೂ ಪರಭಾಷಾ ಜನರಿಗೆ ಸಂವಿಧಾನಬದ್ಧ ರಕ್ಷಣೆ ಕೊಡುವದು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಸರ್ಕಾರಗಳ ಕರ್ತವ್ಯ. ಜನಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಕೂಡ ಅವರವರಿಗೆ ಇಷ್ಟಬಂದ ಹಾಗೂ ಸರಿಕಂಡ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುವದು ಬಿಡುವದು ಅವರವರ ವಿವೇಚನೆ ಹಾಗೂ ಇಷ್ಟ

ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಚಿತ್ರರಂಗಗಳ ನಡುಮಧ್ಯೆ ಆಳವಾದ ಹಾಗೂ ಅಗಲವಾದ ಅಂತರವನ್ನು ಕಡಿಮೆಗೊಳಿಸಿ ಸೌಹಾರ್ದತೆ ಹಾಗೂ ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವದು ಸರ್ಕಾರದ ಕರ್ತವ್ಯ. ನಮ್ಮದು ಮಾತೃಭಾಷೆ ಕನ್ನಡ, ನಮಗೆ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರ ಬೇಕು, ನಾವು ಭಾರತೀಯರು ನಮ್ಮ ಭಾರತದ ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯ ಹಿಂದಿ ಚಿತ್ರಗಳು ಬೇಕು, ನಾವು ತೆಲುಗರು, ನಾವು ತಮಿಳರು, ನಾವು ಮರಾಠಿಗರು, ನಾವು ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ನರು, ನಾವು ಉರ್ದುಗಳು, ನಾವು ಹಿಂದಿಯವರು ನಮಗೆ ನಮ್ಮ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ಕನ್ನಡೇತರ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು ನೋಡುವುದು ನಮ್ಮ ಜನ್ಮಸಿದ್ಧ ಸಂವಿಧಾನ ಬದ್ಧ ಹಕ್ಕು,

ಆ ಹಕ್ಕಿಗೆ ಚ್ಯುತಿಬಾರದ ಸರಕಾರದ ರಕ್ಷಣೆ ಬೇಕೆಂಬುವವರೂ ಇದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಜನತೆಯ ಸದಭಿಪ್ರಾಯ, ಸಧಭಿರುಚಿ, ಸದ್ಭಾವನೆಯನ್ನು ವಾಮಮಾರ್ಗದಿಂದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಜಾಸರ್ಕಾರ ಹತ್ತಿಕ್ಕಬಾರದೆಂಬ ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಬೇಡಿಕೆಯು ಸಹ ಇದೆ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಭಾಷೆ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡ ಚಿತ್ರೋದ್ಯಮ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಬೆಳೆಯಲೇಬೇಕು, ಅಲ್ಲದೇ ಎಲ್ಲರೂ ಕನ್ನಡಾಭಿಮಾನಿಗಳಾಗಲೇಬೇಕು. ಇದೆಲ್ಲಾ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರ, ಚಿತ್ರರಂಗ ಹಾಗೂ ಹೊಣೆಗಾರರು ಚಿಂತನ ಮಂಥನ ಮಾಡಿ ಕನ್ನಡ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡೇತರ ಭಾಷೆಯ ನಡುಮಧ್ಯೆ ಇರುವ ಆತಂಕಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಿ ಸಮರಸ ಹಾಗೂ ಪರಸ್ಪರ ಸೌಹಾರ್ದವನ್ನು ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಸಮಾಧಾನ, ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡುವದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಿತಕರ.

....❖....

ಕೃತಿಕಾರರ ಪರಿಚಯ

೨೨-೭-೧೯೨೭ ರಂದು ಧಾರವಾಡ ಜಿಲ್ಲೆ ಹಿರೇಕೆರೂರು ತಾಲ್ಲೂಕಿನ ಚಿಕ್ಕಣತಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಜನಿಸಿದ ಬಿ.ಜಿ. ಬಣಕಾರರು ಹಾವೇರಿ, ಧಾರವಾಡ, ಬೆಳಗಾವಿ ಗಳಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದು .ಬಿ.ಎ.ಎಲ್.ಎಲ್.ಬಿ ಪದವೀಧರರಾಗಿ ಹಿರೇಕೆರೂರ, ರಾಣೆಬೆನ್ನೂರ, ಹಾವೇರಿ, ಧಾರವಾಡ, ಬೆಳಗಾವಿ, ಸೊರಬ, ಸಾಗರ, ಶಿವಮೊಗ್ಗ ಮೊದಲಾದ ಕೋರ್ಟುಗಳಲ್ಲಿ ಖಟ್ಲೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿ ಪ್ರತಿಭಾವಂತ ವಕೀಲರಾಗಿ, ಚಿಕ್ಕಣತಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಿಸುತ್ತ, ಗ್ರಾಮ ಪಂಚಾಯತಿ, ಗ್ರಾಮ ಸಹಕಾರ ಸಂಘ, ತಾಲೂಕ ಪಂಚಾಯತಿ, ತಾಲೂಕ ಮಟ್ಟದ ಸಂಘಸಂಸ್ಥೆ, ಜಿಲ್ಲಾ ಮಟ್ಟದ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆ ರಾಜ್ಯ ಮಟ್ಟದ ರಾಜ್ಯ ಸಹಕಾರಿ ಮಾರಾಟ ಮಂಡಳ, ರಾಜ್ಯ ಪಂಚಾಯತ ರಾಜ್ ಪರಿಷತ್ತು, ರಾಜ್ಯ ಕೃಷಿಕ ಸಮಾಜ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಹಿಸಿ ೧೯೭೨, ೧೯೮೩, ೧೯೮೫ ರಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಧಾನ ಸಭೆಗೆ ಚುನಾಯಿತರಾಗಿ, ಶಾಸನ ಸಭೆ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ, ದೇವರಾಜ ಅರಸರ ಮಂತ್ರಿ ಮಂಡಳದ ಮಂತ್ರಿಗಳಾಗಿ, ೧೯೮೫-೮೯ ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ನಾಟಕ ವಿಧಾನ ಸಭೆ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯಾಗಿ, ಹಂಸಭಾವಿ ಹೈಸ್ಕೂಲಿನ ತರುಣ ಭಾರತ ಪತ್ರಿಕೆ ಸಂಪಾದಕ ಹಾಗೂ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ, ಕರ್ನಾಟಕ ಕಾಲೇಜಿನ ಹಾಗೂ ಕೆ.ಇ.ಬೋರ್ಡ್ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಭೆಗಳ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ, ಧಾರವಾಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಗೋಷ್ಠಿಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ, ಬೆಳಗಾವಿ ಲಾ ಕಾಲೇಜಿನ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಭೆಯ ಮಹಾ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ಒಕ್ಕೂಟದ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಯಾಗಿ, ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ.

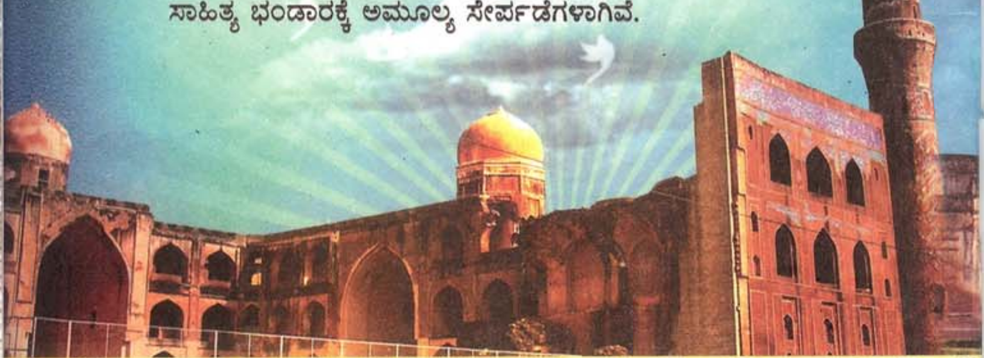
ಸಾರ್ವಜನಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮ, ತಾಲ್ಲೂಕು, ಜಿಲ್ಲೆ ರಾಜ್ಯ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆ, ವೇದಿಕೆಗಳ ಪದಾಧಿಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಭಾಗವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ೪೮ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ, ೧೦ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಡೈರೆಕ್ಟರಾಗಿ, ೩ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಕೋಶಾಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ, ೯ ಸಂಘ ಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ, ೫೫ ಸಂಘಸಂಸ್ಥೆಗಳ ಅಧ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಲೇಖಕರಾಗಿ, ಶಿಕ್ಷಣ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಹಕಾರ, ಪಂಚಾಯತ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ, ಕೃಷಿ, ನೀರಾವರಿ, ಶಾಸಕಾಂಗ, ಕಾರ್ಯಾಂಗ, ನ್ಯಾಯಾಂಗ, ಆಡಳಿತ ಇತ್ಯಾದಿ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿಯ ಬಗ್ಗೆ ೫೬೫ ಲೇಖನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡ ನಾಡಿನ ಪ್ರಮುಖ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ.

ವಿಳಾಸ: ಶ್ರೀ ಬಿ.ಜಿ. ಬಣಕಾರ
ಮಾಜಿ ಸಚಿವರು
ಹಿರೇಕೆರೂರು - ೫೮೧ ೧೧೧.
ಹಾವೇರಿ ಜಿಲ್ಲೆ
ದೂರವಾಣಿ -೦೮೩೭೬-೨೮೨೫೦೦

ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವಿಕಾಸ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು ಕಳೆದ ತೊಂಬತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ತೊಡಗಿ ಕೊಂಡಿರುವ ರೀತಿ ಅನನ್ಯ. ಹತ್ತು ಹಲವಾರು ದಿಕ್ಕುಗಳಲ್ಲಿ ಹರಡಿರುವ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ಕ್ರಿಯಾ ಯೋಜನೆ : ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಟನೆ.

ಪರಿಷತ್ತು ಹಮ್ಮಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನ ಇಡೀ ಕನ್ನಡ ಕುಲಕೋಟಿಯ ಪಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಬ್ಬವೇ. ವರ್ಷಧುದ್ದಕ್ಕೂ ನಾವೆಲ್ಲ ಮೆಲುಕು ಹಾಕುವ ಸಂದರ್ಭವಿದು.

ಬೀದರಿನಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಿರುವ ಅಖಿಲ ಭಾರತ ೭೨ನೆಯ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮ್ಮೇಳನದ ಸವಿನೆನಪಿಗೆಂದು ಪರಿಷತ್ತು ಹೊರತಂದಿರುವ ೭೨ ಪುಸ್ತಕಗಳು, ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸೃಜನೇತರ ವಲಯದ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದು, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಭಂಡಾರಕ್ಕೆ ಅಮೂಲ್ಯ ಸೇರ್ಪಡೆಗಳಾಗಿವೆ.

ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತು
ಪಂಪಮಹಾಕವಿ ರಸ್ತೆ, ಚಾಮರಾಜಪೇಟೆ, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬೦೦೧೮